

ne cum sint diuersorum corporum qualiter tamen non potest esse de superficie eiusdem corporis et consequenter de punctis respectu linee. Ad tertium respondeo negando quolibet illarum consequentiarum pro quibus omnibus dico quod sicut impossibile est punctum extremalem corrumpi nisi corrumpantur partes linee ut dictum est. Ita etiam impossibile est addi punctum nisi addantur infinite partes lineales. Ideo additur diuisibile et indiuisibile precise: quare sequitur quod diuisibile non componitur ex indiuisibilibus et sic argumentum non procedit.

Secunda conclusio est ista: plato erit albius quam sortes et tamen platonumquam erit albius sorte: probatur et pono quod sortes et plato in principio istius hore sint equales et quod manebunt equales per totam istam horam et continue augmententur equaliter sic quod sortes in ultimo instanti istius hore corrumpetur platone manente. Isto posito patet prima pars conclusionis: quia instanti corruptionis sortis plato erit maior quam unquam erit sortes ex quo sortes nunquam habebit tantam quantitatem quam tunc habebit plato pro illo instanti: secunda pars etiam conclusionis patet: quia ad hoc quod plato erit maior sorte requiritur quod in aliquo instanti plato erit maior sorte sed hoc est falsum: quia non ante ultimum instans nec in ultimo instanti: igitur nunquam quod non ante ultimum instans patet: quia continue ante ultimum instans sortes et plato erunt equales: nec etiam in ultimo instanti: quia tunc sortes non erit. Ideo licet plato habebit maiorem quantitatem quam habebit sortes non propter hoc sequitur quod erit maior illo: quia non acquirere maiorem quantitatem quam sortes. Unde posito cum toto casu quod uterque si remaneret in fine foret tripedalis quantitatis: tunc dico quod sortes acquireret tripedalem quantitatem ante ultimum instans: et similiter plato: veritatem neutro tripedalis quantitatis: erit acquisita ante ultimum instans. Et sic conceditur quod uterque acquireret tripedalem quantitatem antequam ipsa erit acquisita: quia uterque illorum acquireret tripedalem quantitatem ante ultimum instans sed ipsa nunquam erit acquisita ante ultimum instans sed primo in ultimo instanti. Sed contra ista dicta arguitur sic: primo probando quod neuter illorum acquireret quantitatem tripedalem ante finem illius hore: quia non ante medium instans nec in medio instanti: nec post medium instans acquireret aliquis illorum tripedalem quantitatem: igitur nunquam: unde simus in medio instanti et arguitur sic: Ista quantitas prius fuit acquirenda ab aliquo illorum et iam non est acquisita ab aliquo eorum: igitur adhuc remanet acquirenda: consequens falsum.

Secundo arguitur sic quod sortes acquireret aliquam quantitatem que nunquam erit acquisita: quia sortes acquireret tripedalem quantitatem que nunquam erit acquisita: quia ipse nunquam erit tripedalis quantitatis. Ad primum respondeo concedendo quod aliquis illorum ymo uterque illorum acquireret tripedalem quantitatem ante finem illius hore: non tamen in aliquo instanti nec in aliqua parte illius hore sed in tota hora acquireret tripedalem quantitatem et in parte hore partem illius tripedalis quantitatis: quia id est dicere acquireret et complete acquireret: ideo quia non complete acquireret aliquis illorum illam quantitatem in aliquo instanti nec in aliqua parte istius hore. Ideo neuter illorum acquireret illam quantitatem in aliquo instanti nec in aliqua parte istius hore: sed adequate in tota hora. Et quando arguitur quod nec in medio instanti: nec ante nec post: ergo nunquam negatur consequentia. Sed esto quod simus in medio instanti nego illam consequentiam ista quantitas prius fuit acquirenda ab aliquo illorum et iam non est acquisita ab aliquo eorum: igitur remanet acquirenda: sicut non sequitur: isti duo homines fuerunt videndi a te et adhuc non sunt visi a te: igitur adhuc remanent videndi a te posito quod unum sit visus a te et alius non. Ad secundum dico quod tripedalis quantitas quam sortes acquireret ante finem illius hore erit acquisita non sorte sed eius cadaveri quia illud cadaver in fine erit tripedalis quantitatis. Et ideo ille sortes acquireret

tripedalem quantitatem non sibi sed eius cadaveri: plato vero acquireret tripedalem quantitatem sibi: quia manebit pro fine. Et sic conceditur quod sortes acquireret aliquam quantitatem quam nunquam habebit: sed non acquireret aliquam quantitatem sibi quin illam habebit: et sic acquireret aliquam quantitatem quam non acquireret sibi. Sed hoc dicunt quidam quod sortes habebit tripedalem quantitatem ante finem sed tamen in nullo instanti: sicut acquireret illam et in nullo instanti. Contra istam responsionem arguitur sic: et signo illam tripedalem quantitatem que erit ante finem illius hore et tamen in nullo instanti: et signo totum tempus antequam erit et totum tempus per quod erit et instans copulans illa duo tempora simul: tunc illud instans vel erit ante finem hore vel in fine. Si primo modo habetur propositum quod illa erit in aliquo instanti ante finem. Si in fine habet iterum propositum scilicet quod illa non erit ante finem. Item signo unum corpus quod successive generabitur quod erit. b. et quod illud erit complete generatum in fine istius hore: tunc per responsionem. b. erit ante finem illius hore: quo dato sequitur quod. b. corpus incipiet esse et tamen in nullo instanti quod est manifeste falsum. Item sequitur quod aliqua duo simul erunt et tamen in nullo instanti: quia sortes et illa tripedalis quantitas erunt ante finem illius hore: et tamen nunquam simul erunt ante finem illius hore: quia nunquam ante finem illius hore erit sortes tripedalis quantitatis. Item sequitur ista conclusio: quod aliqua fuerunt immediata que in nullo instanti fuerunt immediata: posito quod sortes et plato distarent et appropinquabunt per totam illam horam quousque se tangant: tunc simus in ultimo instanti: et sequitur quod sortes et plato fuerunt immediati et tamen in nullo instanti. Ideo dicitur omnino sicut prius quod plato acquireret ante finem maximam quantitatem quam ipse habebit: sed sortes nunquam acquireret maximam quantitatem quam ipse habebit: quia nulla erit maxima quam ipse habebit: quoniam ipse habebit omnem quantitatem citra tripedalem cum tripedalis quantitas erit minima quam non habebit.

Tertia conclusio est ista: sortes in infinito erit albius quam plato incipit esse albus et tamen solum modo per finitum ipse erit albius quam plato incipit esse albus: probatur conclusio et pono quod sortes et plato nunc primo incipient esse albi et sit neuter eorum albus: et intendatur eorum albedines equaliter ceteris paribus: isto posito patet prima pars conclusionis: quia sortes plus quam in duplo erit albius quam plato incipit esse albus et plus quam in triplo erit albius quam plato incipit esse albus et sic deinceps: igitur sortes in infinitum erit albius quam plato incipit esse albus. Secunda pars etiam patet: quia sortes per finitum erit albius quam plato incipit esse albus et per nullum alium gradum quam per gradum finitum erit ipse albius quam plato incipit esse albus: igitur solum modo per finitum erit ipse albius quam plato incipit esse albus. Contra primam partem conclusionis arguitur sic. Si in infinitum erit sortes albius quam plato incipit esse albus: et plato incipit esse albus: ergo sortes in infinitum erit albus: consequens falsum: quia solum modo finite erit albus cum nunquam gradum infinitum albedinis habebit vel accret. Secundo arguitur sic: Si sortes in infinitum erit albius quam plato incipit esse albus: igitur plato in infinitum incipit esse minus albus quam tunc erit sortes: et si sic: igitur cum plato nunc non sit albus ipse immediate post hoc erit in infinitum minus albus quam erit sortes quod est impossibile. Tertio arguitur sic gradu finito plato incipit esse albus: sed solum modo gradu finito sortes erit albus: igitur sortes non in infinitum erit albius quam plato incipit esse albus: consequentia patet cum minor maior probatur: quia plato incipit esse albus gradu finito: igitur eodem gradu ipse incipit esse albus. Et confirmatur: quia sequitur: sortes erit albius quam plato incipit esse albus: ergo sortes aliquo gradu erit albus: et aliquo gradu plato incipit esse albus: consequentia patet a simili: quoniam bene sequitur: sortes est albius platone: igitur sortes

aliquo gradu est albus & plato similiter aliquo gradu est albus quare &c. Quarto arguitur sic: Soz. non erit albio: q̄ plato incipit esse albus: ergo nō in infinitum erit albio: &c. antecedens sic: quoniam si soz. erit albio: q̄ plato incipit esse albus & iam non est albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur incipit vel incipiet esse albio: q̄ plato incipit esse albus: consequens est falsum: igitur & antecedens nō minus: igitur maior. Et q̄ consequens sit falsum probat: primo q̄ soz. non incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus: quia soz. & plato incipiunt equaliter esse albi vt patet ex casu: igitur soz. incipit esse precise ita albi sicut plato incipit esse albus. Et vltra igitur soz. non incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus. Qd̄ autem soz. nūq̄ incipiet esse albio: q̄ plato incipit esse albus probatur: q̄ si sic: sit ergo q̄ in .a. instanti post hoc instās. Et arguo sic: soz. & plato erunt eque albi in .a. instanti: & plato erit albio: in .a. q̄ nunc incipit esse albus vt patet ex casu: q̄ continue intenditur albedo in platone: igitur soz. erit albio: in .a. q̄ plato incipit esse albus. Et vltra igitur ante .a. erit soz. albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur in .a. nō incipiet esse soz. albio: q̄ plato incipit esse albus qd̄ erat probandum. Contra secundam partem conclusionis arguitur sic: Non est dare maximum excessum per quem soz. erit albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur non per solum finitum soz. erit albio: quam plato incipit esse albus: consequentia patet: & antecedens probatur: quia quocunq̄ excessu dato quo soz. erit albio: q̄ plato incipit esse albus non p̄ illū precise erit soz. albio: q̄ plato incipit esse albus.

Ad hec argumenta respondet. Ad primum concedo q̄ in infinitum erit soz. albio: q̄ plato incipit esse albus. Et vterius nego consequentiam illam q̄ inferē q̄ soz. erit in infinitum albus. Et causa est: q̄ nullus erit primus nec remississimus gradus albedinis in platone per quem sine medio albedo in platone comparabitur albedini que erit in soz. Et si arguitur probando illam consequentiam: quia comparatum presupponit suum positum. Dicitur concedendo: propterea bene sequitur soz. in infinitum erit albio: q̄ plato incipit esse albus: igitur soz. erit albus: quia comparatum sumptum cum determinatione non presupponit suum positum cum eadē determinatione & maxime quia non fit comparatio inter aliquos certos gradus albedinis. Ad secundū dicitur negando consequentiam primam. Sed seq̄ q̄ in infinitum incipit plato esse minus albus q̄ erit soz. & hoc est verum: quia plusq̄ in duplo minus albus incipit esse plato q̄ erit soz. & plusq̄ in triplo minus albus incipit esse plato q̄ erit soz. & sic in infinitum quare &c. Ad tertium nego q̄ gradu finito plato incipit esse albus: sed bene concedo q̄ incipit esse albus: gradu finito ex quo non sequitur q̄ aliquo gradu plato incipit esse albus: q̄ arguitur a termino stante confuse tantum ad eundem stantem determinate. Et tunc ad confirmationem nego consequentiam: Et tunc ad similitudinem non valet similitudo: q̄ in vna sit comparatio respectu alii cuius certi gradus albedinis & in alia non. Et ex alio q̄ in prima consequentia arguitur cuz terminis compositis & in scda cum terminis simplicibus. Ad quartū dico q̄ soz. incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus. Et tunc ad argumentum: soz. & plato incipiunt esse equaliter albi: igitur soz. incipit esse precise ita albus sicut plato incipit esse albus: nego consequentiam: q̄ soz. immediate post hoc nō erit precise ita albus sicut plato incipit esse albus: ymo erit albio: q̄ plato incipit esse albus: Et si arguitur sic: soz. incipit esse albio: q̄ plato incipit esse albus: ergo plato incipit esse minus albus q̄ soz. incipit esse albus: negatur consequentia: q̄ plato incipit esse albio: q̄ soz. incipit esse albus: ymo vterq̄ illorum incipit esse albio: q̄ ipsemet incipit esse albus: hec omnia patent per illud argumentum per qd̄ probatur q̄ soz. est albio: q̄ plato incipit esse albus. Ad argumentum contra secundam partem conclusionis respondeo concedendo q̄ solum per finitum soz. erit

albio: q̄ plato incipit esse albus: sed nō est dare maximum excessum: q̄ sub nullo gradu plato immediate post hoc erit albus. Ideo per nihil precise vel adequate erit soz. albio: q̄ plato incipit esse albus: sed de presenti est impossibile q̄ soz. est albio: platone & per nihil adequate: & causa est: quia si aliquis illorum est albus: est albus sub aliquo certo gradu: sed non sic est de immediate post hoc. Unde licet immediate post hoc erit albus sub aliquo gradu sub nullo tamen gradu immediate post hoc erit albus & sicut est de illo comparatio sic est de quocunq̄ alio nam omne totum est maius sua parte q̄titatiua: & tamen nō est dare maximam proportionem qua est maius sua parte q̄titatiua: quia omne totum in infinitum sua parte est maius vt patet per exponentes. Nam aliquod totum in infinitum sua parte est maius & nullum est totum quin illud in infinitum sua parte est maius: quia si non detur oppositum: q̄ aliquod est totum q̄ non in infinitum aliqua sua parte est maius: & sit illud .a. contra .a. plusq̄ in duplo aliqua sua parte est maius: & plusq̄ in triplo aliqua sua parte est maius: & sic in infinitum: igitur .a. in infinitum sua parte est maius: consequentia p̄ & antecedens similiter pro qualibet sui parte vt patet intuenti.

Quarta conclusio est ista: In infinitum citi⁹ erit aliqua pars pertransita q̄ ipsum .a. & tamen nō in infinitum tardi⁹ erit .a. pertransitum q̄ aliqua eius pars: hec conclusio probatur: & pono q̄ soz. incipiat pertransire .a. vel partem .a. sic q̄ in fine huius hore future erit .a. p̄mo pertransitū. Iste posito patet prima pars conclusionis: q̄ plusq̄ in duplo citius erit aliqua pars pertransita q̄ totum .a. & plusq̄ in triplo citius & sic in infinitum: igitur in infinitum citius erit aliqua pars pertransita q̄ totum .a. consequentia patet & antecedens similiter pro qualibet parte: quia immediate post hoc erit aliqua pars .a. pertransita: & non immediate post hoc erit .a. pertransitū sed in fine hore erit primo pertransitum. Secunda pars conclusionis probatur sic: quia si in infinitum tardius erit .a. pertransitum q̄ aliqua eius pars & cum aliquo tardi⁹ erit aliqua eius pars pertransita ergo in infinitum tardi⁹ erit .a. pertransitū quod est falsum: quia tardi⁹ pertransietur aliud ab .a. qd̄ erit pertransitum in secunda hore futura. Similiter si non sit ita: sequitur q̄ non prius erit prima pars proportionalis .a. pertransita q̄ secunda: consequens est manifeste falsum: & consequentia probatur: q̄ si in infinitum tardi⁹ erit .a. pertransitum q̄ secunda pars eius proportionalis & similiter q̄ prima & per consequens non tardi⁹ erit secunda pars proportionalis pertransita q̄ prima qd̄ erat probandum. Et iuxta hoc conceditur q̄ in infinitum tardi⁹ mouetur aliquis punctus in celo q̄ ipsum celum: & tamē nō in infinitum velocius mouetur celum q̄ aliquis eius punctus: quia omni velocitate qua mouetur ipsum celum mouetur aliquis eius punctus. Et omni tarditate qua mouetur aliquis eius punctus mouetur ipsum celum: non tamen ita tardi⁹ mouetur ipsum celum sicut aliquis eius punctus: quia infinita tarditate mouetur aliquis eius punctus: ideo ista consequentia non valet: omni tarditate qua mouetur aliquis punctus celi mouetur ipsum celum: sed infinita tarditate mouetur eius punctus: igitur infinita tarditate mouetur ipsum celum. Contra primam partem istius conclusionis arguitur sic: Immediate post hoc erit .a. pertransitum: igitur non tardi⁹ erit aliqua pars .a. pertransita q̄ ipsum .a. consequentia patet: & antecedens probatur: q̄ immediate post hoc erunt infinite partes .a. pertransite ergo immediate post hoc erunt omnes partes .a. pertransite. Et si sic immediate post hoc erit .a. pertransitum: consequentia prima patet: quia non plures q̄ infinite sunt omnes partes .a. Et secunda consequentia similiter patet: q̄ ipsum .a. non distinguitur a suis partibus collectiue sumptis.

Contra secundam partem conclusionis arguit sic: q̄

pars a. erit pertransita sed a. nunq̄ erit pertransita. igit̄ r̄c. consequentia patet cum maiori & minoꝝ probatur. Nam s̄oz. nunq̄ pertransibit a. ergo a. nunq̄ erit pertransitum a sorte. consequentia p̄z & antecedens p̄batur: q̄ s̄oz. nō pertransibit a. ante b. instans sit b. instans vltimuz istius boꝝ future nec in b. instanti nec post b. instans igit̄ nunq̄. Q̄ autē non pertransibit a. ante b. instans p̄z q̄ in nullo instanti nec in b. nec post b. q̄a tunc erit pertransitum. **C**Secundo arguit sic: In nullo instanti istius boꝝ erit ita q̄ s̄oz. pertransit a. spatium ergo s̄oz. non pertransibit a. spatium cōsequentia p̄batur: q̄ si s̄oz. pertransibit aliq̄d spatium oportet q̄ aliquando sit ita q̄ ipse pertransit illud spatium: eo q̄ propositio vera & affirmatiua de futuro relinquit sibi vnam veram de presenti: vt p̄z a simili. Sequitur enī s̄oz. curret: igit̄ aliquādo erit ita q̄ s̄oz. curret. Sed q̄ in nullo instanti erit ita q̄ s̄oz. pertransibit a. spatium probatur: q̄ non est possibile q̄ aliquod quod successiue fiet fiat instanti. Cum igit̄ a. spatium successiue pertransetur. igit̄ non est possibile q̄ a. spatium pertransetur in instanti. quare r̄c.

Ad argumentum contra primam partem conclusionis respondeo negando q̄ immediate post hoc erit a. pertransitum. Et tunc ad probationē nego illam p̄z: immediate post hoc erunt infinite partes a. pertransite. igit̄ immediate post hoc erunt oēs partes a. pertransite: q̄ licet oēs partes a. nō sunt plures q̄ infinite t̄m q̄libz pars a. est infinite partes que nō sunt oēs partes a. nec ip̄m a. Ideo q̄ imēdiate post hoc erit aliqua pars pertransita erunt infinite partes transite & nō oēs partes a. cum istud sit impossibile. **A**lter tamē solet r̄sideri negando q̄ immediate post hoc erunt infinite partes a. pertransite: q̄ in nullo continuo sunt infinite partes s̄m istam opinionē: sed bene in quolibet continuo sunt infinite partes p̄portionales & ex hoc dicit ista opinio non sequitur q̄ infinite partes sunt in continuo: q̄ arguitur ab inferiori ad suū superiꝝ cū distributione. Q̄ autē in nullo continuo sunt infinite partes arguitur sic: q̄ in nullo continuo sunt plures q̄ due partes: ergo in nullo continuo sunt infinite partes. p̄z a p̄z ex significatione terminoꝝ & antecedēs p̄bat sic: q̄ in nullo continuo sunt plures partes quā due medietates. p̄batur. Nam due medietates sunt quattuor q̄rte octo octauę: & sic in infinitū: q̄ totū est sue partes s̄ nullius continui sunt plures partes q̄ quattuor q̄rte octo octauę: & sic infinitum. igit̄ r̄c. **E**t sic bec opinio posset p̄babiliter sustineri t̄m q̄ est contra cōm modū loquēdi sustineo r̄sionem p̄oz: concedendo sicut prius q̄ immediate post hoc erunt infinite partes a. pertransite & q̄ in quolibz continuo sunt infinite partes: Et tunc ad arḡm. In nullo continuo sunt plures q̄ due partes ergo in nullo continuo sunt infinite partes. repondeo distinguēdo añs p̄pter duplicē sensuz. p̄t enim significare p̄mo q̄ nulla magnitudo est tot partes quin tot sint due partes: vel q̄ in nulla magnitudine includuntur tot partes: q̄n ē tot includant̄ in duabꝝ partibꝝ. **C**Secundo p̄t significare q̄ in nulla magnitudine est maior numerus partiū dualitate ita q̄ nulla talis magnitudo vlt̄ continuo habeat in se alias partes p̄ter illas duas. sc̄do mō cōcedo p̄z: & nego añs: q̄ falsuz est vt cullz p̄z. S̄z p̄mo mō nego p̄z: bec p̄p̄o infinite sūt partes in continuo significat q̄ non est tantus numerus partiū in continuo quin adduc sit maior illo q̄d veruz est. Et tunc ad probationē p̄z nego argumentū: q̄ si ille modus arguendi valeret posset argui q̄ in continuo nō sunt infinite partes p̄portionales q̄d est p̄ opinionē. p̄bat. In nulla magnitudine sunt plures q̄ due partes p̄portionales. ergo in nulla magnitudine sūt plures q̄ due partes p̄portionales: p̄z a t̄z per opinionē & añs s̄r p̄bat: q̄ due partes p̄portionales sunt due medietates & quattuor q̄rte & octo octauę & sic in infinitum: sed nullius continui sunt plures partes p̄portionales q̄ due medietates & quattuor quarte & octo octauę. igit̄ r̄c. **A**lterius v̄ q̄ bec dicta opi-

nio dicat repugnantia p̄cedendo q̄ in magnitudine sunt infinite partes p̄portionales & non infinite partes. Nam ē negatiue in oibus termis valz p̄similis p̄z a superiori ad suū inferior. sequitur. n. nō sunt infinita aialia. igit̄ nō sunt infiniti homines nō sunt infinita q̄ta. igit̄ nō sūt infinita bicubita vel tricubita: nō sunt infinite q̄litates. q̄ non sunt infiniti colores: & nullibi reperit̄ instātia. igit̄ ita in p̄posito sequitur: nō sunt infinite partes ergo nō sūt infinite partes p̄portionales: & per p̄z ex opposito sequitur sunt infinite ptes p̄portionales. igit̄ infinite partes. Et tunc q̄n d̄ q̄ ibidem arguit̄ ab inferiori ad suū superiꝝ cū distributione: negatur: eo q̄ ille terminus partes tam in ante q̄ in p̄nte stat confuse t̄m: & nō distributiue: q̄ ly infinitū terminū in se inclusuz confundit & distribuit & terminū explicitū imēdiate se sequentē cōfundit p̄fuse t̄m: mō nō est incōueniens q̄ ab inferiori ad suū superiꝝ stas confuse t̄m valeat p̄z. Sequitur enim formalr̄ oīs bō est animal. igit̄ oīs bō ē sub a. Et sic p̄z solutio. **A**d p̄m argumētū q̄ sc̄oz partē p̄z r̄ideo negādo q̄ s̄oz. nō pertransibit a. Et tunc ad argumētū dico q̄ pertransibit a. ante b. ly in nullo instāti. Et hoc cōiter est v̄z in actionibus quaz effectꝝ successiue fiunt & non in aliquo instāti complete: vnde nō op̄z q̄ si tu pertransibis aliq̄d spatium q̄ aliquo instāti pertransibis illud: vel si tu diuides aliq̄d corpꝝ q̄ in aliquo instanti diuides illud: imo nec sequitur: tu numerabis aliq̄d numez. igit̄ nūerabis illū in aliquo instāti. S̄z b̄n sequitur tu ranges hoc vel illud. igit̄ in aliq̄ instāti. S̄r̄ sequitur: tu videbis illuz: vel audies illuz q̄ in aliquo instanti videbis vel audies illum: q̄ tu nō potes tangere audire vel videre illuz: nisi sic facias in aliq̄ instāti. q̄rē r̄c. **A**d 2m arḡm q̄n d̄ q̄ in nullo instanti illi boꝝ erit ita q̄ s̄oz. pertransibit a. spatium. igit̄ r̄c. r̄ides s̄m diuersitas opinionēs quaz quolibz vt mihi videf̄ p̄babilis est. **P**rima. n. ponit q̄ in quolibz instāti istī boꝝ erit ita q̄ s̄oz. pertransit a. spatium q̄ idē est dicere s̄oz. pertransit a. spatium & s̄oz. est in pertransendo a. spatium. Et id si s̄oz. pertransibit aliq̄d spatium ipse p̄o quoz instāti pertransibit illud: q̄ in quolibz instanti erit in pertransendo illud & sic infinities pertransibit: q̄ infinities erit in pertransendo: vlt̄erius cōcedit illa opinio: q̄ hoc spatium nunq̄ erit pertransitū ante vltimū instāti totius pertransitionis. **T**ercio cōcedit q̄ infinities pertransibit s̄oz. illud spatium & t̄m semel erit pertransitū puta in vltimo instāti. Tercio q̄d dicit illa opinio ē q̄ nihil pertransibit aliq̄d spatium nisi continuo: bit quousqz erit p̄pletū s̄m se & quilibz eius partē.

Contra istam opiñ. Arguitur sic: & p̄ natur vt prius q̄ s̄oz. pertransibit a. spatium adequate in ista boꝝa & simus in medio instāti isto posito sequunt̄ plures p̄clones.

Prima conclusio est q̄ sortes infinities pertransibit a. spatium: & tamen potest esse q̄ ipse nunquam pertransibit illud spatium. prima pars. patet. quia infinities fuit in pertransendo illud spatium. Et secunda pars patet q̄ ipse potest cessare iam a motu non pertransendo aliquid istī spatij r̄c. **S**ecunda conclusio est ista q̄ s̄oz. infinities pertransit a. spatium: & tamē illud nunquam fuit pertransitum: patet quia illud nunq̄ erit pertransitum ante vltimum instans. **T**ercia conclusio est ista q̄ a. & b. mouebantur & a. in centuplo velocius b. & illud q̄d in centuplo tardius mouebitur in centuplo plus pertransibit: ponatur q̄ a. mouebitur in centuplo velocius b. super lineā in centuplo minorem in ista boꝝa. **Q**uarta cōclusio est ista q̄ s̄oz. subito pertransibit totum suum spatium & q̄ cito pertransibit aliquam eius partem pertransibit totuz: patet: quia subito erit in pertransendo totum suum spatium & q̄ cito pertransibit aliquam eius partē erit in pertransendo totuz. **Q**uinta cōclusio est ista q̄ sortes & plato cōtinue per totam istam boꝝam eque velociter mouebuntur & continue erit ita q̄ maximum pertransitum a sorte est equale maximo pertransito: a platone: & tamen

continue per eandem horam erit ita qd sortes pertransi-
 rit in centuplo plusq; plato: ponatur qd sortes & plato eque
 velociter movebuntur per totam istam horam & qd sor-
 tes movebitur super lineam centapedalem illam pertransien-
 do in quato tempore sufficit. Et qd plato movebitur su-
 per lineam pedalem quam pertransiit ad eade in ista ho-
 ra: quo posito sequitur conclusio. **C**erta conclusio est
 ista: qd aliquod agens immediate post inducet totam lati-
 tudinem albedinis a non gradu usq; ad gradum summum: & b^o
 in instanti & tamen nullus gradus albedinis immediate
 post hoc habebit: immo per totum annum non habebit gra-
 dum summum: ut posito qd aliquod agens inducet totam
 latitudinem albedinis a non gradu usq; ad gradum sum-
 mum in isto anno: tunc sequitur conclusio. **E**t licet he conclu-
 siones absurde videantur: tamen omnes concederet opi-
 nio predicta. **S**ecunda opinio ponit qd impossibile est
 sortem pertransire aliquid de presenti: sed bene concedit qd
 sortes pertransibit & pertransiit aliquid. **E**t tunc concedit
 qd sortes pertransit: sed non pertransit aliquid: imo per-
 transit & nihil pertransit: Sortes profert sed non profert
 aliquam vocem: imo nihil profert: loquitur & nihil loquitur:
 dicit & nihil dicit. **E**t sic sapientissimus homo mundi ne-
 scit quid dicit vel quid loquatur: licet loquatur cum ma-
 gna deliberatione. **E**t similiter conceditur qd tu nescis qd
 dicis. respondes. & nihil loqueris: omnes iste conclusiones
 sunt concedende secundum istam viam: quia ad oes tales actus
 requiritur tempus: quia non possum pertransire aliquid
 spatium vel proferre aliquam vocem in vno instanti. **S**e-
 cundum qd dicit ista opinio est qd sortes nunquam per-
 transibit nisi quando complete pertransibit illud: unde
 idem est dicere pertransibit & complete pertransibit. **E**t
 si arguitur probando qd possibile est sortem pertransire
 aliquod spatium: quia sortes potest pertransire aliquod
 spatium. **E**t etiam possibile est sortem pertransire aliquod
 spatium: responderetur negando utraq; illarum consequen-
 tiarum: quia arguitur a sensu diuiso vero ad sensum co-
 positum falsum. **T**ertia opinio precedentibus contra-
 ria ponit qd sortes pertransit hoc spatium: sed non per-
 transit illud in hoc instanti: quia nihil potest pertransire
 in instanti sed in tempore.

Contra istam opin. Arguitur sic. **N**am illa data sequitur
 qd nihil mouetur in instanti: & motus non est in instan-
 ti: imo nec tempus. **E**t per consequens nullum successi-
 uum quod est falsum: quia successiuum sunt res aut diuisi-
 biles aut indiuisibiles: si indiuisibiles igitur ita vere sunt
 in instanti: sicut puncta vel anima intellectiua. Si diuisi-
 biles aut extense aut multiplicata. Si extense igitur ita
 vere sunt in instanti sicut albedo & nigredo. Si multipli-
 cate igitur ita vere sunt in instanti sicut anima intellecti-
 ua. **A**d illud responderetur concedendo qd nihil mouetur
 in instanti: sed negat qd motus non est in instanti nec
 tempus: qd sicut mobile est in instanti: ita motus & tempus:
 quia motus est mobile quod mouetur: & tempus est prius
 mobile qd mouetur secundum prius & posterius. **I**deo concedi-
 tur qd motus est in instanti: & tempus est in instanti: sed ne-
 gatur qd motus est motus in instanti: vel qd tempus sit te-
 pus in instanti. **U**nde ista propositio motus est in instan-
 ti significat qd mobile qd mouetur est in instanti. **E**t ista
 tempus est in instanti signat qd prius mobile quod mo-
 uetur secundum prius & posterius mouetur in instanti: modo cer-
 tum est qd sic significando quilibet illarum est vera: sed he
 propositio motus est motus in instanti significat qd mo-
 bile qd mouetur est mobile qd mouetur in instanti quod
 falsum est. **E**t similiter hec propositio tempus est tempus
 in instanti significat qd prius mobile quod mouetur secundum
 prius & posterius mouetur secundum prius & posterius in instan-
 ti quod est impossibile secundum istam viam. **E**t si arguitur qd
 in illa propositione motus est motus in instanti: predica-
 tur idem de seipso: negatur: quia subiectus est precise he
 motus & predicatum est he motus in instanti. **I**deo licet

negetur qd motus est motus in instanti: tamen bene con-
 ceditur qd motus est motus: & qd tempus est tempus: nec
 ex hoc sequitur aliquod inconueniens. **Q**uarta opi-
 nio bis precedentibus contraria ponit qd impossibile est
 sortem pertransire vel moueri: immo hec propositio est
 falsa & impossibilis motus est: sed quilibet illarum est neces-
 saria motus fuit: motus erit: aliquid mouebat aliquid mo-
 uebit. **I**sti enim sustinent qd motus distinguit a re mobili.

Contra istam opinionem.

Arguitur sic. **N**am ut videtur ipsa destruit totum processum Aristotelem qui in oi-
 bus suis libris presupponit motum esse: dicit enim in ter-
 tio physicorum qd motus est de numero continuorum: ex
 quo sequitur qd motus est: tanquam a tertio adiacente ad
 secundum adiacens. **I**tem in primo celi habet qd motus
 celi est perpetuus & sempiternus. ergo motus est. **I**tem in
 primo physicorum improbat Aristoteles antiquos negan-
 tes motum esse. **I**tem motus est sensibile commune per
 Aristotelem secundo de anima. ergo motus est.

Ad ista respondetur

Aristoteles per totum processum
 suum nihil aliud intendit nisi qd continue ante hoc fuit
 motus & continue post hoc erit motus. **E**t qd hoc sit de
 intentione eius patet: quia in quarto physicorum dicit
 omnem motum fieri in tempore: modo differentie tem-
 poris sunt preteritum & futurum que non sunt: sed prete-
 ritum fuit & futurum erit. **E**t quando dicitur qd motus
 est de numero continuorum dicitur qd ipsa de virtute ser-
 monis est falsa: sed ponitur pro ista: immediate ante hoc
 motus continue fuit: & immediate post hoc motus con-
 tinue erit. **A**d secundum dicitur qd philosophus non
 ponit illam veram in sensu proprio: sed pro ista in quolibet
 tempore preterito motus celi fuit & in quolibet tem-
 pore futuro motus celi erit. **U**el dicitur qd ista conse-
 quentia non valet: motus celi est continuus & sempiter-
 nus. igitur motus celi est: quia arguitur a tertio adiacen-
 te ad secundum adiacens cum termino distrabente vi-
 delicet continuus & sempiternus. **A**d tertium dicitur
 qd Aristoteles non redarguit antiquos: quia negabant mo-
 tum esse: sed quia negabant motum fuisse in entibus: et
 etiam posse moueri in futurum: **I**deo posuerunt vnum
 ens in mobile: non tamen negantes motum sed mobili-
 tatem. **A**d quartum dico qd philosophus non inten-
 dit qd motus sit aliqua res que sit sensibile commune vel
 que sit sensibilis a pluribus sensibus: sed intendit qd ille
 terminus motus continue ante hoc signauit plura sensi-
 bilia diuersorum sensuum & continue post hoc sic signifi-
 cabit. **U**el potest dici qd hec consequentia non valet
 motus est sensibile commune. igitur motus est: quia argui-
 tur a tertio adiacente ad secundum adiacens cum ter-
 mino desinente in bile qui est terminus distractiua. **Q**u-
 inta opinio bis omnibus contraria ponit qd mo-
 tus est: & nihil est. dicit enim qd quidam sunt termini qui
 in eorum concepta diffinitio nullam completionem ver-
 balem includunt: ut he homo & he animal. **E**t qui sunt ter-
 mini simplices: **I**mportantes in eorum conceptu diffini-
 tiuo complexa vera vel falsa: ut he tempus & he motus. **C**um
 igitur dicitur motus est: tantum valet sicut est aliquid qd mo-
 uetur: tempus est. i. est aliquid qd durat. **E**t si queratur quid
 est qd aliquid mouetur vel qd aliquid durat responderetur
 est: sed nihil est. **E**t eodem modo est respondendum cum que-
 ritur quid est motus vel tempus: qd motus est & nihil est
 tempus est & nihil est. **U**nde non sequitur motus est. igitur
 motus est ens: qd in antecedente sumitur he est imperso-
 naliter & in sequente personaliter: & hinc est qd huius in-
 determinate vere non requirunt duo demonstratiua ve-
 ra in earum probatione. **S**i enim diceretur hoc est & hoc est
 motus vel tempus: statim sequeretur qd motus vel tem-
 pus esset aliquid quod est contra istam opinionem.

Contra tamen istam

positionem ar-
 guitur sic. **S**e

quitar primo qd aliqua est indefinita affirmatiua vera de presenti cuius subiectum pro nullo supponit: vt patz in istis motus est et tempus est etc. Secundo sequitur qd aliqua est indefinita vera cuius quilibet singularis est falsa. Et vniuersalis falsa cuius quilibet singularis est vera. probatur. nam ista indefinita est vera motus est: et tamen quilibet talis est falsa: iste motus est: quia per se iste non potest demonstrari nisi aliquid. Quia igitur motus non sit aliquid. ergo quilibet talis est falsa. Et consequenter sequitur alia pars conclusionis: qd hoc vniuersalis est falsa: nullus motus est: et tamen quilibet talis est vera non iste motus est: quia suum contradictorium est falsum vt nunc proxime est probatum. Tertio arguitur sic quicquid est: est substantia vel accidens: sed motus est. ergo est substantia vel accidens: et per consequens motus est aliquid. Quarto sic. si tali termino motus correspondet qd aliquid mouetur: et illi termino tempus correspondet qd aliquid durat: sequitur qd illa incompleta eent vera vel falsa qd est contra Aristotelem. in predicamentis et perbiermentias: et consequentia probatur: qd qd aliquid mouetur est verum vel falsum: et qd aliquid durat est verum vel falsum. Ad primum dico concedendo conclusionem. Nam quilibet illarum est vera. Socrates et plato currunt vel populus currit: tamen neutrius subiectum pro aliquo supponit. Ad secundum dicitur consimiliter concedendo conclusionem. Ad tertium negatur consequentia: sed oportet adde re in predicato minoris illi terminus aliquid qui est pars subiecti maioris et si sic fiat: concedit consequentia et negatur minor. Ad quartum nego consequentiam. Si cat non sequitur ille terminus significat verum. igitur ille terminus est verus: sicut homo supponit pro homine. igitur homo est homo. sicut albus significat albedinem. igitur albus est albedo. dico qd licet huic termino motus vel tempus correspondeat conceptus complexus: non tamen conuertitur cum illo. Ideo licet concedatur qd mobile est verum vel falsum: aut moueri est verum vel falsum: non propter hoc debet concedi qd motus est verus vel falsus: quia isti termino motus non correspondet aliquis vnus conceptus adequate: sed plures et hoc complere. Ideo quando capitur cum alijs terminis qd cum hoc verbo est secundo adiacente aliter significat: quia tunc sibi correspondet diuersus conceptus complexus. quare etc. Secunda opinio precesteris probabiliter in primis duabus opinionibus fundata ponit qd possibile est aliquem hominem pertransire aliquod spatium de presenti: imo in casu superioris conceditur qd in quolibet instanti istius hore erit ita qd socrates pertransit a. spatium: sed negatur qd in aliquo instanti istius hore pertransibit socrates a. spatium: vel in aliqua parte eiusdem hore: sed pertransibit totum spatium adequate in tota hore: et parte spatij in parte hore: vnde in hac materia est consimiliter imaginandus sicut de tempore. dicimus enim qd si hore erit et in nullo instanti eius erit in aliqua eius parte: sed tamen in quolibet instanti eius est ita qd ista hore est. Similiter dicimus qd hoc hore fuit et in nullo eius instanti: nec in aliqua eius parte: sed bene in quolibet eius instanti fuit ita qd ista hore est: consimiliter dico posito qd socrates est in medio pertransitionis qd ipse pertransit a. spatium: et immediate ante hoc fuit ita qd ipse pertransit a. spatium: et tamen nunquam ante hoc ipse pertransiuit a. spatium: nec vnquam post hoc pertransibit illud. Ideo negatur talis consequentia: socrates in hoc instanti pertransit a. spatium: et immediate ante presens instans consimiliter mouebatur: igitur immediate ante presens instans socrates pertransiuit a. spatium. sed bene sequitur qd immediate ante presens instans fuit ita qd socrates pertransit a. spatium. Consimiliter respondeatur si fiat argumentum de futuro. Similiter non valet illa consequentia. Socrates non pertransit a. spatium: et pertransibit a. spatium. igitur incipit: vel incipiet pertransire a. spatium: quia affirmatiua de futuro non habet verificari pro instanti sicut consequens cuius verbum principale est hore: incipit vel incipiet: sed ex illo antecedente be-

ne sequitur qd incipit esse ita vel incipiet esse ita qd socrates pertransit a. spatium. Et hoc conceditur pro prima parte: quia nunc non est ita qd socrates pertransit a. spatium: et immediate post hoc erit: ita qd socrates pertransit a. spatium. Ideo consequenter respondendo concedo istam conclusionem: qd socrates non incipit nec incipiet nec desinit nec desinet pertransire a. spatium. Et tamen in quolibet instanti istius hore erit: ita qd ipse incipit et desinit pertransire a. spatium prima pars patet ex prioribus dictis. et secunda probatur: quia in quolibet instanti istius hore erit ita qd socrates pertransit a. spatium: et immediate ante hoc non pertransiuit a. spatium: nec immediate post hoc pertransibit a. spatium. Et si queratur si ergo socrates pertransibit a. spatium: in quo instanti vel in qua parte dicat qd in nullo instanti: nec in aliqua parte: sed in tota hore totum spatium: et in parte hore partem spatij: quia socrates nunquam pertransibit illud spatium nisi quando complete pertransibit illud. vnde idem est dicere pertransibit et complete pertransibit. Secunda pars dicit ista opinio est qd successiuam sunt prius in fieri qd in facto esse: vt si carpentarius faciet domum prius erit in fieri qd erit complete facta: sed subita eque cito sunt in fieri sicut in facto esse: sicut inductio luminis: quia eque cito sol. agit lumen sic lumen est actus. Sicut non prius inducitur anima intellectiua qd ipsa est inducta. Vnde dato qd homo posset facere operationes subitam non citius faceret illa qd illa esset facta: quia pro eodem instanti faceret illa et eadem esset facta: sed de actionibus successiuis est contrarium. socrates enim prius dealbabit illum qd ille erit dealbatus: et prius diuidet hoc corpus qd hoc erit diuisum: et sic consequens conceditur in casu primo de sorte qd ipse pertransibit a. spatium antequam ipse erit pertransitus: quia pertransibit illud ante finem illius hore. et erit a. pertransitum solummodo in ultimo instanti. Et si arguitur sic nec per tempus: nec per instans pertransibit socrates illud spatium antequam ipse erit pertransitus. igitur non pertransibit illud antequam erit pertransitum. negatur consequentia: sicut non sequitur: nec per tempus: nec per instans erunt duo instantia futura ergo nunquam erunt duo instantia futura: tamen cum toto hoc conceditur: qd omne qd erit: erit per tempus et per instans. Tertium quod dicit ista opinio est: qd ad hoc qd socrates pertransibit aliquod spatium oportet qd illud spatium manebit pro fine et socrates similiter: ita qd si socrates vel illud spatium corrumpatur in fine tunc socrates non pertransibit illud spatium: imo non est dare maximum qd socrates pertransibit in tali casu: quia quilibet punctum pertransibit preter ultimum. Ideo iuxta hoc conceditur ista conclusio qd socrates et plato omnino consimiliter mouebuntur per totam illam horem: et tamen socrates pertransibit suam lineam et plato non: ponatur qd omnia sint paria preter hoc qd plato non manebit pro fine: imo socrates pertransibit plus qd plato: et tamen in nulla proportionem plus: quia non est dare maximum qd pertransibit plato ex quo pertransibit quilibet punctum preter ultimum. Et si dicatur qd ad pertransitionem illius linee non requiritur pertransitio ultimi puncti: dicitur qd verum est: sed requiritur qd plato pro aliquo instanti erit ad ultimum punctum. Alie conclusiones in hac materia pertinentes sunt iste. Prima socrates erit maior platone: et tamen non erit maior qd plato. probatur. et pono qd socrates sit bipedalis quantitatatis et plato pedalis et vniformiter acqret vterque illorum ab illa hore tripedali quantitate: sic qd vltimum instans istius hore sit prius instans non esse sortis tunc per qd pro quolibet instanti istius hore est maior platone et non erit maior qd erit plato. Secunda conclusio est ista aliquando erit ita qd plato est maior qd socrates: et tamen plato nunquam erit maior qd erit socrates. ponatur qd socrates sit quadripedalis quantitatatis et plato bipedalis deperdat socrates vniformiter in ista hore bipedali quantitate: et conuerso. tantum acqret plato. isto posito per prius pars conclusionis: quia quando plato erit quadripedalis quantitatatis tunc erit ita qd ipse est maior qd erit socrates. quia tunc socrates erit bipedalis quantitatatis. Secunda

pars conclusionis etiam pars: quia plato nunquam erit maioris
 quantitatis quam quadrupedalis et tante quantitatis est fortis
 modo. Tertia conclusio est ista per totam istam horam erit ita quod
 fortis est maior quam ipse pius fuit: et tamen fortis nunquam erit ma-
 ior quam ipse pius fuit. ponitur quod iam sit pius instans esse fortis. qui
 in illa hora uniformiter augmetur ad tripedale quantitatem.
 Isto posito prima pars conclusionis discurrendo per omnia in-
 stantia istius horae. Et secunda pars est per quod fortis non pius fuit. id
 non erit maior quam pius fuit. Quarta conclusio est ista. fortis erit
 maior quam est vel fuit platonis. ista nunquam erit ita quod fortis est maior
 quam est vel fuit platonis. ponitur quod plato sit pedalis quantitatis et nun-
 quam fuit maioris. Sit fortis. ita semipedalis: et augmentetur
 ambo ad bipedale quantitatem exclusive sic quod ultimum instans
 horae sit pius instans non est eorum posito per conclusio. Quinta con-
 clusio est ista. quolibet maiori b. et quolibet minori b. hoc a.
 est minus: et tamen a. est equale b. et arguitur sic. quolibet
 maiori b. hoc a. est minus sed quolibet maius a. et quolibet
 minori b. est maius b. igitur quolibet maiori b. et quolibet
 minori b. hoc a. est minus. quia tenet in barbara cum ma-
 ioribus minor similiter: dato quod illud totum a. et quolibet mi-
 nori b. regatur a comparatione precedente. Aliter probatur
 conclusio sic a. est minus quolibet maiori b. et quolibet mi-
 nori b. igitur et. quia per et antecedens probatur: quod a. est par-
 vum et quolibet maius b. et quolibet minus b. est parvum: sed
 non ita parvum est quolibet maius b. et quolibet minus b. sicut
 a. igitur a. est minus quolibet maiori b. et quolibet mino-
 ri b. consequentia patet: quod arguitur ab exponentibus ad
 expositum: et tertia exponens per quod suus contradictorius
 est falsus: valde ita parvum est: est quodlibet maius b. et quoli-
 bet minus b. sicut a. Sexta conclusio est ista hoc c. est mi-
 nus hoc a. et tunc quod est hoc b. et tunc c. est sub duplici ad quoli-
 bet illorum probatur: et pono secundam partem conclusionis: tunc arguo
 prima sic hoc. est parvum et hoc a. et tunc quod est hoc b. est par-
 vum et hoc b. est parvum et hoc b. est parvum: sed non ita parvum
 est hoc a. et tunc quod est hoc b. sicut hoc c. ergo hoc c. est mi-
 nus hoc a. Et tunc quod est hoc b. quia per ab exponentibus ad
 expositum: et tertia exponens est manifeste vera: quod suus con-
 tradictorius repugnat casui: videlicet ita parvum est hoc a.
 et tantum quod est hoc b. quare et.

De gradu superlativo.

Nunc de ultimo termino comparationis quod su-
 perlativo gradus dicitur quod ad eum confusione ex-
 positioneque partium restat gradatim intrare. per
 quo primo notatur quod quilibet terminus super-
 latio cuiuslibet termini cuius immediate se-
 quentis comparabilis sumpti deducto quocumque
 impedimento est mobilis confusio in ordine ad suum gradum po-
 sitivum. dicitur enim primo immediate subsequens ad denotandum quod
 terminum precedentem nullo modo mobilis confundit talis gradus
 superlativo: ut boius fortis est fortissimus: ubi per quod ly bo-
 minum supponit determinate: immobilis quod propter non sequitur:
 boius fortis est fortissimus isti sunt boies fortis. igitur istorum
 fortis est fortissimus: quod arguitur a superiori ad suum inferius
 immobiliter et sine distributione. Ideo b. forma non valde bo-
 minum fortis est fortissimus igitur fortis est fortissimus boius: quod ar-
 guitur a termino stante determinate ad eundem stantem confuse
 et distributive. ponitur secundo comparabilis sumpti: quod superla-
 tivus gradus quibus tenet comparabilis quibus constructus cum geniti-
 vo pluralis numeri: ut fortis est fortissimus boium quibus non.
 Et hoc quibus constructus cum recto ut fortis est doctissimus homo.
 Et isto modo non habet exponit: nisi fortis est valde doctus ho-
 mo. Et sic ly homo non confunditur mobiliter per ly doctis-
 simus sed determinate et immobiliter supponit. Id non sequi-
 tur fortis est doctissimus homo: iste est homo doctus. igitur
 fortis est doctior isto vel ita doctus. Additur tertio deducto
 quocumque impedimento: quod superlativo gradus per signum infi-
 nitum utitur potest notabiliter impediri ne terminum immediate se-
 sequente mobilis confundat: ut tu non es optimus boius: vel
 fortissimus ois boium. ubi per quod ly boium utrobique stat
 determinate vel confuse tunc. Et hoc propter impedimentum ne-
 gationis in una illarum: et signum affirmativum in altera ea

risse. Id non sequitur: tu es optimus omnium hominum. Id
 sunt homines boni igitur tu es optimus istorum. Et hoc
 propter causam superius dictam. Ultimo annectitur in or-
 dine ad suum positivum gradum: quod talis superlativo gradus
 non confundit terminum immediate se sequente pro quolibet
 eius supposito: sed solum pro illis que positivum denotat. ubi in
 ista propositione. Sortes est doctissimus boium non sup-
 ponit ly boium pro quolibet boie sed solum pro hominibus
 doctis. Ideo non sequitur fortis est doctissimus animalium. Ista
 sunt animalia igitur fortis est doctissimus istorum: sed arguitur a ter-
 mino stante confuse et distributive ad suum inferius cum de-
 bito medio: oportet enim quod pro tali inferiori terminus
 superior mobiliter supponat: qualiter non est in proposita:
 propterea bene sequitur tu es optimus hominum. Ista sunt
 homines boni. igitur tu es optimus istorum. Similiter se-
 quitur tu es fortissimus istorum. Iste est fortis istorum: igitur
 tu es fortior isto vel eque fortis precise. Non enim pos-
 sum inferre quod tu es fortissimus istius quia superlativus
 non congrue constructur cum genitivo singularis nume-
 ri ut omnes testantur grammatici. quare et.

Iam de expositione superlativi gradus est dicen-
 dum: pro quo est notandum quod quocumque prope ratio-
 ne termini superlativi gradus exponenda potest dupliciter expo-
 ni: uno modo per suas preces et negativam de positivo gra-
 du. Alio modo per suas preces et negativam de comparativo
 gradu. primo modo exponitur illa sic: fortis est fortissimus hominum
 fortis est fortis et boies sunt fortes: et nemo est ita fortis
 fortis. et modo exponitur sic: fortes est fortis et boies sunt
 fortes et nemo est fortior forte. Et isto modo exponendo
 retinetur duo esse fortissimos vel debilissimos imo quod fortis esse
 fortissimus istorum et debilissimus istorum: postquam fortis et pla-
 cent oes boies que essent eque fortes. verumtamen hoc non co-
 cederent multi dicendo quod tertia exponens cum alijs non suffi-
 cienter exponit expositum. Sed deberet illa exponi sic: fortis est
 fortissimus istorum. fortis est fortis et isti sunt fortes et nullus
 istorum est fortior fortis: sed aliquis debilior quod non stare-
 cum conclusione priori. Et licet hoc sit bene dictum tamen
 quia hoc foret nimis longum opus et iuvenibus tediosum
 redeo ad primum modum exponendi dimittendo illam par-
 ticulam tertiae exponenti annexam. Cederem enim da-
 to quod non essent aliqui termini preter decem genera gene-
 ralissima quod quolibet eorum est generalissimum illorum: ta-
 men falsum esset: quod aliquod illorum esset minus ge-
 nerale quam hoc vel illud quocumque demonstrato. Etiam co-
 cederet quod cuiuslibet ternarij in quo sunt tres binarij qui-
 libet illorum binariorum esset maximus numerus eorum
 secundo modo exponendo et tamen falsum esset quod aliquo
 binario esset aliquis numerus binarius minor quod tamen
 oporteret si talis particula tertiae exponentij coniungi de-
 beret. Et sic patet quod in casu est concedendum: quod fortis
 est primus istorum: et ultimus istorum: nec hoc est incon-
 veniens. Ex his patet quod non sequitur. Sortes est doctis-
 simus hominum. igitur fortis est doctissimus omnium homi-
 num: quia ex consequente sequitur quod oes homines sunt
 docti quod non sequitur ex antecedente: quia huius propo-
 sitionis fortis est doctissimus omnium hominum. Secun-
 da exponens que est eius preces est b: omnes homi-
 nes sunt docti. Sed istius propositionis. Sortes est doctis-
 mus hominum non est secunda exponens illa omnes ho-
 mines sunt docti: non obstante quod ly hominum supponat mo-
 biliter: quod illa non est secunda preces: sed illa homines
 sunt docti. Ideo est secunda exponens.

Iuxta istum secundum modum exponendi
 clauso quod aliquid est maximum istorum: quod non est maximum istorum
 ut supposito quod a. est pedale b. bipedale. et c. tripedale: quod
 b est maximum istorum quod non est maximum istorum. probatur.
 nam b. est magnum istorum quod non est maximum istorum:
 et nullum istorum quod non est maximum istorum: igitur
 b. igitur et. consequentia patet ab exponentibus ad ex-
 positum et maior similiter per casum: et minor etiam quia

sanm e
 q non
 te ista
 si bilem
 b vera
 yimur
 yimur
 est ver
 autem
 ra. pro
 mam
 maxim
 exposi
 manife
 catur d
 quid v
 q vide
 yimur
 probat
 ab exp
 latini
 te refe
 sribu
 nens:
 quent
 gn i
 rum e
 q ly c
 confes
 quid e
 batur
 rum e
 est ita
 maxim
 situm
 aliter
 q non
 predi
 non e
 gna:
 non e
 nentil
 forte
 fit mi
 te qu
 .b.c.
 li nar
 ro m
 illo:
 est d
 num
 debe
 plicia
 expli
 num
 rus:
 ille r
 rate
 nim
 sum
 iste f
 iferi
 cu il
 ly fa
 iste f
 nus
 sed
 q if
 can
 ipor
 ne

nam contradictorium est falsum: videlicet aliquid istorum
 q non est maximum istorum est maius. b. Non obstan-
 te ista probatione nego illam conclusionem tanquam impos-
 sibilem. Nam data illa sequitur contradictio: probatur: q
 b vera est. Nihil est maximum istorum: quod non e ma-
 ximum istorum. Et b est sua contradictoria aliquid e ma-
 ximum istorum q non est maximum istorum: igitur si ista
 est vera oportet q duo contradictoria sint simul vera: qd
 autem illa sint contradictoria patet: q illa negatiua sit ve-
 ra. probatur. Nam omne maximum istorum: est maxi-
 mum istorum: igitur nihil est maximum istorum q non e
 maximum istorum: consequentia patet: quia arguitur ab
 exposita ad vnam suarum exponentium: et antecedens e
 manifestum: eo q est vna vniuersalis in qua idem predi-
 catur de seipso: et eiusdem primarium significatum est ali-
 quid vel aliquo modo a parte rei. Et tunc ad argumentum
 q videtur concludere illa conclusionem: nego q. b. e ma-
 ximum istorum q non est maximum istorum. Et tunc ad
 probationem nego consequentiam: nec ibidem arguitur
 ab exponentibus ad expositum propter mutationem re-
 latiuam et diuersitatem sue suppositionis: quia in anteceden-
 tereferatur relatiuam ad ly ens istorum stans confuse et di-
 stributiue: et in consequente ad ly. b. determinate suppo-
 nens: modo oportet q tam in antecedente q in conse-
 quente idem referatur. Ideo deberet sic argui. b. e ma-
 ximum istorum q non est maximum istorum: et nullus isto-
 rum est maius. b. q non est maximum istorum. igitur: sic
 q ly quod referatur ad ly. b. Et sic arguendo conceditur
 consequentia: et negatur antecedens pro minori: imo ali-
 quid est maius. b. q non est maximum istorum: quia. c. pro-
 batur. Nam. c. est magnum et. b. q non est maximum isto-
 rum est magnum: et. b. q non est maximum istorum non
 est ita magnum sicut. c. igitur. c. est maius. b. q non est
 maximum: consequentia patet ab exponentibus ad expo-
 situm: et quilibet pars antecedentis patet ex casu. Vel
 aliter potest dici q b propositio. b. est maximum istorum
 q non est maximum istorum requirit alias preiacetes q
 predictas et alias exponentes. Exponitur enim sic: qd. b.
 non est maximum istorum est magnum: et ista sunt ma-
 gna: et nullum istorum est ita magnum. Vel maius. b. q
 non est maximum istorum: ita q semper ly quod in expo-
 nentibus referatur ad ly. b. sicut in exposita quare et c. Sz
 forte incidentaliter queritur in isto casu vtz binarius. a. b.
 sit minor binario. b. c. Et videtur q sic: quia res numera-
 te que sunt. a. b. sunt minores q res numerate que sunt
 .b. c. et ille res numerate sunt ille numerus binarius vel il-
 li numeri binarij: igitur vnus istorum binariozum est alte-
 ro minor. Et Respondetur negando q aliquis numerus
 istorum binariozum sit altero maior: vel minor: quia idem
 est dicere. Iste numerus est minor isto: et iste est minor.
 numerus q iste. Et causa est: quia hoc adiectiuum minor:
 debet addi suo subiecto explicito si quod fuerit et non im-
 plicite: sed iam in proposito habet suum subiectum satis
 explicitum. Ideo illa consequentia facta no valet. Ille res
 numerate sunt minores et ille res numerate sunt ille nume-
 rus: igitur ille numerus est minor illo: quia illa propositio
 ille res numerate sunt minores significat q ille res nume-
 rate sunt minores res: sed cum dicitur q ille numerus e
 minor denotatur q ille numerus e minor numerus q e fal-
 sum. Et sic p q nulla talis pna valet. Iste faber e bonus
 iste faber est ho: igitur iste ho e bonus: q no solu arguit ab
 inferiori ad suu superius a pte subiecti imo et a pte pdicati
 cu illo adiectiuo bonus. Aliter enim significat ly bonus cum
 ly faber: et aliter cu ly homo. Jo peccat multi dicentes q
 iste faber e bonus: sed no e bonus faber: dato q ipse sit bo-
 nus ho et malus faber. Vel q iste faber est bonus faber
 sed iste faber non e bonus. Similiter errat tales: dicendo
 q iste pater e tuus: sed no e pater tuus: dato q heres vnum
 canem q eet pater sui filij. Similiter etiam est hec conclusio
 impossibilis q nasus canis sit tuus et no sit nasus tuus: q: si
 ne dubio id e dicere. Iste pater est tuus et iste pater e pater

tus: nasus canis e tuus: et nasus canis e nasus tuus. Iste
 faber e bonus: et iste faber e bonus faber: gramaticus. n. di-
 ceret q si eet congruus iste faber e bonus nisi ly bonus referat
 ad ly faber. Et consimiliter est dicendum in alijs ppter ea
 sicut negatur illa nasus canis e nasus tuus. negat etia illa
 nasus canis e tuus: ex quo consimiliter significat: sed bene pce-
 do q nasus canis e tuus: q: e res tua dato q heres vnus
 canes. Sicut dicitur concedo q ille pater e tuus: sed non e tuus: et
 q malus faber e bonus: sed non e bonus: q: malus faber
 no e bonus faber: licet sit bonus homo. Ita consimiliter e in
 proposito dicendum. q licet numerus. a. b. sit minor q nu-
 rus. b. c. non tamen e minor: q: non e minor numerus. sed be-
 ne minores res. Ideo consequenter respondeo concedendo
 istas conclusionem. tres vnitates sunt. duo binarij. et duo
 binarij sunt tres vnitates. et tamen nulla tria sunt duo nec
 econtra saltem actu distincta. h conclusio p in casu p. Etia
 conceditur q quilibet illorum binariozum e maximus nu-
 merus illoz et tamen nulli tres binarij. vel duo sunt magni nu-
 meri illoz. tenedo ly illi collectiue. q: illi tres binarij no sunt
 illoz. sed sunt ille tres vnitates. imo sicut nulli binarij sunt
 omnes binarij illoz. ita nec alij binarij sunt oes pauciores
 illozum. no enim tres vt patet. q: illi no sunt illoz sed oes illi
 nec etiam duo sunt omnes pauciores illoz. quia qua ra-
 tione assignarentur illi duo. a. b. et. b. c. eadem ratione pos-
 sent assignari alij duo videlicet. b. c. et. c. a. qui non sunt alij.
 imo si. a. b. et. b. c. esset oes pauciores illoz tunc. a. b. et. b.
 .c. esset. b. c. et. c. a. quod est falsum et consequentia patet
 q. b. c. et. c. a. sunt alij pauciores illoz trium binariozum.

De his de modo exponendi superlatiuum
 gradu du constituitur cu genitiuo plu-
 ralis numeri. Jam videndum e qualiter exponitur du con-
 struitur cu relatione implicite vel explicite. ta affirmatiue q
 negatiue vt. a. est maximum pondus q for. potest portare.
 a. e minimum pondus q ipse non pot portare. a. e maxi-
 mum q no pot for. videre. a. e minimum q tu potes vide-
 re. prima sic exponitur. a. pondus for. pot portare et nul-
 lum maius. a. pot ipse portare. Secunda sic exponit. a. po-
 dus for. no pot portare. nec aliquod tamen: sed quolibet mi-
 nori aliqd maius minus. a. pot ipse portare. Tertia expo-
 nitur sic. a. non potes videre nec aliquod tamen. sz quolibet
 maiori aliqd minus. mai. a. potes videre. Quarta sic ex-
 ponitur. a. potes videre et nullum minus. a. potes vide-
 re. notater in expositione minimi q non dicitur quolibet
 minori aliqd maius. minus. a. pot for. portare. vel quoli-
 bet minori. a. aliquod maius pot ipse portare. No enim
 debet dici primum. quia datur minimum pondus q for. si
 pot portare. et tamen no quolibet minus illo potest for. portare.
 quia forte sunt multa minora. a. iuxta centrum terre que
 for. si pot portare. Etia multe sunt partes celi minores. a.
 quas tamen ipse for. no pot portare. Nec etiam valet dicere
 q quolibet minus. a. uel tantum potest sortes portare.
 quia hoc non sufficit ad inferendum minimum quod non
 quia datur minima materia sub qua non potest manere
 forma hominis propter nimiam magnitudinem et tamen
 non sub quacumq materia minor: illa uel tanta potest
 manere forma hominis: quia non sub materia grandi mi-
 llij nec tanta. Nec etiam in expositione minimi q non
 debet sumi talis pro secunda exponente: quolibet mino-
 ri aliquod maius potest sortes portare: quia tunc seque-
 retur q minimum q non: esset maximum q non quod
 manifeste implicat falsu. Et pna pbat: q: dato q. a. eet ma-
 ximum no p se visibile: pbat q est minimum no p se visibile
 q. a. si est per se visibile: sz quolibet minori: aliqd maius e p
 se visibile: probatur: nam quolibet maius. a. est per se vi-
 sibile in casu isto ergo quolibet minori. a. aliquod maius
 est per se visibile: patet consequentia q quolibet maius
 .a. est maius quocumq minori. a. Et sicut dicitur de mini-
 mo q non: eodem modo est dicendum de maximo qd
 non: videlicet q eius secunda exponens non debet ee ista
 quolibet maius uel tantum: nec etiam quolibet maiori
 aliquod minus q non datur: prima exponens ostenditur

quia certum est: quod aliqua est minima materia in qua non potest manere forma hominis propter suam parvitatez: et tamen non in quacumque materia maiori nec tanta potest ipsa manere: quia non in materia celi: nec tanta. Similiter aliquis est intentissimus gradus qui non est in .a. latitudine: dato quod .a. esset media latitudo totius latitudinis albedinis et tamen non quilibet gradus intensio: illo est in .a. latitudine: quia non gradus summus: nec infiniti iuxta propinquum. Non datur etiam alia exponens. videlicet quodlibet maiori aliquid minus: quod aliter sequeretur: ut primum quod maximum quod non esset minimum quod non: quod utrumque est falsum saltem vltiter et respectu vnius et eiusdem: quia satis verisimile est quod idem gradus est intentissimus qui non est in una latitudine et remississimus qui non est in alia. et consequentia probatur: nam dato quod .a. esset minimum pondus quod sortes non sufficit portare: probatur quod .a. est maximum pondus quod ipse non sufficit portare: quia .a. pondus sortes non sufficit portare propter suam gravitatem et quolibet maiori .a. aliquid minus potest ipse portare: igitur .a. est maximum pondus quod ipse non sufficit portare: patet consequentia: secundum istum modum exponendi: et minor probatur: nam quodlibet minus .a. vel tantum sortes potest portare igitur quolibet maiori .a. aliquid minus potest ipse portare: patet consequentia: quia quicquid est minus .a. est minus quocumque maiori .a. Et sic patet quod isti modi exponendi non tenent. Dicitur etiam in exponentibus negativis. nec tantum: ad denotandum quod si hoc non potest portare sed quodlibet minus illo: vel tantum quod non propter hoc illud debet dici minimum quod non: quia aliqua est pars celi quam non possum portare: sed bene quodlibet minus illa vel tantam et tamen illa non est minimum quod non possum portare. quia licet non possum portare illam possum tamen portare tantam et hoc sufficit. Similiter aliquid est quod non possum videre et quodlibet maius illo vel tantum possum videre: et tamen illud non debet dici maximum quod non possum videre. Aliqua enim est portio terre vel primi mobilis quam naturaliter non possum videre: ut patet et quodlibet maius illo vel tantum possum videre: et tamen non propter hoc talis parva portio debet dici maximum quod non possum videre: quia tantum possum videre non obstante quod illam non viderem hec omnia clare patent subtiliter intuenti. Sicut ergo exponuntur propositiones de maximo et minimo tam affirmative quam negative consimiliter possunt et alie exponi de gradu superlativo: ut .a. est intensissimus gradus qui est in ista latitudine .a. est remississimus gradus qui est in ista latitudine .a. est intentissimus gradus qui non est in ista latitudine .a. est remississimus gradus qui non est in ista latitudine. Prima sic exponitur .a. gradus intensus est in ista latitudine et nullus intensior isto est in ista latitudine. Secunda sic exponitur .a. gradus remissus est in ista latitudine: et nullus gradus remissior isto est in ista latitudine. Tertia sic exponitur .a. est gradus intensus qui non est in ista latitudine et quolibet gradu intensiori aliquis remissior: intensior .a. est in ista latitudine. Quarta sic exponitur .a. est gradus remissus qui non est in ista latitudine et quolibet remissiori aliquis intensior: remissior .a. est in ista latitudine.

Correspondenter exponitur primum et vltimum tam affirmative quam negative: ut hoc est primum instans esse tui exponitur sic: hoc est istas esse tui et nullum istas ante hoc fuit instans esse tui. Hoc fuit primum instans esse tui exponitur sic: hoc fuit instans esse tui et nullum instans ante hoc fuit instans esse tui. Item hoc erit primum instans esse tui exponitur sic: hoc erit instans esse tui et nullum instans post hoc erit instans esse tui. Similiter hoc est primum instans in quo tu curris et in nullo instanti ante hoc currebas vel nullum fuit instans ante hoc in quo currebas. Ex isto sequitur quod hec consequentia non valet in hoc instanti incipis currere et in hoc instanti curris: igitur si instans est primum instans tui cursus: quia possibile est quod incipias cur-

rere et curras et infinites inceperis currere: sed non est possibile quod infinita sint vel fuerint instantia. prima tui cursus: dato adhuc quod detur primum instans tui cursus. Similiter sequitur quod non est dabile primum instans hominis vel alius cuius rei permanentis: quia si est dabile detur ergo: et sequitur statim quod in nullo instanti ante hoc fuit hoc vel aliqua res permanens quod est impossibile: cum hoc tamen bene conceditur quod datur primum instans istius hominis vel istius rei permanentis: quia in hoc instanti est ista res que nunc primo generatur et nunquam ante hoc fuit. Ideo hoc instans presens est primum instans istius rei: et per consequens alicuius rei. hoc est primum instans esse: non tamen est primum instans alicuius rei. Ideo negatur hoc consequentia: alicuius rei hoc est primum instans esse: ergo nullum fuit instans ante hoc in quo aliqua res fuit: quia antecedens non habet exponi sed resolui ratione primi termini: ut istius rei hoc est instans primum esse et si res est aliqua res: igitur alicuius rei hoc est primum instans esse. Et sic arguendo conceditur tam antecedens quam consequens. Item sequitur hoc conclusio quod idem est primum instans esse sortis. quod est primum instans esse platonis. et tamen primum instans esse sortis non est primum instans esse platonis: probatur et pono quod plato incipit esse: et non sortis. et quod ipse sit et prius incipit esse. Isto posito patet prima pars conclusionis: quia hoc instans presens est primum instans esse sortis quod est primum esse platonis. probatur. Nam hoc instans presens est instans esse sortis quod est primum instans esse platonis: et nullum instans ante hoc fuit istans esse sortis quod fuit primum instans esse platonis: igitur et consequentia patet ab exponentibus ad expositum: et maior est casus: et minor patet: quia suum contradictorium est falsum: videlicet quod aliquid instans ante hoc fuit istans esse sortis quod fuit primum instans esse platonis: quod plato prius non fuit ut ponit casus. Secunda pars conclusionis patet quia si primum instans esse sortis esset primum instans esse platonis: tunc primum instans sortis esset quod est falsum et contra casum: quia sortes iam non incipit esse sed plato. Et sic consequenter sequitur: quod nihil quod est primum instans esse platonis est primum instans esse sortis et tamen aliquid est primum instans esse sortis. quod est primum instans esse platonis prima pars patet: quia nullum instans esse platonis est primum instans esse sortis. ex quo sortis iam non incipit esse. Secunda pars etiam patet ex dictis. Vltimum in quo sic aliter exponitur: ut hoc est vltimum instans esse tui: exponitur sic: hoc est instans esse tui: et nullum instans post hoc erit instans esse tui: hoc fuit vltimum instans esse tui. sic exponitur: hoc fuit instans esse tui. et nullum instans post hoc fuit instans esse tui. Item hoc erit vltimum instans esse tui exponitur sic: hoc erit instans esse tui et nullum instans post hoc erit instans esse tui. Ex isto sequitur quod nullius rei animate est dandum vltimum instans esse: quia si sic sit .a. respectu sortis: tunc sic sortis iam vult: igitur est excessus caliditatis et humiditatis super frigiditatem et siccitatem qui cum non sit indivisibilis opus quod sit divisibilis et cum in quolibet tali possit vita existere et ille excessus successine corrumperetur: igitur post hoc sortes vivet: igitur non est vltimum instans esse sortis quod erat per bandum. Sed rei inanimate que ad cuiuscumque partis corruptionem corrumperitur est bene dare vltimum instans sui esse: ut posito quod appropinquetur huic ligno ignis iam primo dominans: patet quod iste ignis iam non agit: igitur hoc lignum iam est et immediate post hoc ille ignis ager: igitur immediate post hoc corrumperit aliquam partem istius ligni ergo nunquam post hoc illud lignum erit. Et per consequens hoc est vltimum instans sui. Et licet alicuius rei inanimate detur vltimum instans esse non tamen datur vltimum instans esse alicuius rei inanimate: quia aliter sequeretur quod nunquam post hoc erit aliqua res inanimata quod est falsum. Primum in quo non sic exponitur: ut hoc est primum instans non esse tui: hoc est instans non esse tui. et non immediate ante hoc fuit aliquid instans non esse tui: igitur hoc est pri-

minimū instans non esse tui: & infra de alijs de futuro. Hoc erit primum instans non esse tui: exponitur sic: hoc erit instans non esse tui: & non immediate ante hoc erit aliquod instans non esse tui. igitur &c. & infra consimiliter est dicendum in alijs de futuro. Item hoc fuit primum instans non esse tui. Exponitur sic: hoc fuit instans non esse tui et non immediate ante hoc fuit aliquod instans non esse tui. igitur fuit hoc primum instans non esse tui: eodem modo dicitur in alijs de preterito. Ex isto sequitur quod cuiuslibet rei animate est dandum primum non esse: quia ex quo que libet talis debet desinere esse & corruptibilis est & non datur ultimum esse eiusdem: oportet quod ipse detur primum non esse: non tamen dico quod detur primum non esse hominis vel alicuius rei permanentis: quia hoc est falsum. Sequitur enim hoc est primum instans non esse hominis. igitur hoc est instans non esse hominis: & per consequens homo non est: quod est impossibile. Item sequitur ista conclusio. Idem erit primum non esse mei quod erit primum non esse tui & tamen non quandoquidem tu desines esse ego desinam esse nec e contra. imo primum non esse mei non erit primum non esse tui: nec e contra: probatur ista conclusio supposito quod in .a. instanti futuro tu desines esse & ego prius: tunc isto posito patet prima pars conclusionis: quia .a. erit primum non esse mei quod erit primum non esse tui: probatur .a. erit instans non esse mei quod erit primum instans non esse tui: & non immediate ante .a. erit instans non esse mei quod erit primum non esse tui. igitur &c. consequentia patet: quia arguitur ab exponentibus ad exponentum. Et prima pars antecedentis est casus: & secunda pars similiter patet: quia suum contradictorium est falsum. videlicet immediate ante .a. erit instans non esse mei quod erit primum non esse tui: imo ante quodlibet instans post .a. erit .a. instans non esse mei & primum non esse tui.

Secunda pars conclusionis quo ad utramque partem sufficienter patet ex casu. Ultimum in quo non exponitur sic: ut hoc est ultimum instans non esse tui: hoc est instans non esse tui: & non immediate post hoc erit instans non esse tui. Hoc fuit ultimum instans non esse tui. exponitur sic. hoc fuit instans non esse tui & non immediate post hoc fuit instans non esse tui. Item hoc erit ultimum instans non esse tui: exponitur sic. hoc erit instans non esse tui: & non immediate post hoc erit instans non esse tui. Similiter hoc potest esse ultimum instans non esse tui: exponitur sic: hoc potest esse instans non esse tui & non immediate post hoc: hoc potest esse instans non esse tui. Ex isto sequitur quod ultimum in quo non equipollet ly incipit exposito per remotionem de presenti & positionem de futuro. Sed primum in quo sic eidem equipollet exposito per positionem de presenti & remotionem de preterito: ut prius dicebatur. Similiter primum in quo non equipollet ly definit exposito per remotionem de presenti & positionem de preterito. Sed ultimum in quo sic eidem equipollet exposito per positionem de presenti & remotionem de futuro. Ex quo sequitur quod aliquod est primum non esse mei cursus vel ultimum non esse illuminationis istius medij: & tamen prius fuit primum non esse mei cursus. vel ultimum non esse illuminationis istius medij: sicut stat quod iam desinam currere: & prius similiter: vel quod iam incipiam illuminare illud medium & etiam prius: sed sic non est de alijs terminis primum in quo sic vel ultimum in quo sic: quia licet bis vel ter possum incipere currere vel desinere moveri: non tamen totiens potest dari primum instans mei cursus vel ultimum instans mei motus: sed solum semel: ut ex suis exponentibus potest patere. Et licet hoc sit probabiliter dictum & meo iudicio magis verum. potest tamen alia via probabiliter sustineri dicendo quod. Primum in quo sic equipollet in expositione ly incipit exposito per positionem de presenti & remotionem de preterito. Et ultimum in quo sic equipollet ly definit exposito per positionem de presenti & remotionem de futuro. Et sic primum in quo isto modo exponitur: ut hoc est primum instans

esse tui: hoc est instans esse tui. & non immediate ante hoc fuit istas esse tui. Item hoc erit primum instans in quo curreres sic exponitur: hoc erit instans in quo curreres & non immediate ante hoc erit instans in quo curreres. Ultimum in quo sic: exponitur sic: ut hoc est ultimum instans esse tui: hoc est instans esse tui & non immediate post hoc erit instans esse tui. Hoc fuit ultimum instans esse tui: exponitur sic: hoc fuit instans esse tui & non immediate post hoc fuit instans esse tui: & sic de alijs est consimiliter dicendum quare &c. Ex isto sequitur quasi ut prius: quod aliquod erit instans esse mei & tamen per prius fuit aliud primum instans esse mei vel ultimum illuminationis illius medij: licet aliqd fuerit vel sit prius quod illud erit. Et notanter dico prius quod illud erit & non prius illo: quia nullum instans potest esse prius vel posterius alio. Aliter enim duo instantia possent esse simul: imo quod ero maior vel minor antichristo licet nunquam simul erimus que omnia manifeste implicat falsum. Sequitur enim hoc erit prius minus vel minus illo: igitur ista duo simul erunt. Et vniuersaliter tale procedit argumentum ubi non est limitatio temporis & precipue in successiuis. ubi autem suppositum temporis per ly fuit: vel erit limitatur: argumentum non procedit: ut licet instans: presens non sit vel erit prius futuro: est tamen vel erit prius quod futurum erit. Similiter licet non eris maior vel minor antichristo eris tamen maior vel minor quod antichristus erit. Et hoc sufficit &c.

De maximo & minimo.

Regula est intentio maximi vel minimi primi vel ultimi tam affirmatiuum quam negatiuum. Restat aliqua ad eandem materiam pertinentia consequenter inquirere. Primum enim inquiratur quid requiritur ad hoc quod diuisio per affirmationem maximi & negationem minimi. vel e contra sit bene data. Secundo per regulas ostendetur que pars diuisionis fuerit assignanda. Tertio contra predicta fient argumenta & soluentur: Quantum ad primum ponende sunt quedam regule.

Prima est ista quod ad inferendum diuisiones per maximum quod sic vel minimum quod non requiritur veritas duorum sub contrariorum. Ita quod non stat huiusmodi diuisione esse veram & alterum subcontrariorum esse falsum. Sequitur enim est dare maximum quod fortes sufficit portare vel minimum quod non. igitur aliquod pondus fortes sufficit portare & aliquod non. Similiter sequitur datur minimum quod fortes sufficit videre vel maximum quod non: ergo aliquod visibile fortes sufficit videre & aliquod non. Sed si ista sub contraria non sint simul vera diuisio verificari non potest: ut si fortes esset tante potentie quod omne pondus sufficeret portare: vel ita debilis quod nullum pondus posset portare tunc talis diuisio non haberet locum: quia si diuisio de aliquo debet verificari oportet quod de illo sua sub contraria verificentur.

Secunda regula est ista. Ad hoc quod copulativa facta ex duabus sub huiusmodi fuerat disunctiva ex affirmatiue maximi & negatiue minimi requiritur quod illud respectu cuius sit diuisio pro minori verificetur in affirmatiua quod in negatiua respectu termini signantis ascensum: verbi gratia: sequitur aliquod pondus fortes sufficit portare & aliquod non nec tantus igitur est dare maximum. hoc est grauissimum pondus quod ipse sufficit portare vel minimum quod non: & quod illud respectu cuius sit diuisio verificetur pro minori in affirmatiua quam in negatiua patet: quia potentia fortis eo ipso quod potest in aliquid potest in quolibet minus vel equale: sed non in quolibet maiori nec tanto: licet in aliquo maiori possit: termini vero significantes ascensum sunt tales: nec tantum: nec ita forte: nec ita intensum: & sic de alijs. Et quod diuisio sit bona arguitur sic. Et signo vnum lapidem quem forte sufficit

portare et crescat ille lapis quousque for. non sufficit ipsius portare tunc for. aliquando erit insufficientis ad portandum illum lapidem et iam non est insufficientis igitur incipit vel incipiet esse insufficientis portare illum. Tunc noto illud instans: et quero nunquid for. tunc erit sufficiens portare illum vel non: si tunc erit sufficiens et nunquam post: igitur tunc illud erit maximum quod for. sufficit portare: si tunc non erit sufficiens et continue ante. igitur tunc idem erit minimum quod for. non sufficit portare et per consequens divisio est bona. Item sequitur sub aliqua quantitate poterit homo esse et sub aliqua non nec ita magna. igitur est dare maximam quantitate sub qua poterit homo esse vel minimam sub qua non. Iterum in hac divisione patet quod illud respectu cuius fit divisio pro minori verificatur in affirmativa quam in negativa. Et quod divisio sit bona probatur. Et assigno unam quantitate sub qua potest homo esse: et crescat hec quantitas quousque sub ea non poterit esse homo: tunc ista duo contraria erunt successive vera sub ista quantitate potest homo esse et sub ista non poterit homo esse: tunc instanti medio istorum temporum vel sub ista quantitate poterit homo esse vel non: si sic et nunquam post: igitur illa erit maxima quantitas sub qua pro tunc poterit homo esse: si non et immediate ante poterit ergo illa quantitas tunc erit minima sub qua non poterit esse homo et sic patet divisio. Item sequitur per aliquam distantiam potest. a. apparere pedalis quantitas et per aliquam non: nec et ita magnam igitur est dare maximam distantiam per quam. a. potest apparere pedalis quantitas vel minimam per quam non potest: quod divisio sit bona arguitur sic. assignado unum quod appareat pedalis quantitas et remoueat a visu quousque appareat minoris quantitas tunc signetur instans in quo desinet apparere pedalis quantitas. et quero nunquid tunc non apparebit sed immediate ante: vel tunc apparebit et non immediate post: et signetur distantia: et statim sequitur divisio.

Item sequitur per aliquod tempus poteris esse et per aliquod: non nec per tantum: ergo est dare maximum tempus per quod poteris esse vel minimum per quod non. Similiter sequitur aliqua quantitas est in me et aliqua non nec tanta: igitur est dare maximam quantitate que est in me vel minimam que non est in me. Etiam sequitur aliquis gradus est in ista latitudine et aliquis non nec ita intensus igitur est dare intensissimum gradum qui est in ista latitudine vel remississimum qui non. Consimiles infinite possent fieri divisiones que omnes tenent per hoc quod illud respectu cuius fit divisio pro minori verificatur sub contraria in affirmativa quam in negativa etc.

Tertia regula est ista. Ad hoc quod huius copulativa facta ex duobus sub contrariis inferat disunctivam per affirmationem minimum et negationem maximum requiritur quod illud respectu cuius fit divisio pro maiori verificetur in affirmativa quam in negativa termini significantis descensum: quales sunt: nec ita modicum: nec ita debile: nec ita remissum. Et sic de alijs verbi gratia sequitur aliquod visibile fortes sufficit videre et aliquid non nec ita paruum: igitur est dare maximum visibile quod for. non sufficit videre vel minimum quod sic: et quod illud respectu cuius fit divisio pro maiori verificetur in affirmativa quam in negativa patet: quod si for. sufficit videre aliquod visibile quodlibet maius illo sufficit videre vel tamen sed non quodlibet minus illo: sed bene aliquid minus possit videre: quod autem divisio sit bona arguitur sic: ponendo quod. a. sit unum coloratum quod ratione sue parvitas non sufficit at mouere visu for. et crescat quousque sufficiat videri ab eo tunc vel est dare primum instans in quo erit sufficiens ut a forte videatur vel ultimum in quo non. Si primum erit ergo tunc. a. erit sufficiens: ut a forte videatur: et non immediate ante: et per consequens. a. tunc erit minimum visibile a for. eo quod ratione sue parvitas nunquam ante sufficit videri. Si datur ultimum instans in quo non etc. igitur tunc. a. non erit sufficiens ut videatur a forte sed immediate post et per consequens. a. tunc erit maximum non visibile a forte cum ra-

tionem sue parvitas tunc non erit visibile sed immediate post
 Item sequitur sub aliqua quantitate potest esse forma hominis et sub aliqua non: nec ita parua igitur est dare maximam quantitate sub qua non potest esse forma hominis vel minimam sub qua potest: quod si divisio sit bene data: probatur: et ponitur quod. a. sit una quantitas sub qua possit esse forma hominis et dividatur quousque non possit sub ea esse forma hominis: tunc sic. Ista duo contradictoria erunt successive vera in. a. quantitate potest esse forma hominis et in. a. quantitate non potest esse forma hominis. Et quero instanti medio quod sit tunc utrum in tanta quantitate possit esse forma hominis vel non. Si sic igitur illa est minima quantitas sub qua potest esse forma hominis: cum nunquam post hoc in tali quantitate poterit esse forma hominis. Si autem dicitur quod instanti medio non poterit esse forma hominis cum immediate ante possit esse sequitur quod ista est maxima in qua non ut appareat. Item sequitur ab aliquo agente potest. b. passum pati et ab aliquo non nec ita debili: ergo est dare fortissimum agens a quo. b. passum pati non potest vel debilissimum a quo potest. Item sequitur aliquis gradus est in ista latitudine et aliquis non nec ita remissus igitur est dare intensissimum gradum qui non est in ista latitudine vel remississimum qui sic. Similiter etiam sequitur: aliqua potentia sufficit portare. a. grave per tempus et aliqua non nec ita debilis. ergo est dare maximam potentiam que non sufficit portare. a. grave per tempus vel minimam que sufficit: omnes iste consequentie et consimiles tenent per hoc quod illud respectu cuius fit divisio pro maiori verificatur in affirmativa sub contraria quam in negativa.

Quarta regula est ista. Si illud respectu cuius fit divisio in aliqua sub contrariarum verificetur pro infinito vel pro aliquo non respiciente determinatum terminum non sequitur aliqua predictarum divisionum. Ideo non sequitur per aliquod tempus potest antichristus esse futurus et per aliquod non nec tantum. ergo est dare maximum tempus per quod antichristus potest esse futurus ut minimum quod non. Aut maximum quod non vel minimum quod sic: antecedens enim est verum et consequens falsum: quod antecedens sit verum patet: quia per quodcumque tempus finitum antichristus potest esse futurus: igitur prima pars vera est et secunda verificatur pro tempore infinito. Sed quod consequens sit falsum probatur: nam non est dare maximum tempus per quod antichristus potest esse futurus: quia illud vel est finitum vel infinitum. Non finitum quia quodcumque tempore finito dato per maius tempus antichristus potest esse futurus. Nec etiam per infinitum quia hoc implicat: sequitur enim hoc erit: igitur in aliquo instanti et per consequens in tempore finito et non infinito: nec etiam est dare minimum tempus per quod antichristus non potest esse futurus: quia si sic illud esset finitum vel infinitum: non finitum: ut probatum est: nec etiam infinitum: quia tempus infinitum non est paruum. Alia divisio etiam dari non potest: quia si daretur maximum tempus per quod antichristus non potest esse futurus: illud esset finitum vel infinitum: non finitum: quia quodcumque dato per illud potest ipse esse futurus: nec etiam infinitum quia per maius illo non potest ipse esse futurus. Similiter non datur minimum tempus per quod ipse potest esse futurus: quia illud non est finitum ut probatum est: nec etiam infinitum: quia quodcumque dato per minus illo potest ipse esse futurus: dicebatur in regula quod illud respectu cuius fit divisio non debet verificari de aliquo non respiciente determinatum terminum si divisio debet sequi: quod non sequitur: aliqua pars quantitate est in me et aliqua non est in me nec tanta: igitur datur maxima potentia quantitate que est in me: vel minima que non: Aut maxima que non vel minima que sic: autem enim est verum et consequens falsum quod autem antecedens sit verum patet et quod prius sit falsum: probatur. Non enim datur primo maxima potentia quantitate que est in me: quod quocumque data adhuc maior illa est in me: nec datur minima que non est in me: quia illa est maior me

vel minor. Si maior igitur per aliquem excessum divisibilem
 & per se non quacumque minor: data datur maior: minor: illa
 que est in me. Si minor: ergo illa vel tanta est in me. & per
 consequens non est minima que non est in me. Non datur
 etiam maxima pars quantitativa que non est in me: quia si sic
 illa est minor: me & per consequens ipsa vel tanta est in me.
 Similiter nec datur minima pars quantitativa que est in me
 quia quacumque data minor: illa est in me. Per hanc media patet quod
 ista consequentia non valet. Aliquis gradus inclusivus est in
 ista latitudine & aliquis non nec tantus: assignata immediate
 remissioni latitudinis caliditatis igitur est dare intensissimum
 gradum inclusivum qui est in ista latitudine vel remississimum
 qui non. Aut remississimum qui sic vel intensissimum qui non.
 Similiter nec sequitur aliqua pars istius corporis est alba
 & aliqua non nec tanta: ergo datur maxima pars istius cor-
 poris que est alba vel minima que non. Aut minima que sic
 vel maxima que non: supposito quod esset aliquod corpus
 tertium vel quarta pars esset alba & residue nigra: per
 ergo quod nulla istarum partium valet: & hoc est quia illud respec-
 tu cuius fit divisio verificatur de aliquo non respiciente de
 terminatum terminum. In prima enim ponitur pars quanti-
 tativa: que verificatur pro parte quantitativa que non respicit de
 terminatum terminum: eo quod exclusivae terminatur & non in-
 clusivae: quocumque enim termino dato potest probari quod illa
 pars quantitativa non determinat sibi illum. Eodem modo et
 dicitur in alijs: quia in secunda divisione verificatur termi-
 nus pro aliquo non respiciente determinatum terminum ut
 patet de illo termino gradus inclusivus: nulla enim latitudo pro
 gradum inclusivum terminatur: etiam in tertio argumento fit
 divisio respectu rei vel termini non respicientis determi-
 natum terminum. Iste enim terminus albus non dicitur res-
 picere determinatum terminum quia nullus est gradus: siue nul-
 la pars in casu predicto propter quod ista propositio sit pro-
 vera. hoc est albus: siue propter quod tale dicitur album: sed oia pa-
 rent subtiliter intuitu quare etc. Veritatem aliquando tenet
 consimilis propositio gratia maiore. unde dato quod esset ali-
 quod corpus cuius una medietas esset alba & alia nigra: sequitur bene
 aliqua pars istius corporis est alba. & aliqua non nec tanta igitur
 est dare maximam partem istius que est alba vel minimam
 que non: Aut minimam que sic vel maximam que non. Sed
 in isto casu ans est falsum pro secunda parte: quia quacumque
 parte data que non est alba adhuc tanta est alba. Item dato quod a. es-
 set tota latitudo caliditatis hanc propositio est bona: aliquis gradus
 inclusivus est in ista latitudine & aliquis non nec tantus igitur
 est dare intensissimum gradum qui est in ista latitudine vel re-
 mississimum qui non: aut e contra: sed in isto casu ans est falsum
 pro secunda parte: si tamen in sub contraria negativa: poneretur
 terminus significans ascensum vel descensum nulla talis con-
 sequentia valeret. Non enim sequitur: aliqua pars istius cor-
 poris est alba & aliqua non ergo est dare maximam partem istius
 corporis que est alba vel minimam que non. aut e contra: nec
 etiam sequitur. Aliquis gradus inclusivus est in a. latitudine et
 aliquis non igitur datur intensissimus gradus qui est in a. latitu-
 dine vel remississimus qui non. Aut e contra. Certum est enim quod
 neutra istarum partium valet: quia antecedens est verum & consequens
 falsum: imo nec in alijs terminis valet huiusmodi modus argu-
 endi. Non enim sequitur: hoc pondus non possum portare
 & quodlibet minus illo vel tantum possum portare: igitur hoc est
 minimum pondus quod ego non possum portare: antecedens enim est
 verum & consequens falsum: nam dato quod esset unum pondus in cen-
 tro terre quod naturaliter non possem tangere: nec movere
 sed bene tantum vel equale. Non oportet quod illi negative ad-
 datur terminus significans ascensum vel descensum: pro-
 pterea bene sequitur istud pondus non possum portare: nec tamen
 quodlibet minus vel tantum possum portare. igitur hoc
 est minimum quod non possum portare: sed in isto casu ans
 est falsum. Similiter sequitur hoc non possum videre nec
 tamen quodlibet maius vel equale possum videre: igitur hoc
 est maximum quod non possum videre ubi aut demeret ter-
 minus signans ascensum vel descensum non valeret illa
 consequentia nec aliqua sibi similis. quare requiritur etc.

Ostenso in parte qualiter assignanda est
 talis divisio restat nunc
 inquirere que suarum partium est potius suscipienda por-
 tendo ut prius quasdam regulas directivas. Prima
 regula est ista. Cuiuslibet disjunctive per affirmationem
 maximi & negationem minimi vel per negationem ma-
 ximi & affirmationem minimi mediante termino communi non di-
 stributo respectu rei mutabilis intelligenda est pars negati-
 va: verbi gratia primo respectu disjunctive per affirmatio-
 nem maximi & negationem minimi. Nam si queritur vel
 est dare maximum hoc est gravissimum pondus quod for-
 sufficit portare vel minimum quod non respondetur quod mi-
 nimum quod non: & hoc est illud pondus quod est equalis po-
 tentie cum sorte: quia illud ipse non potest portare sed quod-
 libet minus vel tantum. quia per aliquem excessum excedit po-
 tentia sortis quodlibet tale minus. Et cum quilibet excessus
 sufficiat ad modum ut suppono ergo etc. Sed quod non sit
 dare maximum quod for. sufficit portare. probatur: quia si sic
 sit illud a. Et arguitur sic: for. sufficit portare a. ergo per ali-
 quem excessum excedit potentia sortis resistetiam a. pon-
 deris: consequentia patet quia ex proportione equalitatis non
 provenit actio. Et ultra arguitur sic. per aliquem excessum
 excedit potentia sortis resistetiam ipsius a. & non per ex-
 cessum indivisibilem: igitur per excessum divisibilem. Ca-
 piatur ergo ille excessus. Et arguitur sic. per medietatem
 istius excessus: potest for. portare a. igitur per alteram medietatem
 cum residuo potest for. portare maius a. & per se a. non
 est maximum igitur etc. Et nota quod in proposito non loquitur
 de potentia locali sed de potentia naturali que capitur pro
 sufficientia & prout est in secunda specie qualitatis. Item
 arguitur sic: si for. sufficit portare a. ponatur quod ipse potest il-
 lud per unam horam: tunc sic difficilius est for. portare a.
 per unam horam quam per medietatem hore sed a. sufficit
 portare per totam horam. igitur sufficit portare maius a.
 per medietatem hore. Et per se a. non est maximum. Et
 quod difficilius sit sortem ferre a. per unam horam quam per me-
 dietatem per se. quia sorte est potentie debilis & continue debilitatur & fa-
 tigatur importando. Item sic. Sorte continue debilitatur im-
 portando a. & idem a. erit continue equalis gravitatis. si-
 cut in principio. igitur si posterius quando erit debilio: suf-
 ficiet portare a. in principio quando erit fortior sufficiet por-
 tare maius a. Et per consequens a. non est maximum etc.
 Et sicut arguitur de a. potest argui de quocumque pondere
 quod ipse sufficit portare. Secundo ostenditur regula de
 disjunctiva facta per affirmationem minimi & negationem
 maximi. Nam cum queritur si est dare maximum quod for.
 non potest videre vel minimum quod sic. Respondetur
 quod est dare maximum quod non: quia ponatur quod a. sit unum
 coloratum quod ratione sine paritatis non sufficiat movere
 visum & crescat quousque sufficiat videri a sorte. tunc vel est
 dare primum instans in quo a. erit sufficiens. ut videatur a.
 sorte vel ultimum in quo non: non enim potest dari primum
 ergo ultimum in quo non: in quo a. non est sufficiens ut per se videatur
 sed immediate post. Et per consequens in illo instanti quodlibet
 maius a. vel tantum erit sufficiens ut per se videatur a sorte. &
 si sic: tunc a. erit maximum non per se visibile a sorte. Et quod non
 sit dare primum istas in quo a. erit sufficiens ut per se videatur
 a sorte. probatur: quia si sic. tunc in illo instanti a. erit sufficiens ut per
 se videatur a sorte. & nunquam ante ergo tunc nullum minus a. erit
 sufficiens ut per se videatur a sorte. & per se tunc a. erit mini-
 mum per se visibile a sorte: quod est falsum probatur. quia si a.
 videtur in aliqua distantia: igitur aliquid minus a. poterit videri
 in minori distantia quam a. Et per se a. non est minimum. Item
 si a. videtur cum aliquibus circumstantiis. igitur cum melioribus
 circumstantiis poterit a. videri: sed sorte pro isto dicitur quod si a.
 videtur oportet quod omnes circumstantie sint optime: requiritur
 enim optimus visus medium rarissimum optime lucidum
 obiectum optime coloratum: & sic de ceteris circumstantiis re-
 quisitis ad visum. Sed contra si a. videtur cum istis circumstantiis
 quod est impossibile naturaliter a. videretur ita debiliter si-
 cut potest videri: propositio falsum: ut videtur. Item pono quod a.
 videatur: cum illis circumstantiis & signo b. coloratum insensibile

biliter maius. a. quod similiter sensibiliter videatur: tunc
 .b. non videtur melius sensibiliter q̄ iam. a. videt. Igitur
 p̄ idē. a. potest remitti vel minorari & tñ nō videri sensibili
 ter peius q̄ iā & si sit. a. non ē minimum visibile a sorte.
C Itē ostēditur p̄ma divisio pro parte negativa. Itā si q̄
 ritur vtrum sit dare maximā distātia p̄ quā. a. potest ap
 parere pedalis quātūtat̄is vel minimā p̄ quā non. Itē espō
 detur q̄ ē dare minimā per quam nō: quia per illā nō po
 test appere a pedalis quātūtat̄is: s̄ p̄ quācūq̄ minorē vltā
 taz: citra certā: ut posito q̄. a. appareat pedalis quātūtat̄is &
 remoueat. a. visu quousq̄ appareat minoris quātūtat̄is tūc ē
 dicēdū q̄ i illo istāti i quo incipiet n̄ apparere pedalis quā
 titatis non apparebit pedalis quātūtat̄is sed immediate ante &
 per p̄ns distātia tunc assignata erit minima per quā. a. tūc
 non poterit apparere: q̄a p̄ illā non poterit apparere pe
 dalis quātūtat̄is sed quacūq̄ minori data datur maior mi
 nor illa certa assignata p̄ quā. a. poterit apparere pedalis quātū
 titatis. Et q̄ non sit dare maximā distātia per quā
 .a. potest apparere pedalis quātūtat̄is. probatur: q̄a si sic. nū
 deatur. a. in fine illius distātie: & ponat̄ vnūz equale ipsi
 .a. in distātia insensibilitate longiori: & sit. b. tunc. a. & .b.
 appent s̄ n̄ appent i eqlia: igitur appent eqlia v̄z pedalis quātū
 titatis: ergo si. a. ponetur in loco. b. & econtra adhuc ap
 pareret equalia. s. pedalis quātūtat̄is: igitur ista nō ē maxia
 distātia & c. **C** Sed hic forte respondetur. dicendo: q̄ in
 casu. a. & .b. non apparent equalia. & .b. apparet sensibili
 ter minus. a. quia licet excessus illius distātie per quā. b.
 apparet sit insensibilis tamen iste excessus additus toti re
 siduo est satis sensibilis. **C** Sed cōtra si propter distātia
 insensibilitate maiorē. b. apparet sensibiliter minus. a.
 ergo si. b. poneretur in fine illius distātie citra. a. & insensibi
 liter minueretur: sequit̄ q̄. b. apparet sensibiliter minus
 .a. imo q̄ quātūtat̄is maius iuxta poneretur ipsi. a. q̄ idēz
 appareret sensibiliter maius. a. & q̄ quātūtat̄is modicū. a. ap
 p̄: opiquaret versus oculū q̄ appareret sensibiliter mai
 s̄ omnia sunt falsa & cōtra experientia: & cōsequētia patet
 q̄: respōsio dicit q̄ insensibilis excessus addit̄ sensibili cau
 sat diuersitatem sensibilem. **C** Itē signo in puncto vnum
 insensibiliter maius. a. ita q̄ iā appareat equalia: & sint i pū
 cto illius distātie: & amoueat̄ equaliter a virtute visu
 na p̄ totā illā distātia: & sit illud. b. tūc in fine. a. & .b. appa
 rebunt equalia v̄l non: si tūc apparebūt equalia. ergo per
 aliquā distātia v̄lterius poterūt apparere equalia: pro
 batur cōsequētia: q̄ nō obstāte remotiōe facta ad oia alia
 pūcta semper apparuerūt eqlia igitur si adhuc remouerēt̄
 ad pūcta v̄lteriora apparerent equalia. S̄ hec argumēta
 nō cōcludūt posset enī rōnabiliter negari quibet cōsequen
 tiarum factarum dicēdo q̄ cā quare. a. & .b. plus distātia
 apparebunt inequalia ē: q̄. a. v̄ltra pūctum finālē appare
 bit sensibiliter minus q̄ in illo sed non. b. Et cōsimilit̄ pōt
 dici. ad alia prius deducta q̄ sicut datur maxima distātia
 per quā potest apparere pedalis quātūtat̄is: ita dat̄ aliqua
 remotio que non sufficit ad causādum tātā diuersitatē re
 spectu vnus vel plurium. Sed quelibet maior: illa sufficit
 Et per hoc p̄nt oia ista argumēta solui. Itā obstāte ista
 responsione. **C** Jam naturali ratione arguitur q̄ nō ē da
 re maximā distātia: q̄ tūc eēt dare optimū lumē: opti
 mam virtutē visuā: optimū obiectū possibile: optias
 circūstātia que dari possent s̄ natura. igitur nō ē tenenda
 pars affirmatiua divisionis. **C** Iterū ostēditur q̄ scōde di
 uisionis pars negativa est sustinēda: nā si queritur vtrum
 sit dare fortissimū agens a quo. b. passum pati nō pōt vel
 debillissimū a quo sic. respondetur q̄ est dare fortissi
 mum a quo non & c. q̄ signetur aliqd agens. a. cuius po
 tētia sit equalis resistētie. b. passi. Et arguit̄ sic: Ab. a. agen
 te. b. passum pati nō pōt sed a quolibet fortiori. a. b. passū
 pati pōt. ergo & c. cōsequētia tenet ab exponētibus ad ex
 posituz & aīns p̄ p̄ma parte patet quia a p̄potione eq̄
 litatis nō prouenit motus. Secunda pars probatur per
 hoc q̄ quelibet potētia maior. a. excedit resistētia. b. per
 aliquē excessum diuisibilem. Sed oīs potētia excedēs. b. re
 sistētia p̄ excessum diuisibilem. sufficit agere in. b. cuz oīs

excessus sufficiat ad motū igitur quilibet potētia q̄ est maior
 .a. vel tāta sufficit agere in. b. resistētia. Sed q̄cqd suffi
 ciat agere in. b. ab ipso idē. b. pati pōt igitur & c. q̄ non sit
 dare minimum vel debillissimū a quo. b. passum pati pōt
 probat̄: q̄ si sic sit illud. a. & arguit̄ sic: ab. a. agente. b. pa
 ti pōt. igitur p̄ aliquē excessum excedit potentia. a. agen
 tis resistētia. b. passi: sed nō p̄ excessuz iduisibile quia
 induisibile additum diuisibili non faciet illud maius ergo
 per excessum diuisibile: capiatur tūc ille excessus & diuida
 tur i duas medietates tūc dēpta vna medietate ab agēte
 .b. pati potest: sed illa parte dēpta ē. a. minus & debillius
 q̄ prius fuit: ergo. a. prius non fuit minimum vel debillis
 simum a quo. b. pati potest: cōsequētia cum minori par
 tet: & maior: probat̄: q̄ illa medietate dēpta. potētia. a. ex
 cedit resistētia. b. per excessum diuisibile sed quacūq̄
 potētia mundi data que excedit resistētia alicuius passi
 ab illa potentia potest illud passū pati. ergo adhuc illa pte
 .a. dempta ab. a. b. pati potest. **C** Tertio ostēditur q̄ p̄
 me diuisionis sustinēda est pars negativa vt si queritur
 nūquid ē dare maximū tēp̄ per quod tu potes eē v̄l mi
 nimum per qd non: respondetur q̄ minimū p̄ qd nō: q̄
 capio totū tempus incipiens ab hoc instāti & terminās ad
 primū non posse esse tū: quod sit. c. Et arguitur sic. c. est
 parūz tempus per qd tu non potes esse nec p̄ tū & quo
 cūq̄ tempore assignato mino: i. c. per illud v̄l per tātū po
 tes esse igitur. c. ē minimū p̄ qd tu nō potes esse: cōsequē
 tia cum minori patet & maior: pbatur. Itā sequitur per
 tempus poteris esse: igitur per quolibet instās. c. tēporis
 poteris eē: ergo p̄ primū n̄ posse esse tū q̄ iplicat contra
 ctionez. & q̄ non sit dare maximū tēpus per qd tu potes
 esse probatur: q̄ si sic sit illud. b. & arguitur sic. p̄ totuz. b.
 tēpus poteris eē & p̄ p̄ns p̄ vltimū instans. b. tēporis po
 teris esse: & si sic v̄ltra illud instans poteris eē: cōsequētia
 patet: nullius rei aiante datur vltimū instans: tunc sic: v̄ltra
 illud instans poteris esse per maius tempus q̄ per. b. et
 per p̄ns. b. nō est maximū. Itē tertio ostēditur q̄ secun
 de diuisionis eligenda est ps negativa: vt si q̄ritur vtrum
 sit dare intensiū gradū qui nō ē itensio: medio gra
 du totius latitudinis caliditatis vel remissiuū q̄ sic. **C** Re
 spondetur q̄ est dare intensiū q̄ nō: q̄ signetur medi
 gradus totius latitudinis caliditatis qui sit. a. & arguit̄ sic
 .a. est gradus intensus qui nō ē itensio: medio gradu tot
 tius latitudinis caliditatis: & quilibet gradus intensio: a.
 vel ita intensus ē itensio: medio gradu totius latitudinis
 caliditatis. igitur & c. Sed q̄ nō sit dare remissiuū gra
 dum intensiorem medio gradu totius latitudinis calidita
 tis: probatur: q̄ si sic sit illud. a. tūc arguitur sic. a. est gra
 dus intensio: medio gradu totius latitudinis caliditatis: er
 go inter. a. gradum & mediū gradum totius latitudinis
 caliditatis cadit latitudo media in qua infiniti sunt gra
 dus quozum quibet ē remissio: a. & intensio: medio gra
 du totius latitudinis caliditatis: igitur. a. n̄ ē remissiuū grad
 itensio: medio gradu totius latitudinis caliditatis. **C** Adhuc
 quarto ostenditur q̄ prime diuisionis sustinēda est pars
 negativa: vt posito q̄. a. sit vnum calidū vniformit̄ diffor
 me. secūdu sui extremū remissius terminatū ad mediū
 gradum totius latitudinis caliditatis & secūdu extremū
 itensiuū ad gradū mediū iter gradū mediū & gradū sumū
 totius latitudinis caliditatis. Itō posito. Si queritur v̄z
 sit dare intensiū gradū v̄ltra gradū mediū quem habz. a.
 vel remissiuū quem nō: respōdetur q̄ ē dare remissiuū
 quē nō: vt posito. q̄. c. sit gradus ad quē terminatur. a. in
 extremo intensio: tunc vt p̄z. c. gradum intensū v̄ltra gra
 dum mediū non habet. a. & quilibet remissio: ē. c. gra
 du vel ita remissiuū v̄ltra gradū mediū habet. a. igitur. c.
 ē remissiuū gradus v̄ltra gradū mediū quē habz. a. Et q̄ n̄
 sit dare intensissimū gradū v̄ltra gradū mediū quē
 habet. a. pbatur: q̄ si sic sit illud. b. Et arguitur q̄ nō: q̄
 inter. b. gradum & gradū ad quē terminatur. a. in extre
 mum intensus cadit latitudo media & in illa sunt infiniti
 gradus quozum quilibet est intensio: b. & omnes illos
 habet. a. igitur. b. nō est intensissimus gradus quē habz. a.

Ultimo demonstratur quod secunde divisionis pars negativa est eligenda. ut si queritur utrum sit dare maximam potentiam que non sufficit portare p.c. tps a graue vel minimam que sufficiat. Respondetur quod est dare maximam que non sufficit. Et b. e. illa potentia que e equalis potentie cu resistetia .a. grauis. et ecotra: qz ista potentia non sufficit portare .a. graue per tempus cu a proportione equalitatis non prouenit motus: sed qualibet maiori data datur minor motus: ista que sufficit ex quo quilibet excessus sufficit ad motum. Igitur etc. Et quod non sit dare minimam potentiam que sufficit per se portare .a. graue per tempus. probatur: qz si sic sit illa potentia. b. et arguitur sic. b. est minima potentia que sufficit portare .a. graue per tempus. Igitur .a. graue est maximum quod .b. potentia sufficit portare: consequens est falsum ut superius est probatum et consequentia probatur: quia oppositum se queritis formaliter repugnat antecedenti. Ista enim duo formaliter repugnant. b. e minima potentia que sufficit portare .a. et .a. e maximum quod .b. potentia sufficit portare: qz sequitur .a. non e maximum et .b. sufficit portare .a. Igitur sufficit portare maius .a. et per consequens minus .b. sufficit portare .a. et si sic. b. potentia non e minima que sufficit portare .a. quod erat probandum. Et b. p. intelligentia huius regule dicta sufficiat.

Secunda regula principalis e ista. Cuiuscuqz divisionis facta mediante termino distribuyente habite supposita finita respectu rei mutabilis sustinenda e pars negativa: b. regula declaratur primo in disiunctiva facta per affirmationem maximam et negationem minimam: unde si queritur: si est dare maximum pondus: quod quilibet homo potest portare vel minimum quod non: eligenda e pars negativa. s. minimum quod non: Et e istius est. qz cu huiusmodi terminus solus finita supposita habeat opz quod aliquid illorum sit ultimum et minime potentie inter oia residua: ex quo sequitur quod idem e terminus istius et totius distributionis respectu omnium distributorum: unde si for. sit debilissimum hominum. quicquid fuerit minimum quod for. non sufficit portare erit minimum quod non quilibet homo sufficit portare: qz quod for. non sufficit ferre non quilibet homo sufficit ferre: et quicquid sufficit ferre quilibet homo sufficit ferre. Et sic datur minimum quod for. non sufficit ferre datur etiam minimum quod non quilibet homo sufficit ferre: et hoc e illud quod potentie sortis e equale: dato quod for. sit debilissimum hominum: qz illud non quilibet homo sufficit ferre: et quodlibet minus vel tantum quilibet homo sufficit ferre: igitur etc. consequentia p. et maior. probatur. Nam illud for. non sufficit ferre: igitur illud non quilibet homo sufficit ferre: minor etiam patet: qz quodlibet minus vltimum for. sufficit ferre: igitur etiam tantum quilibet homo sufficit ferre consequentia p. per hoc quod for. in casu isto quolibet alio hodie est debilis. Et hoc idem iterum declaratur in disiunctiva facta per affirmationem minimam et negationem maximam: vbi si queritur an sit dare maximam potentiam actiuam a qua non quilibet resistetia potest pati vel minimam a qua sic. Respondetur quod e dare maximam a qua non etc. Causa autem quare e: qz b. sit questio de termino cui distributo habite finita supposita: quorum quodlibet suppositorum e potentia passiva. ex quo quodlibet talis est alienius resistetis inter que reperiantur debilissimum et maximum resistes quod terminat potentiam passivam totius distributionis: a quo fortissimum non potest pati non quodlibet aliorum potest pati: cum fortissimum sit de numero aliorum ergo illa potentia activa que est equalis potentie maxime resistetis e maximum a quo non quodlibet illorum potest pati: qz ab ipso non quodlibet illorum non potest pati: qz fortissimum iterum illa ab ipso non potest pati. Sed a quolibet maiori vel tanto potest pati. Et notandum quare in hac secunda regula et e in prima ponatur respectu rei mutabilis. ponitur enim ad denotandum quod si fieret divisio respectu rei immutabilis non esset sustinenda pars negativa sed affirmativa: res immutabilis in proposito dicitur e illa que eo quod potest in aliquid potest in maiori et minori. Ideo cu queritur vel est dare maximum pondus quod for. sufficit portare vel minimum quod non: sustinetur pars negativa: quia divisio fit mediante termino distributo et respectu rei mutabilis: qz eo ipso quod for. sufficit

portare aliquid pondus maius et minus illo sufficit portare. Et si per aliquod tempus sufficit vivere per maius et per minus sufficit vivere. Ideo si queritur utrum sit dare maximum tempus vel minimum per quod non poteris vivere sustineatur pars negativa: qz sit respectu rei mutabilis. Similiter eo ipso quod per aliquam distantiam potest apparere pedalis quantitas per maiorem et minorem potest sic apparere. Et Ideo si queritur nunquid datur maxima vel minima distantia per quam .a. non potest apparere pedalis quantitas tenenda est pars negativa: qz sit respectu rei mutabilis. Item in multis casibus dictis eo ipso quod .a. latitudo habet aliquem gradum maiorem et minorem habet. Sic si queritur utrum sit dare in tali casu intensissimum quod e illa latitudine vel remississimum quod si: teneatur pars negativa: qz sit respectu rei mutabilis et hoc dato quod illa latitudo terminetur ad duos gradus qui non sint in illa: hoc etiam declaratur in disiunctiva que fit per affirmationem minimam et negationem maximam: vbi quia potentia visiva eo ipso quod potest in aliquid videre minus et maius potest videre. Ideo si queritur utrum sit dare maximum quod for. non sufficit videre vel minimum quod sic sustineatur pars negativa: quia sit respectu rei mutabilis. Similiter eo ipso quod aliquid potest ab aliquo pati a maiori vel minori potest illud pati. Ideo cu queritur. Utrum sit dare fortissimum agens a quo .b. passum non potest pati vel minimum a quo potest: eligatur pars negativa: qz sit respectu rei mutabilis. Et sic in casu prioris: qz si aliquis gradus e in .a. latitudine maiori et minori: illo est in .a. latitudine. Ideo si queritur si est dare intensissimum gradum qui non in illa vel remississimum qui sic: sustineatur pars negativa: qz sit respectu rei mutabilis. Item eo ipso quod aliqua potentia sufficit ferre .a. graue maiori et minori: illa sufficit. Ideo si queritur utrum sit dare maximam potentiam que non sufficit ferre .a. vel minimam que sufficit: eligatur pars negativa: quia sit respectu rei mutabilis hoc idem debet dici quando fit divisio mediante termino distributo habite solum finita supposita. unde eo ipso quod aliquid pondus quodlibet homo potest portare maius et minus illo potest portare. Ideo in divisione sustineatur pars negativa. Et sic eo ipso quod quilibet virtus visiva sufficit aliquid videre minus et minus illo sufficit videre. Ideo si queritur utrum sit dare minimum quod quilibet virtus visiva sufficit videre vel maximum quod non: teneatur pars negativa: ex quo divisio fit respectu rei mutabilis. Et fit etiam divisio aliquando respectu rei immutabilis: ut puta quando illud respectu cuius fit divisio non eo ipso quod de aliquo verificatur de maiori et minori illo verificatur: unde quia non eo ipso quod aliqua pars est in me maiori et minori: illa est in me. Ideo si queritur utrum sit dare maximam partem que est in me vel minimam que non: sustineatur affirmativa: et illa pars est altera pars compositi que est in me: quia nulla maior est in me. Similiter quia aliquis gradus est in .a. latitudine et non maior: illo est nec ita intensus: assignata tota latitudine caliditatis que sit .a. Ideo cum queritur nunquid datur intensissimus gradus vel remississimus qui non sustineatur pars affirmativa et ille gradus est gradus summus. Similiter si terminaretur ad aliquem gradum qui esset in illo finis suextremum remississimum: qz talis gradus esset in illo et non minor. Ideo si queratur an daretur intensissimum qui non esset in illa latitudine: vel remississimus qui sit: teneatur pars affirmativa: quia sit respectu rei immutabilis. Aliquando fit etiam respectu rei immutabilis. ut puta cum limitatione temporis vel gradus vel alienius alterius: ut limitando ad aliquem certum gradum velocitatis in aliquo certo medio non esset eligenda pars negativa sed potius affirmativa: ut si fieret talis divisio: vel est dare maximum pondus quod for. potest lenare .a. gradu velocitatis in .b. medio vel minimum quod non: sustinenda est pars affirmativa: quia licet adhuc maius potest lenare non tamen a gradu velocitatis in .b. medio: quibus forte posset ipsum lenare a gradu velocitatis in medio rariori et hoc supposito quod for. finis vltimum sue potentie agat: et quod sua potentia alim de non augetur nec diminuat. Item si queritur vel

est dare maximam potentiam a qua hic lapis non potest leuari a gradu velocitatis in .b. medio vel minimam a qua potest: elligenda est pars affirmatiua: quia ab ista potentia potest leuari cum istis limitationibus et a nulla minori cum eisdem circumstantiis quare etc.

Tertia regula principalis est ista: tam prime quam secunde diuisionis ex affirmatione maximi et negatione minimi vel econtra mediante termino distributo habente supposita infinita sustinenda est pars affirmatiua: ut si queritur an sit dare maximum graue quod quilibet fortius sorte sufficit portare vel minimum quod non. Respondetur quod maximum quod sic: quod capiatur aliquod graue quod sit equale potentie sortis: quod sit .a. tunc .a. sufficit quodlibet fortius sorte portare et nullus maius .a. sufficit quodlibet fortius sorte portare: igitur .a. est maximum etc. consequentia cum maiori patet: et minorem probat: quia si non datur aliquod maius quod quodlibet fortius sorte sufficit portare: et sit illud .b. Lapis ulterius aliquod fortius sorte quod sit plato: cuius potentia sufficit portare .b. et arguitur sic inter gradum correspondentem potentie sortis et gradum correspondentem potentie platonis cadit latitudo media in cuius medietate remissiores plures sunt gradus quorum cuilibet correspondet potentia aliqua fortior sortis que non sufficit portare .b. igitur .b. non quodlibet fortius sorte sufficit portare etc.

Sed contra hoc solet sic argui: quodlibet fortius sorte excedit resistantiam .a. per excessum diuisibilem capiatur tunc ille excessus: et diuidatur in duas medietates: et addatur .a. gravitati tunc sicut est medietas illius: tunc certum est quod quodlibet fortius sorte sufficit portare .a. et ipsum est maius quam fuit prius. igitur prius non fuit maximum.

Ad istud respondet concedendo quod quodlibet fortius sorte excedit resistantiam .a. per excessum diuisibilem. Et cum dicitur capiatur ille excessus: nego casum quia talis non est dandus: eo quod ille terminus excessus ibidem a parte predicati stat confuse tantum et nullo modo sub eo contingit descendere copulatiue nec disunctiue. Et quod non sit dare minimum quod non quodlibet fortius sorte sufficit portare. probatur: quia si sic: sit illud .b. tunc .b. est maior vel minor vel equalis potentie sortis. si minor vel equalis: ergo quodlibet fortius sorte sufficit portare: per se nota: quod quilibet excessus sufficit ad motum. Si .b. sit maior potentia sortis arguitur sic .b. est minimum quod non quodlibet fortius sorte sufficit portare: ergo .b. est parum quod non quodlibet fortius sorte sufficit portare: et quolibet minori dato datur maius minus .b. quod quodlibet fortius sorte sufficit portare. Sed hoc est falsum probatur et assigno .d. potentiam minorem .b. et maiorem potentiam sortis: tunc certum est quod iter .d. potentia .b. potentia sunt infinite potentie quarum nulla non quodlibet fortius sorte sufficit portare: igitur non quocumque minori dato datur maius minus .b. quod quodlibet fortius sorte sufficit portare: nota per se nota probatur: quia inter .d. potentia et potentia sortis sunt infinita fortiora sorte quorum unum sufficit agere in aliqua potentia inter .d. et .b. quod a proportionem inequalitatis non provenit actio. igitur etc.

Secundo ostenditur regula sic: et pono .a. sit una latitudo incipiens a non gradu et terminata ad gradum ut octo. et sit .b. gradus medius istius latitudinis et .c. excessus quo .b. excedit precise gradum subduplum ad .b. Isto posito: si queritur utrum sit dare maximum excessum quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. vel minimum quod non. Respondetur quod dare maximum quod sic: quod .c. est magnus excessus quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. et nullus excessus est maior .c. quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .c. igitur .c. est maximum excessus quo sic: nota cum maiori patet: et minor probatur: quod si aliquis excessus sit maior .c. quo quilibet gradus etc. sit ille excessus .d. tunc inter gradum terminatum .d. excessum in extremo intensiori et .b. gradum cadit latitudo media in qua sunt infiniti gradus quorum quilibet excedit gradum subduplum ad .b. et non excessum .d. igitur .d. excessus non est maior

et quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. quod non sit dare minimum excessum quo non quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. probatur quia si sic. sit ille excessus .d. tunc vel .d. excessus terminatur ad gradum intensiorem vel remissorem vel ad .b. gradum precise. Si ad gradum remissorem vel ad .b. gradum: tunc sic .c. excessus .b. gradus excedit gradum subduplum ad .b. igitur a multo fortiori .c. excessus quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. Et utraque igitur .d. non est minus qui non etc. Si .d. excessus terminatur ad gradum intensiorem .b. sit ille .f. tunc iter .b. gradum et .f. cadit latitudo media in cuius medietate intensiores sunt infiniti gradus excedentes aliquo excessu gradum subduplum ad .b. quo excessu non excedunt aliqui gradus intensiores .b. in medietate remissiori. igitur non quolibet excessus in minori .d. dat maior excessus in minori .d. quo quilibet gradus intensior .b. excedit gradum subduplum ad .b. et per se nota .d. non est ille minimus excessus quo non etc. **Tertio** declaratur regula sic. Et pono .a. sit una quantitas que ab aliquo mobili poterit pertransiri in hac hora mouendo continue .a. gradu velocitatis: tunc isto posito si queritur utrum sit dare maximam quantitatem que potest pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu vel minimum quantitatem que non. Respondetur quod dare maximam que sic: quod .b. est magna quantitas que potest pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu et nulla est quantitas maior .b. que poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori a gradu: igitur .b. est maxima quantitas que poterit etc. Nota cum maiori per se nota probatur: quia si non datur oppositum: et sit illa quantitas .f. tunc arguitur sic .f. quantitas non poterit pertransiri in hac hora quocumque gradu velocitatis intensiori .a. gradu ergo .f. non est quantitas maior .b. que poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori .a. gradu. Nota per se nota probatur. Et signo aliquem gradum quo .f. quantitas precise poterit pertransiri in hac hora. et sit ille gradus .c. tunc sic iter .c. gradum et .a. cadit latitudo media in qua sunt infiniti gradus quorum quilibet est intensior .a. et remissior .c. et nullo illorum potest .f. quantitas pertransiri ergo: antecedens probatum consequentia patet et minor arguitur sic .c. gradu velocitatis precise poterit .f. quantitas in hac hora pertransiri: igitur nullo gradu remissiori poterit .f. in hac hora pertransiri. sed quolibet gradus inter .c. et .a. est remissior .c. igitur nullo illorum poterit .f. quantitas in hac hora pertransiri que fuit minor .a. banda. Et quod non sit dare minorem quantitatem que non poterit pertransiri in hac hora quolibet gradu velocitatis intensiori .a. gradu potest probari ex supradictis etc. **Ultimo** ostenditur idem in disunctiua facta per affirmationem minimi et negationem maximi: ut si queritur vel est dare maximam potentiam actiuam a qua non quilibet resistantia minor et debilio: .a. resistantia potest pati vel minimam a qua sic. elligenda est pars affirmatiua: videlicet quod est dare maximam potentiam actiuam a qua quilibet resistantia minor vel debilio: .a. potest pati: et talis est que est equalis ipsi .a. probatur: et sit ista resistantia assignata .a. et potentia actiuam sibi equalis .b. tunc arguitur sic .a. potentia .b. quilibet resistantia debilio: potest pati cum quilibet excessus sufficit ad motum: et a nulla minori potentia .b. quilibet resistantia debilio: .a. potest pati: igitur .b. est minima potentia etc. consequentia patet et minorem probat: quia si ab aliqua potentia minori .b. quilibet resistantia debilio: .a. potest pati sit ergo illa potentia minor .b. potentia .c. et excessus quo .b. excedit .c. sit .f. tunc si ab ipso .c. quilibet resistantia minor .a. potest pati: igitur ab ipso .c. talis resistantia quam .a. excedit per medietatem excessus .f. potest pati: quod est falsum: quia tunc maius a minori pateretur quod est falsum. Et sic patet veritas regule.

Quarta regula est ista. Cuilibet disunctiue ex affirmatione maximi et negatione minimi vel econtra respectu rei imutabilis similiter sustinenda est pars affirmatiua. Et causa est quod cum sub aliquo termino oporteat huiusmodi diuisionem com-

neri & res ipsa respectu cuius sit diuisio immutabilis fuerit sequitur semper idem saltem quo ad sui generalitatem. verbi gratia. vt si queritur. vel est dare maximam distantiam que uniformiter poterit pertransiri in hora. a gradu velocitatis uniformi vel minimam que non. **C** ista diuisio sit respectu rei immutabilis quantum ad propositum pertinet: quia limitatur ad certum ex parte temporis: quolibet namque hora cuiuslibet hore est equalis. Et etiam limitatur ista diuisio ad certum ex parte gradus: nam. a. gradus vt gradus est: est indiuisibilis nullam partem diffinitam vel mutabilitatem: qua propter sequitur quod non plus potest pertransiri in vna hora isto certo gradu uniformi quam in quacumque alia eodem gradu uniformi: ergo quantum ad hoc in variabiliter & immutabiliter se habet & per consequens sustinenda est pars affirmativa: videlicet quod est dare maximam distantiam que poterit esse. probatur & accipio aliquam distantiam que ab aliquo motu poterit pertransiri in tota hora mouendo continue a gradu velocitatis que sit. b. Et arguitur sic. b. est magna quantitas seu distantia que uniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis uniformi & nulla est distantia maior. b. que uniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis uniformi. ergo. b. est maxima quantitas & c. consequentia cum maiori patet: & minor probatur: quia si non datur oppositum: quod aliqua est maior distantia que uniformiter poterit pertransiri in hac hora a gradu velocitatis uniformi. Et sit illa distantia. c. & arguitur sic. c. est distantia que uniformiter poterit esse. & c. est maior. b. igitur. b. non est maxima distantia que uniformiter poterit esse. quod est contra casum & consequentia patet: vel aliter sequitur quod aliquod mobile continue mouedo eodem gradu velocitatis duobus in eodem tempore precise posset uniformiter pertransire quod videtur impossibile. Et quod non sit dare minimam distantiam que uniformiter non poterit pertransiri etiam probatur: quod si sic: sit illa distantia. c. & arguitur sic. c. est minima distantia que uniformiter non poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: igitur. c. est parua distantia que uniformiter non poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: & quacumque minor data dat maior minor. c. que uniformiter poterit esse. sed probatur quod non: supposito vt prius quod. b. sit vna distantia que poterit pertransiri in tota hora a gradu velocitatis uniformi tunc. c. est maior. b. igitur per aliquam quantitate diuisibilem: sed quacumque data in illa sunt infinite quantitates vel distantie quarum nulla cum. b. poterit uniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi. quia quolibet talis est maior. b. igitur. c. non est minima que non esse. **C**onfirmatur potest responderi ad quocumque confirmata sustinendo partem diuisionis affirmatiuam: vt aliqua est maxima caliditas uniformiter diffinita a gradu caliditatis uniformi equalis vel minima: que non. Aliqua est maxima distantia quam sortis pertransiet in hora intendendo motum suum uniformiter ab. a. igitur ad. b. sine. a. quiete ad. a. gradum vel minimam que non data tota latitudine intensiois motus. a. non gradu vsque ad gradum: vt octo: qui sit. b. & gradus medius. a. **C** Similiter in eodem casu conceditur quod est dare maximam distantiam quam sortis pertransiet in hora mouendo uniformiter sub medio gradu: inter. a. & b. sine inter. a. & non gradum ex quo totus ille motus gradui suo medio correspondet. In omnibus istis secure sustinenda est pars affirmatiua.

Contra istam regulam arguitur sic. Est dare minimam distantiam que non poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi & non est dare maximam que sic: & h. sit diuisio respectu rei immutabilis: quia sit limitatio respectu gradus. igitur regula insufficientis: consequentia patet & maiorem probatur: & pono quod a gradu velocitatis uniformi poterit pedalis distantia uniformiter pertransiri in hora adquate & nulla maior: tunc patet quod pedalis distantia est minima distantia que

non poterit pertransiri in minori tempore quam in hora. a gradu velocitatis uniformi: quia pedalis distantia non poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi: nec aliqua tanta distantia sed quolibet distantia minor pedali distantia vel sibi equalis in minori tempore quam in hora poterit pertransiri a gradu velocitatis uniformi. Et quod non sit dare maximam distantiam que poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi probatur: quia si sic: sit illa distantia. b. quero ergo aut. b. est pedalis distantia aut maior. aut minor: non potest dici primum: nec secundum: ex eo quod nulla pedalis distantia potest pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi iuxta casum: nec potest dici quod sit minor pedali distantia quod sic arguitur: omnis distantia minor pedali poterit pertransiri in minori tempore quam in hora a gradu velocitatis uniformi: sed aliqua distantia maior. b. est minor pedali & quolibet talis potest pertransiri in minori tempore quam in gradu velocitatis uniformi: igitur. b. non fuit maxima distantia & c. **C** Item cum queritur si datur maxima resistetia uniformiter diffinita terminata ad non gradum quam. a. potentia sufficit pertransire vel minima quam non: supposito quod. a. sit potentia immutabilis vt octo: patet quod sit danda pars negatiua & est illa resistetia uniformiter diffinita incipiens a non gradu & terminata ad gradum. a. potentie. Unde illam. a. potentia non sufficit pertransire: sed quolibet minorem vel tantam.

Ad istas rationes respondetur. **C** Ad primam concedo quod est dare minimam distantiam que non poterit uniformiter pertransiri in minori tempore quam in hora. a. gradu velocitatis uniformi: sed h. diuisio non sit respectu rei immutabilis simpliciter: quia non limitatur ad aliquod certum tempus: licet. a. gradus fuerit secundum se immutabilis & uniformis: quantitas enim temporis fuit mutabilis ad plus & ad minus quod sufficit ad hoc quod fuerit diuisio respectu rei mutabilis. **C** Ad secundam respondetur confirmatim tenendo partem negatiuam diuisionis nec ibi sit diuisio respectu rei immutabilis simpliciter: quia licet. a. potentia sit immutabilis quo ad se: non tamen quo ad tempus: eo ipso. n. quod aliquam resistetiam uniformiter diffinitam terminatam ad non gradum. a. potentia sufficit pertransire in aliquo tempore minorem illa sufficit pertransire in minori tempore & maiorem in maiori tempore. Ideo quantum ad hoc est diuisio respectu rei mutabilis. **C** Ad hoc enim quod esset diuisio respectu rei immutabilis oportet quod illud respectu cuius sit diuisio: eo ipso quod posset in aliquo non posset in maiori vel in minori cum circumstantiis diuisionis. **C** Non datur maxima distantia que uniformiter poterit pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: quia non eo ipso quod aliqua distantia poterit uniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi maior illa poterit uniformiter pertransiri in hora a gradu velocitatis uniformi: Sed bene datur minima distantia que non poterit uniformiter pertransiri a gradu velocitatis uniformi: quia hic res respectu cuius sit diuisio est immutabilis. eo ipso enim quod aliqua distantia poterit uniformiter a gradu velocitatis pertransiri maior illa & minor poterit in diuersis temporibus. Et hoc contingit: quia ibidem non sit limitatio temporis. Eodem modo est dicendum si non esset limitatio ex parte gradus: licet ex parte temporis: quod ibidem non esset diuisio respectu rei immutabilis simpliciter oportet enim quod res immutabiliter se habeat respectu totius diuisionis & non partis vt superius est ostensum.

C De obiectionibus dictis & motis soluedi argumenta.

Contra quedam superius dicta contingit arguere: & argumenta tacta dissoluere ut in initio fuit promissum. **C** Arguitur enim primo contra secundam regulam primi articuli. In qua exprimitur quod verificato illo respectu cuius sit diuisio de minori in affirmatiua quam in negatiua sequitur. disunctiua per affirmationem maximam & negationem minimam: ponatur enim quod sortis sit po-

tēte ut quatuor. et sit. a. resistentia uniformiter difformis incipiens a non gradu et terminata ad gradum ut octo: tunc aliquam partem ipsius. a. resistentie uniformiter difformis sufficit for. diuidere et aliquam non: et tamen non ē dare maximā ptē. a. resistentie unifo: mitē difformis quā for. sufficit diuidere vel minimam q̄s nō: q̄ non detur primum patet: quia quacūq; parte data. a. resistentie q̄s for. sufficit diuidere maiorem illa sufficit ipse diuidere: q̄a nō ē possibile q̄ ita bene applicetur sicut potest applicari. Et q̄ non sit dare minimam partem ipsius. a. resistentie uniformiter difformis quā for. non sufficit diuidere: probatur: quia si sic: sit. b. aut terminatur citra potentiam sortis vel ultra. Non primo modo quia omnem resistentiam uniformiter difformem terminatam citra potentiam sortis for. sufficit diuidere nec secundo mō: nec tertio modo cum medietas intensior. b. vel quēcūq; pars terminata ad potentiam sortis sit: minor. b. quā tamen for. sufficit diuidere. **Secundo** arguit sic. et pono q̄. a. sit vna magnitudo cuius vna medietas rarefiat s̄m se totam: et alia condēpsetur: supponendo q̄ illud dicatur rarefieri cuius plusq; medietas s̄m se totam rarefit. Isto posito patet q̄ aliqua pars. a. rarefit et aliqua non: et tamen non est dare maximam partem que rarefit: nec minimam que nō. **Q̄** non detur maxima pars que rarefit. probatur: quia si sic: sit illa. b. tunc sic: a. est maior. b. ergo per aliquam quātitatem est. a. maior. b. tunc accipio illam quātitatem medietatem inter. a. et. b. et totam medietatem. a. que rarefit: et sit. c. tunc patet q̄. c. est pars quātitativa que rarefit. et. c. ē maior. b. igitur. b. non est maxima. **Tertio** arguitur sic per aliquod tempus tu sufficis viuere: et per aliquod nō. nec per aliquod ita magnum: et tamen non est dare maximum tempus per q̄ tu sufficis viuere vel minimum: per q̄ non: q̄ non sit dare maximum p̄: quia non est possibile q̄ omnia que possunt promouere ad vitā tui eque bene applicabuntur sicut possunt applicari: nec est dare minimum tempus per q̄ non: quia si sic: sit illud. b. Contra per quolibet instans. b. tempus: is sufficis viuere: igitur per ipsum. b. tempus tu sufficis viuere. **Quarto** arguitur sic. In aliquo instanti futuro tu poteris esse et in aliquo nō. Et tū non est dare primum instans in quo tu poteris esse nec vltimum in quo non: q̄ non sit dare primum: probō. quia si sic: sit illud. b. tunc arguitur sic. Inter. b. instans et instans presens cadit tempus medium: et in illo tempore sūt infinita instantia. in quorum quolibet poteris esse ex quo inmediate post hoc eris: igitur. b. instans non est primum instans in quo tu poteris esse: vt patet ex quo tu es. **Qui** tō pono q̄: a. punctus distet a. b. puncto fixo sic q̄. a. punctus nō sufficit moueri versus. b. d. gradu velocitatis: nec ita intenso sed omni gradu citra. d. tunc sic. In aliquo instanti futuro. a. punctus sufficet tangere. b. et in aliquo nō nec ante illud et tamen non est dare primum instans in quo. a. sufficit tangere. b. nec vltimum in quo non q̄ arguitur sic. quia si sit dare primum: sit igitur. e. tunc sic. e. erit primum instans in quo. a. punctus sufficit tangere. b. ponit igitur q̄. a. in. e. tanget. b. tunc sic. a. in. e. tanget. b. et nō añ. e. sufficit tangere. b. igitur. a. ita velociter mouebitur versus. b. sicut sufficet moueri versus. b. consequens est falsum vt patet quia non est dare maximam velocitatem citra. d. Nec etiā est dare vltimum in quo non: q̄ si sic: sit illud. e. tunc sic. e. est vltimum instans: in quo. a. non sufficit tangere. b. igitur in. e. instanti. a. non sufficit tangere. b. sed inmediate post. e. instans. **Contra** inmediate post. e. istas. a. sufficit tangere aliquem punctum ultra. b. et inmediate post. e. instans. a. sufficet tangere. b. igitur. a. ita cito. sufficet tangere aliquem punctum ultra. b. sicut sufficet tangere. b. consequens falsum: quia omne distans ab aliquo q̄ sufficit tangere citius sufficit tangere propinquus q̄ remotius. Confirmatur si. a. punctus inmediate post. e. istas sufficit tangere. b. et non est possibile q̄. a. punctus inmediate post. e. instans contingat. b. igitur. a. punctus citius sufficit tangere. b. q̄ est possibile ipsum tangere. b. consequens impossibile. **Ultimo** arguitur sic. Aliquod pondus for.

tes sufficit portare: et aliquod non et tamen non est dare maximum pōdus quod ipse sufficit portare. nec minimum quod non: probō. Nam fortes quolibet pondus vel tantū potest portare: ergo non est dare maximum: nec minimum quod non: consequentia patet: et antecedens probatur: q̄ for. quolibet pondus. vel tantum potest portare cum iumento: igitur quolibet tale potest portare: patet consequentia: quia portare cum iumento est portare eo q̄ tale de sensui ponderis resistit ne descendat.

Ad hec respondetur **Ad** primū admittēdo casū. Et vltimū dī q̄ illa resistentia q̄ ē a nō gradu vsq; ad gradū vt quatuor: ē minima ps ipsi. a. quā for. si sufficet diuidē quia illa fortes non sufficit diuidere: nec aliquā partem tantam. a. sed quālibet partem ipsius. a. minorem vel sibi equelem for. sufficit diuidere: per hoc patet: q̄ illa consequentia non valet: nullam partem terminatam ad potentiam sortis sufficit ipse diuidere quācumque quolibet est minor. b. ergo. b. non est minima que non: negatur consequentia: sed oportet addere i antecedente terminū significatē assensum: h̄ enim nullam talem partem terminatā sufficet for. diuidere sufficit q̄ equalem. **Ad** secundū dicitur q̄ concludit verum sed non contra regulam: quia illa consequentia non valet: aliqua pars. a. rarefit: et aliqua non: ergo est dare maximam partem que rarefit vel minimam que non: primo quia illud respectu cuius sit diuisio nō respicit determinatum terminum: quia nulla est pars rarefacta illius corporis propter quā hoc dicatur: primo rarefactum recte: sicut prius dicebatur de corpore albo cuius vna medietas est alba: et alia nigra. **Secundo** negatur consequentia: quia illud respectu cuius sit diuisio non verificatur de minori in affirmativa sub contraria q̄ in negativa: quacūq; enim parte data que non rare fit tanta rarefit: vt patet inspicienti casum. **Tertio** negatur consequentia: quia sub contrarie negative non annectitur terminus significans assensum. Ideo debet s̄mi p antecedente aliqua pars. a. rarefit et aliqua nō nec tanta: modo in isto casu bene sequitur diuisio sed antecedens est falsum. Similiter non sequitur: aliqua est resistentia difformis cuius aliqua parte sufficit. a. diuidere: et aliquam non: igitur aliqua ē maxima resistentia difformis cuius aliquam partem sufficit. a. diuidere vel minima cuius nullam. sed oportet addere in antecedente: nec alicuius tante vel maioris resistentie sufficit. a. aliquam partem diuidere quod est falsum q̄ cūq; mundi data. **Ad** tertium respondetur q̄ ē assignare minimum tempus per q̄ tu non sufficis viuere. Et vltimū admittitur q̄ sit. b. Et negatur q̄ pro quolibet instanti. b. tempus tu sufficis viuere: sed conceditur q̄ pro quolibet instanti intrinseco sufficis viuere: non tamen sufficis viuere pro quolibet instanti. b. tempus intrinseco: quia tunc sufficeret viuere per. b. tempus: imo nec pro quolibet tempore minori. b. sufficis viuere: quia per medietatem. b. tempus terminatam ad ipsum. b. non sufficis viuere: nec ex hoc sequitur q̄. b. non est minimum tempus per quod non sufficis viuere: quia non pro quolibet minori. b. sufficis viuere. quia hoc non requiritur: sed sufficit q̄ quolibet minori dato datur maius: min. b. p quo sufficis viuere. **Ad** quartum dicitur q̄ argumentum concludit verum sed non contra regulam: quia in antecedente non ponitur aliquis terminus significans assensum vel descensum. Si autem in minori adderetur: nec in aliquo instanti ante illud bene sequeretur q̄ esset dare primum vel vltimum in quo non et. sed antecedens eēt falsum vt patet. Si vero adderetur in minori nec in aliquo instanti post sequeretur q̄ esset dare primum instans in quo non vel vltimum in quo sic. Et sic arguendo concederetur consequentia: et consequens pro prima parte: videlicet q̄ est dare primum instans in quo non poteris esse vt viuere. Certum est enim q̄ quilibet homo habet vnam certam pōdum quā non potest preterire: et illius vltimū instans est primum instans in quo talis non potest eē nec durare: sed in quolibet instanti citra illud instans potest ita

lis esse vel durare etc. Ad quintum admitto casum et concedo quod est dare ultimum instans in quo .a. punctus non sufficit tangere .b. Et ulterius admittitur quod ille sit .e. Et tunc ad argumentum .e. erit ultimum instans in quo .a. non poterit tangere .b. vel non sufficit tangere .b. igitur immediate post .e. instans .a. sufficit tangere .b. conceditur consequentia et consequens. Et tunc ad probationem immediate post .e. instans .a. sufficit tangere .b. et aliquem punctum ultra .b. igitur ita cito .a. sufficit tangere aliquem punctum ultra .b. sicut .b. conceditur consequentia et consequens: ut patet ex suis exponentibus: quia sortes sufficit tangere .b. et aliquem punctum ultra .b. et non post .b. quod aliquem punctum ultra .b. Sed negatur quod .a. sufficit tangere aliquem punctum ultra .b. ita cito .b. sicut: quod quocumque dato illum posterius tanget. uel saltem non tanget. Ad confirmationem nego consequentiam: sicut non sequitur: immediate post hoc tu eris: et non est possibile quod immediate post hoc tu sis: igitur tu citius eris quam est possibile te esse certum est quod consequentia non ualet. Ad ultimum argumentum solet responderi quod dato quod sortes et plato ferant unum lapidem quem neuter illorum de se sufficit ferre quod illi ferunt illum lapidem et neuter illorum fert illum lapidem: imo uterque illorum fert: et nihil fert. Et per hoc respondetur ad argumentum negando quod quodlibet potest ferre: potest portare licet cum alio potest portare.

Contra istam responsionem arguitur sic sequitur. isti ferunt lapidem igitur isti sunt ferentes lapidem et per consequens quilibet eorum est ferens lapidem. Similiter quilibet eorum resistit descensui lapidis: ergo quilibet eorum potest portare lapidem. Item sequitur quod difficilius est sortem ferre nihil ferendo quam ferre unum pondus mille librarum: probatur posito quod sortes et plato ferant simul aliquid quod neuter illorum sufficit ferre et quilibet illorum sufficit per se ferre pondus mille librarum tunc per responsionem nullus illorum fert aliquid. et tamen difficultatem maiorem faciunt ut supponatur quod si uterque illorum ferret unum pondus mille librarum. Item sequitur quod fortissimus homo mundi difficultatem maiorem faceret inferendo granum milij: quam unus puer duorum dierum importando fabam. Esto quod ille homo portet unam granam milij per se una cum hoc innet ad portandum unum magnum pondus apponendo totum nixum. Et quod puer portet satis leuiter fabam. Isto posito patet conclusio quod ille homo non fert aliquod graue pondus per illam responsionem. Ideo ad argumentum aliter respondeo: quod ferre vel portare dupliciter dicitur: aut de se aut de per accidens: ferre per se est ferre sine inuamento preter medium aerium aqueum vel terrenum. Et isto modo equus fert hominem. Et sic loquendo de ferre vel portare concedo quod est dare minimum quod sortes non sufficit ferre. Et sic sumitur ferre ubique in isto tractatu. Sed ferre per accidens est ferre cum inuamento. Et isto modo concedo quod sortes quodlibet pondus vel tantum sufficit ferre: imo una musca sufficit tantum portare sicut fortissimus equus: quia musca potest iuuare ad portandum et quantumcumque modicum iuuat salis est pro conclusione.

Sed forte contra istam conclusionem reducuntur multe conclusiones: scilicet quod sortes fert aliquid quod ipse non sufficit ferre: et quod sortes sufficit ferre quicquid omnes homines viuentes sufficiunt ferre: et quod ipse sufficit portare tantum quantum unus homo in centuplo fortior eo: imo ipse sufficit trahere unam nauem quam vix centum homines sufficiunt monere.

Ad istas conclusiones respondeatur loquendo de ferre et trahere de per accidens concedo omnes prout primam: quia quicquid sortes fert illud sufficit ferre sine sit de per se siue de per accidens. Sed bene concedo quod sortes fert aliquid quod ipse de per se non sufficit ferre: et hoc est verum.

Contra secundam regulam secundam articuli arguitur in qua ponitur quod verificato illo respectu cuius fit divisio pro maiori in affirmatiua quam in negatiua sequitur disiunctiua per affirmationem minimi et negationem maximi. Contra hoc arguitur sic. Aliquod visibile sufficit sortes videre et aliquid non nec tantum. Et tamen non est dare maximum non per se visibile a sorte: nec minimum quod sic: quod non datur minimum quod sic probatum est in prima regula secundam articuli et quod non datur maximum quod non probatur quia si sic. sit illud .a. tunc arguitur sic .a. est maximum non per se visibile a sorte: igitur quodlibet maius .a. est per se visibile a sorte: consequens falsum cum multa sint non colorata vel opaca sicut terra in spera sua que non possunt videri. Secundo sic .a. est visibile quia .a. potest videri quia potest auereri. Tertio sic et signo unum insensibiliter maius .a. tunc illud insensibiliter maius .a. non causabit intentionem sensibiliter fortiozem quam causabit .a. ergo quia ratione illud insensibiliter maius .a. videbitur et .a. videbitur. Quarto sic intendatur .a. insensibiliter non tamen ad gradum illius iuxta positi: tunc .a. et illud iuxta positum apparebunt eque visibilia: ergo sub eodem gradu apparebunt: ergo per tantam latitudinem potest .a. remitti manens continue per se visibile sicut idem iuxta positum: sed illud iuxta positum potest remitti ad gradum maximi non per se visibile a sorte: manens visibile ergo .a. potest remitti ad gradum ulteriozem manendo per se visibile. et si sic .a. non est maximum etc. patet consequentia per hoc: quia .a. minus distat a gradu maximi non per se visibile quam illud iuxta positum. Quinto arguitur sic illud insensibiliter maius .a. est visibile a sorte: igitur eius medietas est visibile a sorte in illa distantia: sed .a. est maius quacumque tali medietate: igitur per idem .a. est visibile a sorte: consequentia prima patet: quia eo ipso quod aliquid apparet illud apparet esse diuisibile in duas medietates cum nihil possit apparere indiuisibile.

Ad ista argumenta respondetur concedendo quod est dare maximum non per se visibile a sorte. Et tunc ad primum argumentum nego consequentiam: quia illa propositio .a. est maximum non per se a sorte visibile non exponitur sic .a. non est per se visibile a sorte: sed quolibet maius .a. est visibile a sorte: sed sic .a. non est per se visibile a sorte: sed quolibet maiori dato datur minus maius .a. quod est per se visibile a sorte. Ad secundum potest tripliciter responderi. primo quod argumentum verbaliter concludit: et non ad bonum intellectum: hec enim propositio in proposito .a. est maximum non per se visibile a sorte significat quod .a. est maximum non per se visibile a sorte cum istis circumstantiis iam habitis. Et sic etiam significant sue exponentes: hec enim .a. non est per se visibile a sorte significat quod .a. non est per se visibile a sorte cum istis circumstantiis: et affirmatiua significat quod quolibet maiori dato datur minus maius .a. cum melioribus circumstantiis quod est per se visibile a sorte. Alter respondetur negando illam consequentiam .a. potest videri per se a sorte: igitur .a. est visibile per se a sorte: quia in proposito visibile sumitur pro eo quod est sufficiens ut videatur: et sic non sumitur pro posse videri: unde sicut non sequitur: hoc potest per se videri: igitur hoc est sufficiens: ut per se videatur. Ita nec sequitur hoc potest per se videri: igitur hoc est per se visibile: imo etiam non sequitur hoc non potest per se videri: ergo hoc non est visibile: sicut non sequitur: iste homo non potest ridere: ergo iste homo non est risibilis: posito enim quod homo esset ualde prope mortem tunc ipse non posset ridere: et tamen esset risibilis: quod homo. Tertio potest responderi in casu isto concedendo consequentiam et negando antecedens videlicet quod .a. potest per se videri a sorte. Et tunc ad argumentum .a. potest auereri: ergo et videri: negatur consequentia: et dicitur quod .a. est unum tale quod si aueretur tantum deperderet de colore uel de alia dispositione pertinente ad usum quod continue remaneret eque i visibile sicut iam. Ideo sic re-

spondendo concedo q. a. est maximum q. non potest p se uideri a forte: & tamen min⁹ illo potest per se uideri ab eodem: quia multa sunt minora que possunt angere ad tantam q̄tatem uel maiorem non deperdendo aliquid de suis dispositionibus pertinentibus ad uisum. imo potius meliorando. Et in istum modum loquēdi dicitur q. est dare minimum lapidem quem fortes non sufficit ferre: & tamen maiorem illo ipse sufficit ferre non tamen cum eisdem circūstantijs: sed forte quia maior lapis est leuio: uel minus grauis quare &c. Ad tertium admissio casu nego consequentiam: quia ex negatiua non sequitur affirmatiua: concedo enim q. illud iuxta positum non causabit intentionem sensibiliter fortio: em q̄ causabit. a. quia suum oppositum est falsum: uidelicet. illud iuxta positum causabit intentionem sensibiliter fortio: em q̄ causabit. a. quod est falsum quia implicat q. a. causabit intentionem sensibiliter fortio: em quod est falsum: ueruntamen dicitur q. illud iuxta positum causabit intentionem sensibiliter fortio: quia licet excessus illius ad .a. sit insensibilis: tamen ille excessus additus toti residuo est satis sensibilis: & sic causat intentionem satis sensibilem ubi .a. non causat aliquā. Ad quartum dicitur q. in illo casu non est uerum q. sub eodem v⁹ eisdem gradibus appareant illa duo sed sub diuersis q̄uis appareat q. sub eisdem appareant illa duo. vnus enī gradus ē intensio: alio q̄uis insensibiliter. Ad huc dato q. a. & b. in isto casu appareant eque insensibilia uel sub eodem gradu non sequitur q. a. posset remitti per tantā latitudinem ultra istum gradum sub quo .a. apparet continue manendo uisibile per se sicut poterit. b. remitti continue manendo per se uisibile. Ad ultimum nego consequentiam secundam: quia medietas illius iuxta positi: imo quelibet eius pars est uisibilis per accidens ad uisionem totius sed .a. non est uisibile per se nec per accidens. Si enim quelibet pars uel aliqua medietas illius iuxta positi per se uideretur bene sequeretur q. a. similiter per se uideretur. Sed forte in casu isto nulla pars illius iuxta positi p se uideretur. Et ut hoc melius intelligatur est notandum q. duplex est uideri per se & per accidens: uideri aliquod per se est uideri idem per intentionem propriam & distinctam: uideri per accidens est uideri per intentionem alienam: sicut uideri hominem per intentionem hominis uideo per accidens singulas eius partes mihi obiectas. Et isto modo concedo q. nihil est ita modicum quin in minus illo possim uideri: imo uideri digitum meum uideo ita modicum sicut est aliqua pars mei: ut p̄ eius exponentes: quia uideo modicum & aliqua pars mei est modica: & non minor est aliqua pars mea q̄ illud quod ego uideo igitur &c. Similiter concedo q. ego uideo ita modicum sicut possum uideri: Quia modicum uideo & modicum possum uideri: & non minus possum uideri q̄ est illud q. ego uideo: quia infinitum modicum ego uideo: igitur &c. Conceditur tamen q. nihil est nec potest ē ita modicum sicut possum uideri.

Contra istam responsionem arguitur sic. Ex illa sequitur q. ad ita magnam distantiam potest uideri unum granum frumenti sicut unum maximum montem: supposito q. cumulus frumenti sit tantus sicut magnus mons & q. ipsum uideres: imo posito q. a. sit unum uisibile quadratum quod elongabitur a visu tuo quousq. apparebit circulare sicut pluries est expertum: sequitur q. tandiu uidebis nullā eius partem & quelibet eius angulum sicut ipsum totum consequens est falsum: probatur: nam si continue uidebis illos angulos sicut totum: ergo illi anguli continue apparebunt sicut totum. a. Sed quando cūq. illi anguli apparebunt. a. apparebit quadratum & continue illi anguli apparebunt: igitur continue .a. apparebit quadratum quod ē contra casum & experientiam. Secundo arguitur sic: Isti anguli continue apparebunt: ergo continue apparebunt apparere: & si sic: igitur continue distincte iudicabis de illis: & per consequens .a. nunq. apparebit circulare. Tertio sic: nulla pars potest uideri ad maiorem distā-

tiā q̄ ipsa potest multiplicare intentionem suam sed nō quelibet pars illius anguli potest multiplicare intentionem suam ad tantam distantiam sicut iste angulus: ergo non continue quelibet pars istius anguli multiplicabit intentionem suam. Et per consequens non continue uidebitur q. libet pars illius anguli obiecta. Quarto ponatur .a. iuxta unum illorum angulorum quod non uideatur in tanta distantia: tunc sic: non quelibet pars illius anguli est ita potens ad multiplicandum intentionem suam sicut .a. igitur si .a. non sufficit uideri a multo fortiori: nec quelibet pars illius anguli. Quinto sequitur q. uisus tuus sit infinite uirtutis: quia uisus tuus potest infinitum modicum percipere ad quācūq. distantiam.

Ad ista argumenta respondetur. Ad primum concedo illas conclusiones loquendo de uideri per accidens. Et tunc ad i. probationem: scilicet conclusionis nego illud antecedens. uidelicet q. quando cūq. illi anguli apparebunt .a. apparebit quadratum. unde pro toto argumento concedo q. continue uidebo illud quadratum & continue uidebo illos quatuor angulos & continue illi anguli apparebunt mihi anguli. Similiter illud quadratum continue apparebit sed non continue apparebit quadratum: quia illud aliquādo apparebit circulare. Et sic illud quadratum apparebit quando non apparebit quadratum. Item conceditur q. aliquando disparebit quadratum: s. quadratum non disparebit. Et q. aliquando disparebunt illi anguli sed illi anguli non disparebunt: imo isti anguli apparebunt quando disparebunt anguli. Ad secundum dicitur q. non sequitur: isti anguli apparebunt: igitur apparebunt apparere: quia isti anguli apparebunt quando illud quadratum non apparebit habere angulos: unde apparere: apparere est in tantū apparere q. ipsum poterit distingui a quocūq. alio iuxta posito. Et hoc est uerū de illis angulis. Sed forte arguitur sic: tu uides illos angulos: igitur tu percipis te uideri illos angulos: & per consequens illi apparent apparere: consequentia p̄ia patet: quia sensus cōmunis indicat de actibus. sensum iuxta illud eodem sensu sentio & sentio me sentire.

Ad istud respondetur negando consequentiam illam. Tu uides illos angulos. ergo tu percipis te uideri illos angulos. Et tunc ad probationem sensus cōmunis iudicat de actibus sensuum: concedo quando obiectum est per se sensibile sed non oportet quando est sensibile de per accidens. Ad tertium conceditur q. quelibet pars illius anguli q̄tuncūq. modica sufficit multiplicare intentionem suam de per accidens. Unde est notandum q. corpus agens intentionem suam requirit medium & distantiam proportionatam ad hoc q. distincte percipiatur. Et ideo aliquando pars corporis uidetur sub intentione propria quando est in distantia propinqua: & aliquando non: sed sub intentione totius quando est nimis magna distantia: uerbi gratia: quando facies hominis est propinqua tunc nasus uidetur per intentionem propriam: oculus similiter per intentionem propriam: os mentam frons & similia. Sed quando facies est indistincta remota tunc tales partes uidentur per intentionem totius faciei confuse. Et sic dico q. cum illi anguli fuerint tantū remoti q. disparebunt anguli tunc uidebuntur isti per intentionem totius quadrati confuse tamen: quia singule partes obiecte coagunt vnā intentionem que confuse representat omnes illas. Aliter potest dici q. omne corpus quod agit intentionem siue sit prope siue remote solum agit vnā intentionem que representat se & singulas partes per quā aliqua pars uidetur distincte & aliqua confuse: & sic intentio oculi est intentio nasi: & ad eundem p̄tū est intentio nasi frontis & oculi: & ad omnem punctum potest uideri oculus nasus frons &c. & tamen ubi cūq. uideo oculum non uideo nosum nec ubi uideo nasum uideo frontem &c. Ad quartum dicitur q. a. non agit intentionem suam usq. ad oculum: sed bene quelibet pars illius anguli agit. id est coagit usq. ad oculum: quia

Intentio totius est intentio confusa illius anguli: non tamen propter hoc sequitur quod quilibet pars illius anguli sit eque potens sicut .a. licet adhuc quilibet pars illius anguli agat intentionem propriam usque ad oculum per quam potest videri: quia per illam non videtur distincte: quia illa non monet distincte virtutem visivam: sed bene movet cum alijs: et sic de per accidens. Ad ultimum negatur consequentia: argumentum enim bene valeret loquendo de percipere per se sed loquendo de percipere per accidens non valet consequentia. Et per hoc patet responsio ad unam auctoritatem commentatoris positam in primo de celo commento quinquagesimo sexto ubi ponit commentator: quod virtus visiva non potest pati a quocumque: dicit enim quod potentia passiva terminatur per minimum a quo potest pati: hoc intelligitur: sic quod non a quocumque potest potentia passiva pati distincte et per se indistincte aut et de per accidens non est inconueniens nec oppositum voluit commentator: et sic patet responsio etc.

Am contra quasdam regulas secundum articuli contingit arguere ponitur in prima regula quod si fiat diuisio mediante termino distributo respectu rei mutabilis eligenda est pars negativa.

Contra et pono

Contra et pono quod .a. sit summe calidum: et .b. unum summe frigidum: tunc aliquam frigiditatem sufficit .a. corrumpere in .b. et non maiorem: igitur est dare maximam frigiditatem quam .a. sufficit corrumpere in .b. consequens est contra regulam cum sit pars diuisionis affirmatiua: consequentia patet ab exponentibus ad expositum: et antecedens probatur: quia ponit .a. et .b. in vacuo deductis quibusque alijs inuamentis et impedimentis extrinsecis certum est quod .a. corrumpet medietatem latitudinis frigiditatis in .b. et non maiorem: igitur medietas totius latitudinis est maxima etc. Secundo arguitur sic: et signo aliquam resistantiam vniformiter difformem cuius aliquam partem sufficit fortis diuidere et aliquam non: tunc alicui puncto illius resistantie correspondet resistantia maior potentie fortis et alicui puncto correspondet resistantia minor: igitur alicui puncto illius resistantie correspondet resistantia equalis potentie fortis. Et si sic videtur quod fortis illam partem totam terminatam ad illum punctum sufficit diuidere: et non ultra et per consequens illa resistantia terminata ad illum punctum est maxima quam fortis sufficit diuidere quod est contra regulam ponentem partem negativam sustineri. Tertio diuidat fortis continue quousque cesset omnino propter impotentiam et detur punctus ille ad quem cessabit: et sequitur quod totum circa illum punctum tunc erit diuisum ab eo: et ulterius non sufficit diuidere: igitur illud quod tunc erit diuisum ab eo erit maximum quod ipse sufficit diuidere: quia si plus ipse sufficeret diuidere non staret diuisio plus ibi quam ultra. Consimiliter posset probari quod esset dare maximum spatium quod fortis sufficeret pertransire: ponendo quod fortis incipiat moueri super aliquod spatium cuius potentia continue debilitatur ex pertransitione istius spatij tunc certum est quod tota potentia sua debilitabitur usque ad aliquem gradum: quo finito signo illum punctum illius spatij ubi fortis definit moueri: tunc totum spatium quod fortis pertransiet usque ad illum punctum est maximum: quod fortis sufficiebat pertransire: quod illud sufficiebat et nullum maius cum sua potentia in hoc deperdita sit usque ad non gradum quod amplius moueri non potest nec ulterius valeat pertransire. Quarto sit .a. potentia debilitabilis: vt .6. et sit .b. resistantia difformis cuius vna medietas vniformis sit gradu: vt quatuor: et alia sit vniformis gradu vt octo tunc est dare maximam partem .b. medij quam sufficit .a. pertransire: et tamen ex regula sequitur quod sit dare minimam partem .b. medij: vel resistantie quam .a. non sufficit diuidere vel pertransire. Item quinto aliquis oculus sufficit pati ab .a. obiecto et aliquis non nec ita resistens et tamen non est

dare debilissimum oculum. qui ab obiecto non sufficit pati: quia nullus est debilissimus qui non probatur quia si sic tunc ille non sufficeret: sed aliquis debilior: quod est falsum.

Ad ista argumenta

Ad ista argumenta respondetur. Ad primum concedo quod est dare maximam latitudinem frigiditatis in .b. quam sufficit .a. corrumpere: nec est hoc contra predictam regulam: imo formaliter sequitur ex quarta eiusdem articuli: quia si diuisio est respectu rei non mutabilis: quia non eo ipso quod aliquam frigiditatem in .b. sufficit .a. corrumpere maiorem illa sufficit .a. corrumpere quod tamen oportet si debet esse diuisio quantum ad propositum pertinet respectu rei mutabilis certum est enim: quod sicut .a. et .b. in principio sunt equalia sic continue erunt equalia et nullum illorum erit intensius alio seu remissius vt patet intuitu. Ad secundum dicitur admittendo casum: et concedo quod illa resistantia que est a non gradu usque ad gradum correspondentem potentie fortis quod est minima pars ipsius .a. quam non sufficit diuidere. Et ulterius concedo quod alicui puncto illius resistantie correspondet potentia equalis potentie fortis: et quod ille punctus est propinquissimus in ipso medio sic resistente ad quem fortis non sufficit diuidere: quia ad illum fortis non sufficit diuidere nec in aliquem ita remotum in eodem medio sed ad omnem propinquorem illius medij. Et ulterius dicitur quod fortis non sufficit diuidere usque ad illum punctum sine ly usque teneatur exclusive vel inclusive. Potest tamen concedi quod usque ad illum punctum fortis sufficit diuidere tenendo ly usque exclusive: quia tunc propositio habet probari ratione ly usque et non ratione illius verbi sufficit. Ad tertium respondetur admittendo casum et dico quod licet illa pars in cuius extremo cessabit diuidere sit maxima pars quam fortis diuidet: non tamen est maxima pars quam fortis sufficit diuidere: et causa est quod non tam modicum debilitabitur fortis: quin minus poterit debilitari. Eodem modo est dicendum ad aliud de pertransitione. Ad quartum respondeo admittendo casum in quo concedo quod est dare maximam partem .b. medij quam fortis sufficit pertransire vel diuidere: sed hoc non procedit contra regulam: quia si sit diuisio respectu rei mutabilis: vt patet: quia in casu isto non eo ipso quod aliquam partem .b. medij sufficit fortis diuidere maiorem illa sufficit ipse diuidere quod tamen oportet si debet esse diuisio respectu rei mutabilis. Ad ultimum argumentum dicitur vocando oculum debiliorum qui est minus resistens quod est dare debilissimum oculum qui ab .a. obiecto non sufficit pati: quia ille non potest nec aliquis ita resistens: sed quilibet debilior: id est minus resistens. Si tamen sumitur oculus debilior: pro magis resistente. Et oculus fortior: pro minus resistente dicitur quod est dare fortissimum oculum qui ab .a. obiecto non sufficit pati: et sic sumendo oculum proprie sumitur: dicimus enim quod oculus melius dispositus et fortior: ad videndum minus resistit et citius patitur a sensibili: vt patet per experientiam ideo in tali diuisione datur fortissimus oculus qui non potest etc.

Amplius arguitur

Amplius arguitur contra istam regulam. Istam est dare maximum pondus quod fortis sufficit portare: ergo regula falsa: consequentia tenet et antecedens probatur: quia si est dare minimum quod non sit illud .a. tunc sic: vel grauitas .a. est maior potentia fortis vel minor: vel equalis: non maior: quia tunc non quodlibet minus illo vel tantum fortis posset portare: quia infinita sunt grana intermedia: quorum quodlibet est minus .a. et maius potentia fortis: et nullum illorum sufficit portare: ergo illud non est minimum quod fortis non sufficit portare: nec etiam potentia .a. est minor potentia fortis: quia bene posset portare .a. oportet ergo quod sit equalis. Sed contra: potentia portatiua fortis est tanta sicut potentia descendens ipsius .a. ergo qua ratione .a. sufficit descendere et fortis sufficit illud portare et impedire ne descendat. Secundo aliqua est potentia qua fortis est potentior ad impediendum ne descendat ipsam supportando quam sit ipsa ad descendendum: et ali

qua est potentia que magis sufficit descendere quā fortis sufficit ad impediendum ne ipsa descendat: igitur aliqua ē potentia que equaliter sufficit precise descendere sicut fortis sufficit ipsam impedire: et per consequens talis est maxima potentia quā fortis sufficit portare vel impedire. **T**ertio fortis sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: ergo est dare maximum graue quod fortis sufficit portare: consequentia patet: quia si non stet oppositum consequentis cum antecedente: videlicet quod non est dare maximum graue quod fortis sufficit portare: et tamen fortis sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: ponitur igitur hoc et fit totum quod ipse portat. b. tunc aut sufficit portare grauius. b. vel non: si non et ipse portat. b. igitur. b. est maximum quod ipse sufficit portare. Si sufficit per se portare maius. b. et non portat maius. b. ergo non portat tantum quantum sufficit ipse portare cuius oppositum est positum: antecedens principale probatur: quia si fortis non sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: igitur per idem ipse non est ita sufficiens sicut est sufficiens: nec ita fortis sicut ipse: met est fortis quod est falsum. **Q**uarto potentia fortis non est minor potentia. a. licet continue post hoc erit ipsa minor: ergo pari ratione ipsa non est sufficiens ad portandum. a. licet immediate post instans quod est presens erit ipsa insufficientis ad idem. a. portandum. **Q**uinto pono quod fortis ante instans presens fuit maioris potentie ipso. a. et quod continue ante instans presens argumentabatur. a. velotius fortis et similiter immediate post hoc: et quod iam sint equalis potentie: tunc sic fortis est fortior quam ipse unquam fuit: ergo fortis sufficit portare maius quam ipse unquam ante: et fortis continue ante instans presens sufficiebat portare. a. et in nulla proportione. a. est maius quam fuit: ergo fortis sufficit portare. a. per se per se a se: quia bene sequitur. fortis est fortior quam aliquis istorum: ergo sufficit portare maius quam aliquis istorum: ergo per idem si fortis est fortior: quam ipse prius fuit ipse sufficit plus portare quam unquam ante sufficiebat. **U**ltimo arguitur sic: et ponatur. a. super eorum. fortis. tunc. a. incipit descendere: ergo. a. descendet in finita tarditate: probatur consequentiam: quia nihil potest tardius descendere. quam. a. descendet: et. a. descendet et in finita tarditate potest aliquid descendere: igitur. a. descendet: in finita tarditate. Et quod nihil poterit tardius descendere quam. a. descendet. probatur non minus. a. quia illud velocius descendet: nec minus. a. quia illud non descendet nec etiam equaliter: ut patet.

Ad ista argumenta respondetur concedendo quod est dare minimum pondus vel graue quod fortis non sufficit portare. Et quod est dare maximam potentiam que non sufficit portare. a. graue per tempus: que quidem potentia est debilitabilis: quia respectu potentie indebitabilis datur maximum graue quod talis potentia sufficit portare: unde si fortis esset potentie debilitabilis daretur maximum quod ipse sufficeret portare per se et per tempus: ideo supposito quod. b. esset potentia indebitabilis equalis. a. tunc. b. sufficeret portare. a. et fortis non: et tamen ille due potentie essent equales. Et iuxta hoc conceditur quod. b. potentia est in duplo minor. a. et tamen. b. sufficit ferre difficultatem maiorem extensue hoc est diuturniorem et durantiem per maius tempus quam. a. et tamen non intensue: quia difficultas intensua semper attenditur penes potentiam naturaliter agentem in ultimum sui. Ita quod maior potentia agens super vltimum sui sufficit intensue agere maiorem difficultatem quam minor. **S**imiliter si sint due potentie equales sine sint debilitabiles sine non semper sufficiunt producere equalis difficultates intensue non tamen extensue: quia potentia indebitabilis per maius tempus habet facere suam difficultatem quam potentia debilitabilis: difficilius enim portare. a. per unam horam quam per medietatem hore: hoc intelligitur extensue sed intensue non: quia quecumque potentia sufficit portare. a. per medietatem hore sufficit portare. a. per horam si non debilitaretur. Ideo intensue tamen difficile est portare. a. per medietatem hore sicut per totam horam non tamen extensue. **A**d primum dicitur con-

cedendo quod potentia fortis est tanta sicut potentia motiva ipsa. a. Et ad argumentum in nego consequentiam. Et causa est quia licet potentia fortis nunc sit tanta ipsa tamen nunquam post hoc erit tanta: eo quod naturaliter debilitatur qualiter si faciet potentia motiva ipsius. a. in descendendo. Et si arguitur sic: aliqua potentia sufficit portare. a. et nulla maior requiritur quam potentia fortis: ergo potentia fortis sufficit: negatur consequentia: quia licet nulla maior requiritur: requirit tamen aliqua maior. Et quod nulla maior requiritur patet: quia si sic signetur illa: tunc inter illam et sortem sunt infinite potentie quarum quelibet sufficit portare. a. ergo illa non requiritur. **A**d secundum conceditur quod potentia fortis non est ita potens ad impediendum. a. ne descendat sicut. a. ad descendendum. Et tunc ad argumentum in nego antecedens pro secunda parte: eo quod implicat contradictionem implicat enim quod aliqua potentia sufficit deprimere fortis. et quod fortis sufficit per se portare ipsam quod si est possibile. **A**d tertium nego quod fortis sufficit tantum portare quantum ipse sufficit portare. Et ad probationem in nego consequentiam: cum toto illo antecedente stat quod fortis est ita fortis sicut est fortis et ita sufficiens sicut est sufficiens. Et ulterius non solum conceditur quod fortis non sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: imo nec sufficit portare maius quam ipse sufficit portare nec minus. Et si arguitur sic: fortis sufficit portare aliquantum: et ipse non sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: igitur fortis sufficit portare maius quam ipse sufficit portare: negatur consequentia. nec arguitur ab exponentibus ad expositum: eo quod negatiua exponens deberet esse ista. Fortis non tantum sufficit portare quantum ipse sufficit portare que est falsa: quia suum contradictorium est verum: videlicet fortis sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare: ut patet ex suis exponentibus. Exponitur enim sic: fortis sufficit portare aliquantum et ipse non maius sufficit portare quam sufficit portare: modo patet quod quolibet istarum est vera. **A**d quartum concedo quod potentia fortis non est minor potentia. a. quod immediate post instans quod est presens erit minor. a. nec potentia fortis est insufficientis ad portandum. a. quia immediate post instans presens erit insufficientis: negatur tamen quod potentia fortis est minus sufficiens propter hoc quod ipsa in portando continue naturaliter debilitatur: quia potentia fortis non est sufficiens: nec sequitur huius potentia continue erit insufficientis ad huius operationem et ipsa est. igitur ipsa est insufficientis ad eandem operationem: nec illa est causa propter quam fortis erit insufficientis: quia continue post hoc erit ipse insufficientis: sed hoc est causa quia potentia fortis est ita debilis quod non sufficit per se sufferre tantam passionem ab. a. per tempus portado sicut. a. naturaliter est actiua: cum istis circumstantiis. **A**d quintum admitto casum. Et ad argumentum quando arguitur: fortior est fortis quam unquam fuit. Ideo sufficit portare maius quam prius sufficiebat negatur consequentia. Et similiter negatur illa consequentia. Fortis est magis sufficiens ad per se portandum quam ipse prius fuit ergo fortis est sufficiens ad per se portandum maius quam prius fuit. Et causa est: quia quauis fortis est fortior quam ipse prius fuit non tamen in aliqua proportione fortior. Et ulterius ad argumentum illa consequentia est bona. fortis est fortior quam aliquis istorum: ergo sufficit plus portare ergo per idem et alia: negatur consequentia: nec est similitudo: quia ista est in terminis simplicibus. alia vero in terminis compositis. **S**imiliter sequitur: fortis est fortior quam aliquis istorum: igitur in aliqua proportione sed non sequitur: fortis est fortior quam prius fuit: igitur in aliqua proportione. Et ex alio etiam: quia est dare maximum gradum fortitudinis tam fortis quam cuiuslibet istorum: non tamen est dare maximum quod fortis sufficit portare. Iuxta hoc conceditur: quod sicut fortis non sufficit portare tantum quantum ipse sufficit portare. Ita non sufficit portare tantum quantum ipse sufficiebat portare: quia si sic ponatur ergo quod portet tantum quantum ipse sufficiebat portare: et sit illud. b. tunc. b. est maius. a. vel minus vel equale. Si maius vel equale ergo si non sufficit portare. a. si minus: igitur in aliqua proportione debili: et per prius

De obiectionibus et solutionibus argumentorum

maius illo portavit: et si sic illud. b. non est tantum quantum ipse fortis. sufficiebat portare et cetera. Unde sicut non est dare maximum quod fortis. sufficit portare. Ita non est dare nec fuit dare maximum quod ipse prius sufficiebat portare.

Sed contra istam rationem arguitur sic: fortis. sufficit portare aliquantum et immediate ante instans presens non sufficiebat portare tantum quantum ipse sufficit portare: igitur fortis. sufficit portare maius quam vnicuique sufficiebat: et per consequens sufficit tantum portare et cetera. Quia per ab exponentibus ad expositum. Et immediate post hoc sufficit plus portare quam nunc sufficit: supposito quod continue fortificabitur ergo iam sufficit plus portare quam immediate ante hoc sufficiebat: quod consimiliter sicut inmediate post hoc erit fortis. fortior: quam iam est ita iam est fortior: quam immediate ante hoc fuit. In alijs terminis bene videtur consimilis modus arguendi supposito quod. a. continue recedat. a. b. puncto: tunc immediate post hoc plus distabit quam iam distat ita iam. plus distat quam immediate ante hoc distabat et cetera. Et item arguitur sic: fortis. prius sufficiebat portare. a. et nullum maius. a. prius sufficiebat portare: ergo. a. fuit maximum quod ipse sufficiebat portare.

Ad ista respondetur Ad primum negando primum tertiam partem antecedentis videlicet quod immediate ante hoc fortis. non sufficiebat portare tantum quantum ipse sufficit portare ymo immediate ante hoc ipse sufficiebat portare tantum quantum ipse sufficit portare: non tamen in aliquo instanti sed in quolibet tempore terminato ad hoc instans presens. Et si ponatur quod ipse portaverit tantum quantum ipse sufficit portare admittatur casus. Et tunc si queritur utrum illud sit maius. a. minus vel equale non datur illud quod ipse immediate ante hoc portavit cum tanta vel tanta gravitate. Alio modo potest negari prima: nec arguitur ab exponentibus ad expositum eo quod scilicet exponens deberet esse ista. Non immediate ante hoc fortis. tantum sufficiebat portare quantum ipse sufficit portare: ymo ante hoc tantum sufficiebat portare quantum sufficit portare: quod ante hoc sufficiebat portare aliquantum et iam sufficit portare aliquantum et non maius sufficit portare quam prius sufficiebat ut manifeste patet. Ad secundum nego quod fortis sufficit plus portare quam prius sufficiebat: et concedo quod immediate post hoc sufficit plus portare quam modo sufficit: et ex hoc non sequitur quod iam sufficit plus portare quam prius sufficiebat: Et ad similitudinem de distantia dico quod non est similitudo: quod respectu potentie non est dare maximum: sed respectu distantie semper est dare maximum: sicut si. a. distat a. b. tunc est dare inter illa maximam distantiam: sed sic non est de potentia portativa fortis. quod non est dare maximum quod fortis. sufficit portare sed minimum quod non est. Ad tertium nego ans pro scilicet parte: videlicet quod nullum maius. a. sufficiebat prius fortis. portare: quod continue quando ille portavit. a. vel sufficit portare. a. tunc sufficit portare ipse maius. a. quod tunc non fuit maximum quod pro eodem instanti sufficiebat portare: sed bene conceditur quod fortis. nunquam sufficiebat portare maius quam fuit. a. Et si arguitur sic: fortis. sufficiebat portare. a. et non sufficiebat portare maius quam fuit. a. igitur. a. fuit maximum pondus quod ipse sufficiebat portare: negatur prima: nec sequitur fortis. sufficiebat portare maius. a. et fortis. est ita fortis sicut fuit et fortior: igitur adhuc sufficit portare maius. a. Etiam non sequitur fortis. sufficit portare maius. a. et ipse non sufficit portare maius quam fuit. a. ergo ipse sufficit portare maius quam est. a. sicut non sequitur: pater tuus fuit maior te et non fuit maior quam tu fuisti supposito quod iam sis et fueris: maior ergo pater tuus fuit maior quam tu es. Ad quintum et ultimum principale concedo in illo casu quod. a. continue descendet intendendo motum suum: a. non gradu: sed nego quod. a. descendat infinita tarditate. Et tunc ad argumentum nego consequentiam: sed non plus sequitur nisi quod infinita tarditate. a. descendat: sicut in multis exemplis per in infinitum tarde movebitur aliquis punctus in celo et tamen nullus punctus in celo movebitur in infinitum tarde. Et in corpore quod rarefit ymo

eius extremo quiescente infinitum tarde movebitur aliquis punctus illius et tamen nullus punctus illius movebitur in infinitum tarde. Ita in proposito infinitum tarde descendet. a. sed. a. non descendet in infinitum tarde: nec infinita tarditate. Item nego quod. a. descendet in aliquo instanti ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: quod quocumque instanti dato in quo tarde descendet per prius descendet tarde. Sed bene concedo quod. a. ita tarde descendet in aliquo instanti sicut descendet in aliquo instanti: quod in aliquo instanti tarde descendet et non tardius descendet in aliquo instanti quam descendet in aliquo instanti. Similiter concedo quod. a. ita tarde descendet sicut descendet in aliquo instanti: et et movebitur ita tarde sicut movebitur in aliquo instanti: non tamen requiritur quod. a. in aliquo instanti sic facit: quod neutra illarum propositionum pro sui verificatione requirit in instanti: eo quod cuiuslibet earum verbum principale est verbum adiectivum de terminis propositis sed negatur quod. a. tardius descendet quam descendet in aliquo instanti: quod una eius exponens est falsa videlicet non ita tarde. a. descendet sicut descendet in aliquo instanti.

Contra istam responsionem arguitur sic. A. in nulla proportionem nec per tempus nec per instans descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: igitur. a. non descendet ita tarde et cetera. Secundo si. a. descendit ita tarde sicut descendet in aliquo instanti et iam non sic descendit ergo incipit vel incipiet: consequens falsum: quod quocumque instanti ante illud tardius descendet. Tertio si. a. descendit ita tarde sicut descendet in aliquo instanti et infinita tarditate. a. descendit: igitur. a. descendet infinita tarditate in aliquo instanti.

Ad ista respondetur Ad primum nego consequentiam: sicut sequitur in nulla proportionem nec per tempus nec per instans erunt duo instantia: igitur nunquam erunt duo instantia. Ad secundum nego primam: quod ibi non fit comparatio respectu alicuius certi actus: dato enim quod. a. remittet motum suum versus ad non gradum adequate in ista hora tunc est ans verum et prima falsum: sicut clare per: verum tamen ista prima non valeat: concedo tamen prima videlicet quod. a. incipit ita tarde moveri vel descendere sicut movebitur vel descendet in aliquo instanti: quod immediate post hoc descendet ita tarde sicut descendet in aliquo instanti: unde quod. a. incipit motum suum. a. non gradu incipiendo: tunc concedendum est quod incipit vel incipiet ita tarde moveri sicut movebitur in aliquo instanti: sed tamen non desinit nec desinet moveri ita tarde sicut movebitur in aliquo instanti: et quod. a. remittit motum suum versus ad non gradum tunc desinit vel desinet ita tarde moveri sicut movebitur in aliquo instanti sed non incipit nec incipiet sic moveri. Ad tertium dico quod non sequitur quod. a. descendet infinita tarditate in aliquo instanti: sicut posito quod aliqua linea rarefieret giratue in infinitum tunc non sequit illa linea ita magna erit sicut erit aliqua eius per sed infinita magna erit aliqua eius per: ergo illa linea erit infinita magna.

Amplius contra istam regulam arguitur sic: per aliquam distantiam potest. a. apparere pedalis quantitas et per aliquam non: et tamen non est dare minimam distantiam per quam. a. non potest apparere pedalis quantitas: igitur regula falsa docens partem negativam sustineris prima per et ans sicut pro prima parte. Sed regulam probat: quod si non: datur ergo minima distantia per quam. a. non potest apparere pedalis quantitas que sit. b. tunc arguitur sic. b. est minima distantia per quam. a. non potest apparere pedalis quantitas ergo per. b. distantiam. a. non potest apparere pedalis quantitas: sed per quacumque distantiam minus: et m. b. vel tantam: consequens est falsum eo quod aliqua est ita modica distantia quod per illam. a. non potest videri: quia visibile potest esse ita prope oculo quod non posset videri secundum illud philosophi sensibile positum supra sensum non sentitur. Secundo ponatur. a. in fine. b. distantie et iuxta ipsam. d. insensibiliter maius tunc sequitur quod. d. apparet pedalis quantitas: et. a. apparet sensibilibus minus. b. Sed contra quantumcumque. a. appropinquaret citra finem. b.

distante apparet pedalis quantitas: sed iam non apparet sensibilibiter minus quam in quocumque puncto citra. b. igitur et i. b. apparet pedalis quantitas. **Tertio** quibus. a. remoueret ultra finem. b. distantie non apparet sensibilibiter minus quam apparet in fine: ergo per idem si appropinquaret non apparet sensibilibiter minus sed si appropinquaret apparet pedalis quantitas: igitur et in fine. **Quarto**. a. in fine. b. distantie non apparet in aliqua proportione plus distare quam in aliquo puncto sed in quolibet puncto citra apparet pedalis quantitas igitur et in fine.

Ad ista argumenta respondetur. **Ad** primum nego consequentiam: in qua inferitur quod per quacumque distantiam minorem distantiam. b. potest. a. apparere pedalis quantitas: sed bene sequitur quod quacumque minor: data datur maior: minor. b. per quam. a. potest apparere pedalis. Et hoc est verum: hec. n. est secunda exponens et non alia. **Potest** tamen aliter responderi sophisticè negando quod aliqua est ita modica distantia quod per illam nec sibi equalè. a. potest appere: ymo omne quod apparet per infinitum modicam distantiam appet: quia solum apparet per totam distantiam que est inter nos et ipsam et per quolibet partem illius distantie. **Ad** secundum dicitur quod. a. et. d. in fine illius distantie apparent in equalia: quod. a. apparet sensibilibiter minoris quantitas quam pedalis. Et quando arguitur quod non: quod quantitas modicam. a. appropinquaret apparet pedalis quantitas: hoc negatur. Similiter negatur quod in quolibet puncto citra apparet pedalis quantitas: quod hoc est impossibile: sed concedo quod in quolibet instanti citra. b. potest apparere pedalis quantitas: non tamen est possibile quod in quolibet instanti citra. b. a. appareat pedalis quantitas: quod non est possibile in aliquo instanti citra apparet cum ita bonis circumstantiis sicut potest apparere: verbi gratia quilibet habet unam certam periodum ultra quam non potest vivere nec per illam potest durare: nec pro quolibet instanti illius sed bene pro quolibet instanti intrinseco potest durare: non tamen est possibile quod pro quolibet instanti intrinseco duret: quod non est possibile quod habeat ita bonam conseruationem vite sue sicut potest habere et sic est in proposito: quod. h. a. appropinquaret versus oculum non per hoc apparet pedalis quantitas: sed forte valde sensibilibiter appropinquaret antequam apparet pedalis quantitas: et hoc secundum circumstantias debilitates vel fortiores appositas. Et secundum istum modum respondendum soluntur omnia alia argumenta facta etc. **Ad** ista argumenta potest aliter responderi tenendo ly potest non ita loyce sed pro quadam sufficientia naturali: primum est solutum. **Ad** secundum admitto casum: et concedo quod in fine. b. distantie. d. apparet pedalis quantitas: et a minoris. Et tunc ad argumentum quantumcumque. a. appropinquaret versus oculum citra. b. finem distantie apparet pedalis quantitas: concedo sed iam non apparet sensibilibiter minus quam in quocumque puncto citra. b. ergo in. b. a. apparet pedalis quantitas concedo consequentiam: et nego minorem: vix quod iam non apparet. a. sensibilibiter minus quam in quocumque puncto citra. b. quod. h. excessus. b. non ad quocumque punctum sit sensibilis tamen ille excessus additus alicui puncto citra. b. caret diuersitate sensibilè. **Ad** tertium nego primum: quod in tali casu assignatur remotio que sufficit causare diuersitatem et que non sufficit causare diuersitatem remotio enim. b. distantie ab oculo caret diuersitatem et quecumque maior: quod. a. non appareat pedalis quantitas: sed non quocumque remotio minor sufficit causare diuersitatem quod. a. non apparet pedalis quantitas: nec per quacumque remotionem maiorem requiritur quod. a. appareat minoris quantitas quam in fine. b. distantie: datur enim minima remotio per quam. a. non potest apparere pedalis quantitas sed non datur maxima remotio per quam. a. potest apparere tante vel tante quantitas. **Ad** tertium nego quod. a. in fine. b. distantie non apparet plus distare quam in aliquo puncto citra: quod in quolibet puncto citra apparet. a. pedalis quantitas sed non in fine. b. distantie. Et tunc ad argumentum In nulla proportione apparet. a. in fine. b. distantie plus distare quam in aliquo puncto citra: sed in quolibet puncto citra apparet pedalis quantitas igitur etc. negatur primum: quod. h. in nulla proportione apparet. a.

plus distare etc. tamen apparet plus distare in aliqua proportione sicut licet in nulla proportione sum maior quam prius sui vel ero: sum tamen maior quam prius sui vel ero in aliqua proportione et sic per solutio istorum argumentorum.

Contra secundam regulam scilicet articuli primo arguere amplius: quod omnia argumenta facta per primam regulam possunt reduci contra secundam regulam que ponit quod si diuisio fiat respectu termini numerat distributi solam per suppositis finitis et per negatiua eligenda et affirmatiua neganda.

Contra tertiam regulam secundum articulum que ponit quod distributo termino respectu cuius fit diuisio per infinitis suppositis est sustinenda per affirmatiua diuisionis. **Contra** hoc arguitur sic: Aliquod pondus quolibet fortius forte sufficit portare et aliquod non et tamen non est dare maximum pondus quod quolibet fortius forte sufficit portare: igitur regula falsa: consequentia cum maiori per et minor probatur: quod si aliquod est maximum pondus quod quolibet fortius forte sufficit portare: igitur aliquod est maximum pondus quod quolibet fortius forte sufficit portare: primum est falsum et per dicta: et per primum per: quod arguitur a termino stante mobili ad eundem stantem immobili. Similiter si aliquod est maximum pondus quod quodlibet fortius forte sufficit portare et plato est fortior forte ut suppono: igitur aliquid est maximum pondus quod plato sufficit portare consequens est iterum falsum ut prius est probatum et consequentia tenet: quod arguitur a termino stante per se et distributiue ad sum inferius cuius debet medio. **Tertio** arguitur sic: et pono quod. b. sit una resistentia unisformiter difformis cuius quolibet partem sufficit. a. diuidere. Et sit. c. alia resistentia cuius non quolibet partem sufficit. a. diuidere tunc sic. Aliqua est resistentia cuius quolibet partem sufficit. a. diuidere. Et aliqua est resistentia cuius non quilibet partem sufficit. a. diuidere nec tantam: et tamen nulla est maxima resistentia cuius quilibet partem sufficit. a. diuidere: probatur quod si aliqua sit maxima: sit illa. b. Et arguitur sic. b. est maxima resistentia cuius quilibet partem sufficit. a. diuidere ergo. b. est maxima resistentia quam forte. vel. a. sufficit diuidere: consequens falsum ut prius est probatum: et consequentia patet: quod. b. resistentie quilibet partem sufficit. a. diuidere sed. b. est maxima resistentia cuius quilibet partem sufficit. a. diuidere: igitur. b. est maxima resistentia quam sufficit diuidere. **Tertio** arguitur sic: Et signo. a. quantitas que ab aliquo mobili poterit pertransiri adequate in hac hora monstrando continue. b. gradu velocitatis. Isti posito sequitur ex regula quod. a. quantitas est maxima quantitas que poterit pertransiri in hora quolibet gradu intensiori. b. gradu. **Sed** per istam si. a. quantitas poterit pertransiri in hora quolibet gradu intensiori. b. gradu ergo poterit correspondere alicui gradu intensiori. b. gradu in minori tempore quam in hora consequens falsum: quod si poterit: per naturam ergo quod pertransitio. a. quantitas correspondebit alicui intensiori gradu. b. gradu in minori tempore quam in hora: modo hoc non est ponendum quod nullus est gradus intensiori. b. cui illa pertransitio correspondebit in minori tempore quam in hora.

Ad ista argumenta respondetur. **Ad** primum nego primum in quo inferitur quod dare maximum pondus quod quolibet fortius forte sufficit portare. Et tunc ad probationem dico quod non per a termino stante mobili ad eundem terminum stantem immobili est bonum argumentum: et per ostendit quod talis terminus in proportione est scilicet per barium primo ratione primi termini qui est superlatius gradus. Eodem modo dicitur ad aliud negando consequentiam quia ratione secundi termini non contingit propositionem probari. **Ad** secundum respondetur concedendo quod. b. est maxima resistentia cuius quilibet partem sufficit. a. diuidere et tunc ad improbationem nego primum: sicut non sequitur quilibet partem. b. resistentie sufficit. a. diuidere: ergo to

lum. a. resistentiâ sufficit. a. diuidere vel. a. sufficit diuide
re quâlibet partem. b. resistentiâ: q. dato q. a. sufficit di
uidere totam resistentiâ præcise terminatâ ad. f. gradû
resistentiâ exclusiue p. q. quâlibet partem illius. b. resistentiâ
sufficit. a. diuidere q. nulla est pars citra. f. quin illâ suffic
a. diuidere et tñ. a. non sufficit diuidere quâlibet partem
illius resistentiâ: q. si sic tunc sufficeret diuidere ad. f. gra
dum inclusiue: q. in nulla proportione est illa tota resisten
tia maior q. aliqua pars: sed tamē quâlibet eius parte da
ta est tota resistentiâ illa maior: ideo quâlibet sufficit. a. di
uidere et non sufficit quâlibet diuidere: cuius resistentiâ cor
respondens. f. gradui sit equalis potentie. a. **Ad tertiu**
concedo q. a. est maxima q. tatis que poterit pertransiri i
bota quoz gradu intensiori. b. gradu. Et tunc ad impro
bationem concedo q. pertransitio. a. q. tatis correspode
bit alicui gradu intensiori. b. gradu nullo tamē gradu in
tensiori. b. gradu correspondebit illa pertransitio: in pri
ma propositione ly gradui stat. confuse tantum.

De isto termino totus.

T autem priora cum posterioribus claris
intelligatur memorie restat reducere quorū
dam terminorum notitiam q. quâdoq. cathe
gorematicè quandoq. syncathegorematicè:
tenet ut sunt hij totus tota totus sp. et ab eter
no quibus annectitur infinitus infinitum: de quib
us omnibus a primo incipiendo est successiue dicendū.
Sumitur ly totum syncathegorematicè quâdo toti pro
positioni preponitur principale copulaz sue enunciatio
nis determinando et tunc huic orationi cōplexere omne q.
tam. conuertibiliter equipollet ly totus vel tota cum ly
quâlibet pars q. tativa vel integralis conuertitur: verbi
gratia totus sortes est aliquid hominis conuertitur in istaz
quâlibet pars q. tativa sortis est aliquid hominis: tota hec
propositio est vera equipollet huic quâlibet pars q. tati
uabulnis propositionis est vera totum istud lignum con
buritur equallet isti: omne q. tum istius ligni comburit:
vel ut prius quâlibet pars integralis istius ligni comburi
tur. Non. n. volo dicere q. ly totum toti propositioni pre
posituz possit indifferenter sumi cathegorematicè vel syn
cathegorematicè sicut nec ly omnis vel omne: nullus vel
nullum cum toti propositioni preponitur. **Nullus. n. di**
ceret q. hec propositio: omnis homo est animal esset du
bitabilis vel distinguēda: et q. posset esse vera vel falsa sic
significando indefinita vel vniuersalis et c. ymo cum pre
ponitur sine quacunq. distinctione conceditur: et hoc non
omnis homo: homo est animal continue negatur. **Eo**
dem modo dico ad binōi propositiones determinatas p.
ly totus tota totum q. cum proponuntur sine distinctione
aliqua respondetur. **Ex isto infero primo veritatem ta**
lium propositionum. Totus sortes est minor sortis. Totus
sortis est pars sortis. Totus sortes est aliquid hominis. Tota
a propositio est dictio vel sillaba: sit. a. illa homo ē. Totus
sortes aliqua sui parte ē minor. Totus sortis aliqua sui par
te est maior. Totus sortis alicui sui parti ē equalis: et sic de
infinitis quarum quâlibet est vera ut patet per sua cōuer
tibilita prius nominata. **Secundo infero falsitates taliu**
propositionum. Totum q. est in mūdo est in oculo tuo
vel in bursa tua. Tota distinctiua est vera: cuius altera ps
est vera. Totus sortis est homo vel animal. Totum subtz
propositionis vniuersalis distribuitur. Totum subiectuz
propositionis exclusiue stat. confuse tñ. Totum predica
tum vniuersalis affirmatiue vel indefinite affirmatiue stat
confuse tñ vel determinate. **Hec oia sunt falsa ut p.:**
Prima significat q. omne q. tum quod est in mūdo est
in oculo tuo vel in bursa tua quod est falsum: quia nec ce
lum nec angla nec aliquis homo ē in oculo tuo nec i bur
sa tua: **Secunda significat q. quâlibet pars disunctiue est**
vera cuius altera pars est vera quod iteram est falsum:
quia b tu es asinus est pars disunctiue et tamen ipsa non
est vera cuius altera est vera. **Negatur etiam q. tota dis**
unctiua cuius altera pars est vera est vera: quia non que
libet pars disunctiue cuius altera pars est vera est vera:

quia b tu es asinus est pars disunctiue cuius altera pars
est vera et tamen ipsa est falsa: **Tertia propositio significat**
q. quâlibet pars q. tativa sortis est homo vel animal q. b
iterum est falsum: quia tam pes q. manus est pars q. tati
tina sortis et tamen nō est homo nec animal: **Quarta pro**
positio consimiliter est falsa: quia non quâlibet pars q. tati
tina subiecti propositionis vniuersalis distribuitur ut sunt
littere vel syllabe que non distribuuntur **Et sic patz quid**
ad alias duas est dicendum.

Contra quedam dicta arguitur et pmo
probando hanc eē fal
faz totus sortes est pars sortis: quia sequitur totus sortes
est pars sortis sed omnis sortis est homo ergo totus homo
est pars sortis. consequentia bona q. arguitur ab inferiori ad
superius affirmatiue et cōsequens est falsum: igitur
et antecedens nō minor igitur maior: q. antecedens sit fal
sum patet: quia non quâlibet pars q. tativa hominis est
pars sortis multe ymo infinite sunt partes q. tative pla
tonis que non sunt partes sortis. **Secundo arguitur pro**
bando illam esse falsam: totus sortis est minor sorte: q. non
quâlibet pars q. tativa sortis est minor sorte. ergo non totus
sortis est minor sorte. patet consequentia et antecedens proba
tur: nam materia sortis que est altera pars compositi est ps
q. tativa: quia longa lata et profunda concurrēs ad com
positionē corporis q. tati et tamen non est minor sorte. igitur et c.
Tertio probatur hanc esse veram totus sortis est sortis. ho
mo vel animal: nam aliqua pars sortis est sortis. Et non ē ma
ior ratio de vna q. de qualibet: igitur quâlibet pars sortis ē
sortis. patet consequentia et antecedens probatur: pro maio
ri parte non pars sortis potest esse sortis sed nulla pars sortis po
test esse aliud q. iam est ergo et iam est sortis. antecedens p. z
in casu cōiuncti signando totum residuum sortis. p. ter digi
tum qui desinat esse pars sortis. per positionem de presenti
tunc noto illud residuum a digito per. a. et arguo sic: ime
diate post hoc. a. erit sortis. et. a. est pars sortis. igitur pars sortis
erit sortis. antecedens sic pbat. a. est pposituz ex materia re
sidua a digito et anima intellectiua est sortis. immediate post
hoc erit compositum ex illa materia et illa forma igitur et c.
In eodem casu potest probari q. pars sortis est sortis. quia. a.
est sortis. et. a. est pars sortis. igitur pars. a. sortis ē sortis. consequē
tia patet et maior probatur. **Nam. a. est homo q. est com**
positum ex corpore et anima intellectiua et non alius ho
mo q. sortes igitur et c.

Ad hec omnia respondetur. **Ad primū**
nego consequentiam: quia
licet arguitur euz medio affirmatiue arguitur tamē cum di
stributione precedente superius: eo q. ille terminus homo
stat in consequente confuse et distributiue non in recto sed
in obliquo: vnde obseruande sunt hec regule que obser
uantur in alijs signis distributiuis. **Prima est q. ab in**
feriori ad superius distributuz per ly totum nō va
let argumentum: vnde non sequitur totus sortis est aliquid
sortis. igitur totus homo vel totus animal ē aliquid sortis. quia
tunc oportet concedere q. quâlibet pars asini vel equi eēt
aliquid sortis. quod est falsum. **Secunda regula a super**
iori distributo per ly totum ad superius inferius cum debi
to medio est bonum argumentum: sequitur enim totus
homo non est albus et sortis est ergo totus sortis non est albus.
Similiter sequitur totus homo est niger et plato est: igitur
totus plato est niger. **Tertia regula ab inferiori ad superius**
superius non distributum per ly totum cum debito me
dio est bonum argumentum: conceditur enim non totus
sortis cognoscitur a me et sortis est igitur non totus homo co
gnoscitur a me. **Non totum. a. lignum videtur a te et. a.**
lignum est vnum lignum: igitur non totum lignum vide
tur a te. **Ex isto sequitur. Quarta regula q. a superior**
non distributo per ly totum ad superius inferius non valet
argumentum: vnde non sequitur: non totus homo ē mi
nor sorte et sortes est homo: igitur non totus sortis est mi
nor sorte patet q. in casu antecedens est verum et conse
quens falsum. **Ad secundum argumentum nego q.**
non quâlibet pars quantitatiua sortis est minor sorte.

Et etiam nego q materia que est altera pars compositi 2 pars q̄titativa; vt h̄m̄di responsio intelligatur est notandum q̄ in sor. est duplex pars. s. qualitativa que est altera pars compositi vt p̄z tota illa materia cu3 qua componit̄ anima. Et q̄titativa que est minor: toto minore3 continēs materiam q̄ totum: que cum alia q̄titate constituit aliqd̄ totum q̄tum: quantum nulla est in potentia ad aliam: Ex hoc patet q̄ materia sor. vel eius corpus nō dicitur pars q̄titativa vel integralis: q̄ perfectibilis est per animam et in potentia respectu eiusdem non obstante q̄ ambo cōstituant corpus habens q̄titate. Cōsimiliter potest dici de materia eq̄ q̄ est q̄ta non tamen p̄z q̄titativa vel integralis: cum non sit minor: toto ymo actuatur per formā et est ipotentia respectu eiusdē sed precise vocatur pars qualitativa vel essentialis quare et̄. Ad tertium argumentum dīner si subtiliter respōdēt dicit enī primo vna respōsio ad casum distinguendo quid intelligis per totum residuum preter digitum: vel vnum compositum ex residuo a digito et anima intellectiva et sic casus est impossibilis: q̄ anima componit cu3 materia et cū nulla eius pte. Uel intelligis solum materiam residuam a digito non commiserando animam intellectivam: et tunc dicit q̄ sor. nūq̄ erit illa materia: et per consequens nec illud residuum a digito. Uerū tamen bene p̄ceditur q̄ sor. imediate post hoc erit compositus ex illa materia residua et illa anima et tamen iam sic nō est compositus. Et h̄ illa imediate post hoc componit cum alia materia q̄ tam componat tamen manebit idem compositum q̄ varietas materie non variat compositum: ymo si per ymaginationem illa anima componeretur cum arboze adhuc illud compositum eēt idēz homo qui nūc ē sor. 23 hec responsio sit subtilis ipa tamen ponit duo que non sunt p̄fice dicta. Primo. n. ponit q̄ anima intellectiva componit cum tota materia et cum nulla eius parte.

Contra quelibet pars dicte materie videtur ergo quelibet talis actuatur per formam: ergo forma informat et actuat quelibet partem et per consequens cum qualibet tali p̄ponit. Secundo dicit b̄ responsio q̄tūcūq̄ varietur materia hominis dummodo maneat eadem aia intellectiva semper est idē homo. Sed probō q̄ non: q̄ data ista responsione sequuntur due conclusiones impossibiles: prima est q̄ idem homo potest seipsum generare: probatur. Nam ex quo materia nō est de esse hominis ponatur q̄ sor. generet et perducatur fetum qui remaneat in utero vsq̄ ad instantis infusionis anime: tunc volo q̄ dens corruptat sor. et infundat animam eius illi corpori. Isto posito patet q̄ illud generatus est sor. et illud q̄ generat est sor. ex quo ad ydemptitatem numeralem sor. non requiritur nisi ydemptitas anime et non materie. Secunda conclusio ē ista sequens ex hac responsione: q̄ idem homo transibit paris vsq̄ romam et ibidē obiabit sibi ip̄s et cu3 seipso pugnabit demum reuertetur ad angliaz et dicet amicis quō sepeliuit seipsum romē: hec conclusio statim sequitur: supposito per ymaginationem q̄ eadē anima actuaret duas materias vnam romē et aliam parisijs quare et̄. Secunda responsio dicit q̄ sor. est pars sor. sed non idēz sor. est pars sui ipsius sed vnius alterius sortis: ita q̄ sortes est vnum ens per se compositum ex multis quorum quodlibet est sor. et quodlibet illorum est pars vnius sor. qui sic ē sortes q̄ nō est pars alterius sortis. Ita q̄ in isto casu. a. est sor. et pars sor. ymo infinita sunt in composito ex. a. et digito quorum quodlibet est sor. et pars sor. Et si ex hoc arguitur q̄ ly sor. sit terminus cōmunitis: quia vnica impossitione significat plures homines et de eisdem predicatur: negat consequentiam: dicunt enim q̄ ad hoc q̄ aliq̄ terminus sit cōis requiritur q̄ significet plura quoz vnu nō est ps alterius qualr non ē in p̄posito.

Contra istam responsionem arguitur sic: et sit. b. compositum ex. a. et digito quero ergo si. a. et b. sunt eiusdem speciei specialissime vel non. Si non et b. sit homo: igitur. a. nō est homo:

nec sor. consequenter: si sunt eiusdem speciei specialissime igitur sum individua et supposita speciei humane et p̄me sube: et per consequens tam. a. q̄. b. est hoc aliquid: quia proprium est p̄me substantie esse hoc aliquid. Et si sic sequitur consequenter q̄ neutrum illorum est pars alteri. Secundo sequitur q̄ non cōsor ē ille terminus animal q̄ ille terminus homo: quia vterq̄ illorum habet infinita supposita: ymo sequitur q̄ quelibet istarum est impossibilis: omnis homo currit: omnis homo disputat: omnis homo loquitur vel comedit aut bibit: q̄ non est possibile q̄ infiniti homines faciant eundem actum ymo. a. in casu isto nihil agit q̄ actiones sunt suppositorum et non partium. Tertio sequitur q̄ sub illo termino hō vel aial stante confuse et distributive non cōtingit descendere ad omnia eius singularia patet q̄ infinita sunt singularia illorum sed non contingit descendere ad infinita ergo. Quarto ex ista positione sequitur q̄ quacūq̄ additione facta ad sortem resultat alius sor. et alius homo: consequentia patet tertiū positionem: et consequens est falsum: quia tunc loqueretur q̄ nunq̄ fuisset baptizatus: nec prius vidisset me nec vnq̄ comedit nec bibisset: nec aliquam actionem fecisset: quia nunq̄ fuisset dato q̄ iam incipias esse. c. per additionem factam nunc primo. Quinto sequitur q̄ in qualibet die generantur infiniti homines ymo q̄ non cōtingeret eundem hominem bis disputare vel respondere: iniuriari vel ambulare et sic in arte obligatoria habes cōcedere et negare vel dubitare quicquid tibi placet et negare te concessisse vel dubitasse idem: ymo q̄ tu non es obligatus nec aliquid est tibi positum et a te admissum q̄ omnia sunt falsa et contra rationem vt patet et consequentia probatur: q̄ in quolibet instanti cuilibet homini est aliqua nona particula primo addita. Ultimo arguitur contra fundamentum opi. dicentis q̄ infiniti sunt homines sorte quorum quilibet est sor. et tamē ly sor. non est terminus cōmunitis. Et capio istam propositionem: quilibet istorum est sor. demonstratis illis infinitis hominibus in sorte: et quero si ly sor. a parte predicatorum supponit confuse tm̄ vel discrete: si cōfuse tm̄: igitur est terminus cōmunitis: quod negat positio. Si discrete igitur stat pro. b. vel. a. aut aliqua alia parte. Si pro. b. igitur quilibet istorum est. b. sed. a. est aliquis illorum igitur. a. est. b. et per consequens non distinguitur. a. a. b. q̄ est oppositum opi. Si autem dicitur q̄ ly sor. stat ibi pro. a. vel aliqua alia parte arguat vt prius deducendo opi. hanc ad contradictionem. Tertia responsio que vera est dicit q̄ sor. non est pars sor. nec. a. in casu isto est sor. vel homo: q̄ ad hoc q̄ aliquid dicitur homo non sufficit q̄ sit compositum ex corpore et anima intellectiva sed cum hoc requiritur q̄ sit aliquid per se vnum non existens pars alicuius: modo sic non est de. a. cum ipsum non sit per se vnum. Intra hoc conceditur ista conclusio: q̄. a. et. b. erunt cras sed non erunt cras. a. et. b. sed precise. a. supposito q̄ totum residuum preter digitum sor. sit. a. et digitus. b. qui cras erit abscisus. Itē non sequitur. a. et. b. erunt sor. sed. a. et. b. non sunt sor. igitur sor. nō est sor. supposito q̄ sor. sit. a. cui imediate post hoc adueniet sibi pars. b. sicut non sequitur aliquid album erit sor. et nullum album est sor. igitur sortes non est sor. et sic de alijs multis et̄.

Contra istam responsionem arguitur sic. Etiam data illa sequitur q̄ hec definitio non esset bona: animal est substantia animata sensibilis sed oporteret dicere animal est substantia animata sensibilis non existens pars alicuius alterius q̄ sit per se vnum: et sic sequitur illum terminū animal est cōnotatus postq̄ i eius diffōne ponit terminus alteri p̄dicamenti. s. ille terminus ps. Secūdo sic. a. et p̄positū ex corpore et aia intellectiva: igitur. a. ē suba alata sensitiva: igitur. a. est in p̄dicamēto sube et p̄ p̄sis sub aliq̄ sp̄ h̄ nō vt sub q̄ sp̄ nisi sub sp̄ aialis vel hominis: igitur. a. est homo vel animal quod negat positio. Tertio si digitus esset abscisus ab. a. a. esset sortes sed eque bene componitur anima intellectiva cum materia nunc sicut tunc faceret: ergo

qua rōn
Ad
non est
planta
sentiri ta
quia. a. e
cum non
sit diffō
stans dī
mens dī
intelligē
hoc p̄z
talis i
totalis g
nis qua
animali
argumē
re vt aq
est aqua
Con
intellec
in qua i
sensitiv
aliquid
ceret q̄
animal
specie
verific
suis su
positum
tertium
q̄ dicit
sō. a.
esset al
sit hoc
Uel
dicitur
su illo
non of
di pot
tur en
positu
prop
et. b. f
est sor
do q̄
q̄ sor
argui
q̄titat
septē
stantē
ceder
ma in
dis er
surd
non e
quia
gatur
sor. in
post
non h
qui si
. b. se
erit. b
non e
quo.
adue
sor. c
q̄. b
. a. v
et fin

qua rōne .a. esset tūc sor. & ita ē sor. homo v' aial quare rē. **Ad hec argumēta** respondet. **Ad** primum dico qd b non est diffinitio aialis: suba aīata sensibilis: q: certum ē q planta non est aial & tñ est suba aīata sensibilis: que potest sentiri tangi & palpari: ymo nec ista suba animata sensitiva quia .a. est suba animata sensitiva & tamen non est animal: cum non sit suppositū aliqd: nec propter hoc volo qd bec sit diffō aialis: substātia aīata sensibilis vel sensitiva nō exi/ stens pars alicuius alterius rē. q: tunc sequeret inconue niens deductū. Sz diffō aialis ē suba aīata total sensitiva intelligēdo p subaz totalē vnā subam hoc aliqd i actu: & p hoc p3: q. a. non est aial cuz non sit substātia totalis sz par tialis i ipso sor. rē. **Et** si iterum fiet qd de illo termino totalis qd esset terminus alterius pdicamenti puta relatio nis qualitatis vel alicuius alterius: dicat tunc qd b ē diffō animalis: suba aīata hoc aliqd sensitiva. Et tūc cessabūt argumenta cum qōnib: non .n. est sic de aīali sicut de ae/ re v' aqua: quelz .n. pars aeris est aer & qlibet pars aque est aqua sed non quelz pars hoīs vel aialis ē hō vel aial. **Concedit** igitur qd aliqd est cōpositū ex corpe & aia intellectiva qd non ē hō nec aial. **Ad** scdm nego pñaz: in qua inferit q. a. ē in pdicamēto sube: nō .n. omnis suba sensitiva aīata est in pdicamento sube: sed pñse suba hoc aliqd aīa sensitiva: mō .a. non est hoc aliqd: nisi forte di/ cere q. a. esset in pdicamento sube & in spē humana vel animal per reductionē: sicut mā & forma dñr esse in eadē specie cum cōposito. Nec ex hoc sequit qd ly hō debeat verificari de ly .a. sicut de .b. q: spēs non verificat nisi de suis suppositis iō verificat de .b. & non de .a. q: .b. est sup positum cū sit suba prima: & non .a. & sic p3 solutio. **Ad** tertium rñdet pcedendo qd digito abscisso .a. esset sor. sed qñ dicitur eadez rōne rē. nego similitudinē: q: digito ab/ scisso .a. esset aliqd per se vnū sed digito non abscisso .a. non esset aliqd p se vnū mō ad hoc qd aliqd sit sor. requit qd sit hoc aliqd: sicut requirit ad hoc qd sit hō vel aial: qñ rē. **Ultima** rñtio que inter ceteras supius nominatas pul chrior: & magis sophistica esse dignoscit ponit qd iā .a. i ca su illo est tam sor. qz .b. & non est pars .b. sicut nec ps sor. non obstante qñqz significatiōe: nulla enī significatio mū di potest facere qd idem a seipso distinguatur. cum ponit tur enim q. a. sit manus sortis & .b. residuū & .c. totuz cō/ positum ex .a. & .b. admittitur lz casus sit incongruus & im proprie ponitur. **Improprie** .n. dicitur q. c. pponit ex .a. & .b. sicut improprie dicit qd idē componit ex se: & qd sor. est sor. & non manus: verū tamen admitto casum & conce do qd .b. est .c. & sor. & nego qd .b. est pars .c. **Et** si ponatur qd sor. sit octopedalis qñtatis precise & manus gratta argumenti pedalis solum: concedit qd .b. est octo pedalis qñtatis & etiā septē pedalis qñtatis nego tñ qd .b. solū est septē pedalis qñtatis: q: dico qd .b. est tñ sicut .c. nō ob/ stante assignatione tua. **Et** hoc est pulchrius dicere qz cō/ cedere qd in vno hoīe sunt infiniti hoīs & solum vna ani/ ma intellectiva: & qui emeret vnum equū pro decez soli/ dis emeret infinitos pro eadem pecunia que oīa sunt ab/ surda rē. **Item** si abscideret .a. a .c. ita qd imēdiatē post b non erit .a. pars sor. cōcederet qd .c. imēdiatē post b erit: quia sor. imēdiatē post hoc erit sed .c. est sor. igitur rē. ne/ gatur tamē qd .c. imēdiatē post hoc erit .c. sicut negatur qd sor. imēdiatē post hoc habebit digitum .c. enim imēdiatē post hoc non erit residuum cū manu. **Similiter** si sor. non haberet digitum qui esset .a. & sibi adueniret digitus qui simul cum .a. esset .b. pcederet qd .a. erit .b. q: sor. erit .b. sed .a. est sor. igitur rē. nego tamen qd .a. erit .a. quādo erit .b. quia quando .a. & .b. habebit digitum sed pro tunc non erit non habens digitum ergo pro tunc non erit .a. ex quo .a. nihil aliud est qz sor. non habens digituz. **Itē** post aduentum digiti nego qd .a. sit .b. q: sor. sine digito non est sor. cum digito: q: sor. sine digito non est: concedo tamen qd .b. fuit .a. q: sor. cuz digito fuit sor. sine digito: & nego qd .a. vel .b. fuit .b. & .a. q: in nullo instanti fuit sor. cuz digito & sine digito: concedo tamen qd .b. a. & .b. fuit: quia sor. si/

ne digito & cum digito fuit. **Et** sic de multis alijs que se/ quantur sustinendo hanc opi. que preceteris subtilior: v' verū tñ Tertia ē vīo: & leuī? substētabilis rē.

Dico de illo termino totum syncathegore maticè tento Jaz dicatur de eodem dum cathegorematicè sumitur. **Tenetur** enī cathegorematicè dum copulaz principales sue propositio nis determinare non pōt & contingit quando copule post ponit vel eidē itrocluse & restricte pōit: & tūc alicui istoz: aliquis: aliqua: aliquod: aut ens equipollet iuxta inheren/ tiam termini cui adiungitur. **Unde** hec propositio sor. est totus homo: significat qd sor. ē aliquis homo. **Aliqua** ora/ tio & tota propositio conuertitur cum ista aliqua oratio est aliqua propositio. **Item** aliquis terminus est totum no/ men substantiuum: equipollet huic aliquis terminus ē ali quod nomen substantiuum. **Itē** hec propositio. In oculo tuo est totum quod est i mundo significat qd in oculo ē ali quod vel ens qd est in mundo. **Consimiliter** sumitur quando copule itrocluse & restricte per terminum pre/ cedentem preponitur vt sic dicendo. Aliquis totus sor. ē homo significat qd aliqd ens homo ē sor. **Vel** aliquis qd ē aliquis sor. est homo & sic de alijs. **Et** aliqua tota copula/ tina est vera. Aliquid totum substantiuū est nomen. **Et** aliquod totum quod est in mundo est in manu tua. **Si** ta men non sic itrocluderetur dū copule preponitur sed ip sam determinaret non cathegore maticè sed syncathego/ rematicè teneret habendo equipollentiam superius tra/ ditam vt sic dicendo. Sor. tota sui parte est maior. **Vel** i oculo tuo totum qd est in mundo videt: vel sic forte totus sortes est minor. **In** qualibet istarum totus tota totū syn/ cathegorematicè tenetur & quelibet illarum preter scdaz est vera. **Prima** enim significat qd sor. qualibet sui parte qñtativa est maior: quod verum ē. **Secunda** significat qd in oculo tuo omne qñtum qd est in mundo videtur qd est falsum. **Et** tertia significat qd sor. quelibet pars qñtativa ē minor: quod iterum verum est. **Verumtamen** si dicere/ tur sic: sortes aliqua tota sui parte ē maior vel in oculo ali/ quod qd est in mundo videtur. **Aut** sic Sorte aliquis to/ tus sor. est minor. **In** qualibet istarum ly totum cathegorematicè tenetur propter sui reclusionem & sue virtu/ tis & potentie limitationē ex additione alterius termini p/ cedentis: & quelibet illaruz preter tertiam est vera: vt pa tet dato qd vnus sortes sit omnis sortes. **Ex** his infero tales esse veras. **In** oculo tuo est totum qd est in mundo. **In** manu mea est tota pecunia mūdi. **In** mente mea est tota sapientia scientia & prudentia huīs mundi vel diu/ na. **Prima** enim significat qd i oculo tuo est aliqd qd est in mundo qd veruz est: quia ibi est pupilla vel notitia ali qua aut species in oculo causata. **Secunda** significat qd in manu mea est aliqua pecunia mundi quod iterum verū est: dato qd in manu habeam soldum vel denarium. **Ter tia** significat qd in mente mea est aliqua sapientia & scientia & prudentia huīs mundi vel diuina: quod iterum verū est vt apparet quare rē. **Et** si ex his concluditur qd in oculo tuo totum est qd est in mundo & qd in mundo & qd i manu tua tota pecunia mundi est vel qd in anima mea to ta sapientia & scientia vel prudentia mūdi est: negatur cō/ sequentia: quia in antecedente ly totum tenetur cathego/ rematicè & in consequente syncathegorematicè. **Simili ter** si sic argueretur nihil qd est in oculo tuo & extra oculū tuum sed in oculo tuo est totum qd est in mundo: igitur ni hil est extra oculum tuum: & per consequens oculus tu? est totus mundus: cum non sit syllogismus in modo nec in figura debet enim sumi pro minori totum quod est in mundo est in oculo tuo & tunc concederetur consequen/ tia & negaretur minor.

Contra quedam dicta arguitur pban/ do qd ly totus tota to tum ita syncathegorematicè potest stare a parte predica/ ti sicut a parte subiecti & ita cathegorematicè a parte sub/ iecti sicut a parte predicati. **Et** capio istam propositiōnem aliquis totus sor. est sor. hec est vna particularis ergo sibi

correspondet vna indefinita sed non alia q̄ ista totus sor.
est sor. igitur hec est sua indefinita sed illa particularis ē va
per prius dicta: igitur & b indefinita: sed ipsa non p̄t esse
vera sumendo ly totus synca^{cc}: igit̄ sumendo cathego/
rematice. **C**Sec̄do arguitur sic: sequit̄ quelz tota copula
tua est v̄alergo tota copulativa est vera: p̄z p̄na ab v̄li ad
suam indefinitam sed āns est v̄ez in casu ergo & p̄ns: sed
non: nisi teneatur ly totuz cathegorematice q̄: synca^{cc} cō/
sequens est impossibile ergo & c̄. **T**ertio sic se b̄nt alia
distributiva a parte p̄dicati sic & ly totus cū non possit da/
ri causa diuersitatis sed aliqua signa distributiva a parte p̄/
dicati sumunt̄ synca^{cc}: igitur & c̄. minor: p̄z: q̄: eque bene
distribunt a parte p̄dicati sicut a parte subiecti dicēdo
tu es omnis hō Tu es non asinus tam ly hō q̄: ly asinus
stāt confuse & distributivē. **Q**uarto arguit̄ sic: ly totus
ta. tum. non est nisi actus anime quē aīa facit ad placitum
sed eque libera est aīa a parte subiecti sicut a pte p̄dicati
& econtra ergo ita bene p̄t facere aīa ly totuz stare cathe/
gorematice a parte subiecti sicut a pte p̄dicati & ita syn/
cathe^{cc} a pte p̄dicati sicut a pte sub̄i q̄d est oppositū posi/
tionis & c̄. vel si non det̄ cā diuersitatis.

Ad hec argumenta r̄nde ē. **C**Ad
primuz dico q̄ illi particulari assignate nō correspondet talis indefinita s̄
hoc ens totus sor. est sor. nullus. n. diceret q̄ b̄ omnis hō
est homo esset indefinita: & tamen probaret̄ si argumen/
tatio prior teneret sumendo hanc particularem aliqd̄ oīs
homo est homo: vel aliquis omnis homo est homo: dicē
do q̄ non posset assignari aliqua indefinita nisi b̄ oīs homo
est homo: dico ergo q̄ quancūq̄ inter signum particu/
lare & substantivū mediat signum distributivū assignāda
est indefinita per terminū transcendentē prepositū vt ens
omnis homo ē animal: ens quilibet asinus currit: & sic de
alijs p̄nter. **C**Ad secundum argumentū respondetur eo
dem modo q̄ non arguit̄ ab v̄li ad suam indefinitā. Et si
queritur de indefinita assignetur vt prius. **C**Ad tertium
nego q̄ alia distributiva teneantur synca^{cc} a parte p̄di/
cati. Et tunc ad argumentū: distribuūt mobiliter a parte
p̄dicati: ergo tenent̄ syncathegorematice: nego p̄nam:
vnde pro toto dico q̄ in illa propositione tu es omnis ho/
mo: ly omnis distribuūt eque b̄n̄ sic a parte subiecti nō te/
netur tamen synca^{cc} sicut a parte subiecti: q̄: dū preponi/
tur subiecto determinat copulā principalem: & non sic fac̄
a parte p̄dicati: voco. n. signum distributivū synca^{cc} te/
neri quando determinat copulā principalem: & cathegore/
matice quando non determinat eandē. Ideo nō sequit̄ ly
omnis est hic syncathegorema: igitur ly oīs tenetur syn/
cathegorematice sed op̄z addere in aīte determinās ver/
bum principale & c̄. **C**Ad quartum nego p̄nam: per idē
eniz probare q̄ in ista p̄positione: omnis homo est aīal ly
oīs posset stare ita cathegorematice sicut synca^{cc} ex quo
tale signuz est actus anime. Et sic p̄positio esset falsa: q̄: ly
animal staret determinate & significaret q̄ aliqd̄ animal ē
omnis homo: q̄d est falsum: ymo quibz haberet dubitare
illam cuz p̄poneret: querendo an ly omnis teneretur ca/
thegorematice vel synca^{cc} q̄d est contra oēm moduz lo/
quēdi tam modernoz q̄ antiquoz. **C**Item sequeretur q̄
duo contradictoria essent simul falsa v̄z omnis hō est aīal
& non oīs homo est animal: ymo simul vera vt tu es hō
& tu non homo posito q̄ ly non caderet supra p̄dicatū:
ipsa enim tunc significaret q̄ tu homo non es q̄ est verū.
Item sequeretur q̄ in ista p̄pone: oīs hō ē aīal: ly hō pos/
set stare confuse ly aīal p̄fuse & distributivē ex quo ly oīs
est actus anime & ita potens est ipsa aīa a parte subiecti si/
cut a parte p̄dicati: dico ergo q̄ quando aīa ponit termi/
num distributivū a parte p̄dicati nō potest facere quin
cathegorematice teneatur: q̄: non potest per ipsuz copulā
determinare precedentē. Sed q̄ ipsū p̄ponit toti p̄poni
non potest facere quin cadat sup̄ verbū principale. Ideo
non p̄t facere quin syncathegorematice teneat̄: aīa. n. in
hoc est libera facere signum distributivū stare cathegore/
matice aut syncathegorematice q̄: p̄t ipsum p̄ponere v̄l

postponere sicut placet sibi: sed post positionē eiusdem ipsa
non est libera facē ipsum taliter vel taliter teneri vt p̄z i ex
emplo. Nam aīa potest facere q̄ ly homo sit ita p̄dicat/
tum sicut subiectum & econtra anteq̄ ipsum cum altero
componat sed post compositionē eiusdem non est sic libe/
ra. Anima enim non posset facere q̄ in hac p̄positione
homo est animal ly homo esset p̄dicatum & ly animal
subiectum Et sic patet solutio ad illud.

De semper & eternum.

Secundus terminus qui quādoq̄ cathego/
rematice quādoq̄ syncathegorematice te/
netur est ly semper. Sumit̄. n. cathegore/
matice duz verbū principale determinare
non p̄t. Et hoc plurimū cōtingit q̄ a pte
p̄dicati collocat̄ vt aliquis hō fuit semp.
Syncathegorematice tenet̄ q̄ in copulā principale suaz
virtutes emittit: vt semper fuit homo: semper fuit aliqd̄
instans sine cathegorematice sine syncathegorematice te/
netur p̄tinne huic cōplexo: omni tpe: formalr̄ egp̄ollet.
Cum. n. dicat̄ aliquis hō fuit semp dz̄ intelligi q̄ aliqs hō
fuit omni tpe. Et cum dz̄ semp fuit instans dēnotat̄ q̄ oī
tempore fuit instās. Ex quo ifero q̄ ly semp terminū cō/
fundibile subsequētē pfundit cōfuse tm̄. Sicut. n. in ista oī
tempore fuit hō ly hō supponit p̄fuse tm̄: ita & i ista semp
fuit hō vel semp erit hō v̄l p̄fili stare. p̄terea nō seq̄t̄
semper fuit aliquis hō: vel semp erit aliqs hō: igit̄ aliqs
hō semp fuit vel aliqs hō semp erit: q̄: arguit̄ a termino
stante p̄fuse tm̄ ad eundē stantē determinate respectu eīus/
dem syncathegorematis p̄fundentis. Verūtamē p̄t cō/
cedi q̄ aliqs hō semp fuit & aliqs hō erit sp: q̄: x̄ps fuit sp
& erit sp & ipse est hō igit̄ & c̄. Nam tm̄ p̄cedo q̄ aliqs hō sp
fuit hō q̄: nulli? alius a x̄po sp fuit hō: vt p̄z. Nam ec̄ x̄ps:
cum ipse non fuit hō in p̄imo instāti mūdi: sed b̄n̄ p̄cedo
q̄ ipse sp erit hō. Et sic de alijs hō sp erit hō ymo iste hō
dēnotato x̄po p̄t non eē hō & p̄t non eē x̄ps sed ipse hō
vel ipse x̄ps non p̄t nō eē: cū ipse sit de? Itē cuz p̄ponit̄
semp fuit hō vel sp erit hō: p̄cedat̄ v̄traq̄ illaz p̄p̄ necel/
sitate huius: hō est. S̄z si p̄poneret̄ aliq̄ istaz sp fuit aliqs
hō & sp erit aliqs hō: dubitat̄ quilibet illaz: q̄: b̄ est p̄tinges
aliqs hō est: stat enī q̄ i aliquo instāti p̄terito nō fuit aliqs
masculus & q̄ in aliquo tpe futuro non erit aliqs hō: suffi/
cit enī p̄ p̄servatione sp̄i humaneyna mulier p̄regnās cū
fetu masculino. Et sic p̄cedit̄ b̄ sp fuit hō ita p̄cedit̄ quelz
istars̄ semp fuit instās: sp fuit tps: semp fuit aliq̄ hora vel
aliqua dies: & sic de alijs: q̄: cuiuslibet istaz veritas p̄z p̄
pter convertibilem assignatam.

Contra quedam dicta arguit̄: Et p̄rio
q̄ non sp aliqd̄ instās
fuit. Nam aliq̄ aliqd̄ instās nō fuit ergo: āns p̄bat̄. In p̄rio
instāti mūdi aliqd̄ instās n̄ fuit. s̄z p̄m̄ instās mūdi fuit aliq̄
ergo & c̄. p̄na p̄z cū minori & maior: p̄bat̄. Nam in p̄o instāti
mūdi hoc instās p̄ns nō fu t & b̄ instās p̄ns est aliqd̄ instās
vel fuit aliqd̄ instās igit̄ & c̄. **C**Sec̄do arguit̄ p̄bādo q̄ ali/
quis hō non x̄ps sp fuit. Nam ista duo sp fuerūt dēnotans
x̄po & sor. ergo v̄trūq̄ illoz sp fuit s̄z sor. ē aliqs illoz: igit̄
sor. sp fuit: p̄z p̄na cū minori supposita vitate eiusdem: āns
patet: q̄: suū oppositū ē falsū v̄z ista nō sp fuerūt: q̄: seq̄t̄
ista nō sp fuerūt: igit̄ v̄trūq̄ illoz nō sp fuit: & p̄ p̄ns neu/
truz illoz sp fuit q̄d ē falsū: q̄: x̄ps sp fuit. **T**ertio pono
q̄. a. p̄uertat̄ cū isto disic̄to sor. vel de? q̄: posito v̄trūq̄
illoz sp fuit: dēnotatis x̄po & a. Si negat̄. s̄z x̄ps sp fuit &
.a. sp fuit & nō sūt plura illoz q̄: x̄ps & a. ergo v̄trūq̄ il/
lorū sp fuit p̄na p̄z cū maiorī & 3° pte s̄z minor: p̄bat̄. Nam
deus sp fuit sed de? ē. a. igit̄. a. sp fuit: minor: p̄bat̄: nā de?
ē sor. vel de?: ergo de? ē. a. p̄z p̄na ab vno cōvertibili ad
reliquū sb̄ta. n. p̄uertunt̄ & copule s̄lir vt p̄z & p̄dicata cō/
uertunt̄ p̄positū. **Q**uarto p̄bo q̄ aliqs hō non x̄ps sp
erit hō: v̄z sor. Nam ista sp erūt: & ista sūt sor. igit̄ sor. sp erit
& nō nisi hō: igit̄ sor. sp erit hō: maior: p̄z p̄ b̄ q̄ v̄trūq̄ illo/
rum sp erit: demonstratis materia & forma que sūt sor.
Similiter iste binarius semp erit demonstratis eiusdem &
iste binari? est sor. igit̄ & c̄. maior: p̄z. Nam p̄na vnitas istius

binarij
rij semp
non fit
Ad
do ista
non fuit
rum sta
& distri
Sed
non ali
non sum
fians no
trarie se
quaz se
iste non
aliqd̄ in
quia illo
ne. Se
& aliq̄
iste non
instans
instans
contra
erit qu
cat q̄ a
scōz ne
mentu
ob̄isto
unt: n
fita: cu
enim i
& per
terius
contra
fuit &
que se
contra
v̄z non
ista fit
termin
bus o
mm a
semp
tm̄ i
deus
ubili
contra
font e
dic̄ p̄
tur p̄
quar
gnat
soba
se p̄o
litarie
p̄nti
litarie
p̄erte
ad ar
igit̄
est b̄
cedit
mino
ne ne
cede
na p̄
quo
spon
cau
spon
gum

binarij semp erit pura materia & secunda unitas istius binarij semp erit pura forma: igitur & iste binarius cum ipse non sit nisi sue unitates quare &c.

Ad ista argumenta respondet. Ad primum concedo ista duo semp aliqd instans fuit & aliqd aliqd instans non fuit: sed non sunt inuicem contradictoria: qz i neutra illa stat ille terminus instans cum sit terminus cōis cōfuse & distributive ymo sunt ppōnes sibi inuicē impinentes. Sed iste due sunt dictione semp aliqd instans fuit & aliqd non aliqd instans fuit quaz scda est falsa vt pz. Item iste non sunt contrarie: semp aliqd instans erit & semp aliqd instans non erit cū quelibet illaz sit vera. Sed iste sunt contrarie semp aliqd instans erit & semp non aliqd instans erit: quaz secunda est falsa vt pz per suā equivalentem. Item iste non sunt dictione semp aliqd instans non erit & aliqd aliqd instans erit: cū quelibet illaz sit vera & hoc cōtingit quia ille terminus instans nullibi stat confuse & distributive. Sed iste bñ sunt dictione semp aliqd instans nō erit & aliqd omne instans erit: quaz scda est falsa vt pz. Item iste non sūt dictione: aliqd oē instans non erit & semp oē instans erit: cum quelz illaz sit falsa. Et defectus est: qz ly instans vtrubiqz stat confuse & distributive. Sz iste bñ sunt contradictorie aliqd oē instans nō erit & semp aliqd instans erit quaz scda est vera vt pz & pria est falsa: qz ipsa significat qd aliqd nullum instans erit qd est falsū qre &c. Ad scdōz nego qd aliqd hō nō xps semp fuit. Et tunc ad argumentum nego qd ista duo semp fuerūt demōstratis forte & obisto: Et nego similiter istam. Ista duo non semp fuerūt: non tñ nego duo contradictoria sed bene duo opposita: cum ex vno illoz sequit̄ oppositū alterius. Sequitur enim ista duo nō semp fuerunt ergo alterz eoz nō sp fuit & per pñs non ista duo semp fuerunt qd est oppositū alterius partis. Sillr ex illis duobus sequunt̄ duo instantia contraria. Ex affirmatiua. n. sequit̄ qd vtrūqz illorū semp fuit & ex negatiua sequitur qd vtrūqz illorū non semp fuit: que sunt opposita contraria: non ergo d3 taliter assignari contradictoriū per negationē post positam sed prepositaz vs non ista semp fuerunt que vera est: lz. n. ille terminus ista sit terminus discretus h3 tamē plura supposita cuz sit terminus pluralis numeri. Ideo in huiusmodi dictionibus op3 negationē preponere toti. Ad tertiu argumentum admissō casu nego quālz illaz ppōnuz: vtrūqz illorū semp fuit. a. semp fuit. & deus est. a. Et tūc ad argumentum istius vltimē cuz arguit̄: deus est deus vel soz. ergo deus est. a. nego pñam: & nego qd arguat̄ ab vno conuertibili ad reliquū. Et tunc cū arguit̄ sbta copule & pdicata conuertunt̄ & supponūt precise pro eisdē & propositiones sunt consimilis qualitatis & q̄tatis ergo puertunt̄: cōcedit̄ pñam: & nego añs. Et si queritur pro qua pte: non dicitur pro qua quousqz proposita non fuerūt oēs successiue: quarum oēs sunt concedende preter vltimaz quia reputat̄ cōcessis cū opposito bene negati. Sequitur eniz nō saba copule & pdicata conuertunt̄ nec supponunt precise pro eisdem nec ille ppōnes sunt consimilis q̄tatis & q̄tatis sed subiecta copule & pdicata conuertuntur & supponunt precise pro eisdem: igitur non sunt consimilis qualitatis & q̄tatis &c. Si tamē cum casu poneret̄ qd ille cōuerterent̄ adhuc negarē consequentiā predictam. Et tūc ad argumentū: ibi arguitur ab vno conuertibili ad reliquū igitur pñam est bona: concedo. Et tunc vltra consequentiā est bona & añs est pcedendū a te: igitur & cōsequens: cōceditur cōsequentiā: & negatur totum añs: & cuz pponit̄ minor: negatur: qz repugnat vni pcesso cum opposito bene negati: sequitur. n. illa pñam non est bona vel illud antecedens non est concedendū a te sed illa consequentiā ē bona per pcessuz: ergo illud añs non est concedendum a te quod ē oppositū minoris. Ad vltis alijs modis posset responderi quos seruo quousqz materiā obligatoriā ptra clauero. Ad quartū argumentū potest multipliciter responderi primo negando qd soz. semp erit. Et tunc ad argumenta: Ista duo semp erunt demōstratis prioribus &

ista sunt soz. igitur &c. dubitatur eque ntia: eo qd ly ista in aſte potest teneri collectivē vel diuisiue tā i maiori q̄ i minori vlt̄ i maiori collectivē & imiori diuisiue: aut e3: p^o concedo pñam & nego maiore v3 ista duo sp erūt: significat .n. qd illd qd est ista duo semp erūt qd est falsum. Scdō modo concedo pñam cū maiori & nego minore: v3 ista duo sunt soz. ipsa. n. significat qd vtrūqz illorū est soz. qd ē falsum. Si vero teneatur ly ista in maiori diuisiue & in minori collectivē: nego cōsequentiā nec est syllogismus demōstratus cum medius terminus non equaliter teneat̄ tā in maiori q̄ in minori qd tamen oporteret. Consilr respondetur ad confirmationē cum dicitur: iste binarius semp erit & iste binarius est iste soz. igitur &c. dubitando pñam: eo qd ly binarius potest stare collectivē vel diuisiue nō obstate qd sit numeri singularis: supponit. n. pro pluribus respectu termini demōstratiui. Si. n. ly binarius stat collectivē nego istaz. Iste binarius semp erit: qz significat qd illud qd est iste binarius semp erit qd est falsum. Si autē stat diuisiue concedo illam: & nego istam: iste binarius est ille soz. cum ipsa tunc significet qd quelz unitas istius binarij est soz. qd est manifeste falsū: Verūtamen proprie loquēdo de numero d3 hec simpliciter negari. Iste numerus est soz. qz numerus vltra duas res presupponit ipas esse separatas Ideo mā & forma dum sunt in conuincto non proprie dicunt̄ numerus: & sic nō est possibile qd numerus sit aliqua res simpliciter sed bene forte aliqd vnū unitate aggregationis. Alia responsio pulchrior: & magis sophistica concedit qd soz. semp erit: sz non semp erit soz. & quilibet homo semp erit sed non quilibet hō semp erit homo. Et sic concedit̄ qd post separationem anime. a. corpe soz. erit sed tunc non erit soz. nec hō: ymo quando soz. corrupetur vel mouetur tunc non desinet e3: sed bene desinet esse hō: vnde corruptio vel mors nō est definitio sed separatio aliquoz. Ideo concedo qd duo incorruptibilia possunt corrupi hoc est adinuicem separi: sz non possunt sic corrupi qd ambo desinant esse: anima. n. & corpus sunt incorruptibilia & vnū corruptibile qd pōt corrumpi per separationē aie a corpe &c.

Quocunqz dicta sūt de illo termino semp pñt puenienter applicari alijs terminis. Tertio declarandis v3 ab eterno eternaliter & i eternuz: preter hoc qd qlibet istoz aduerbialiter sumpt̄ huic complexo ante omne tempus finitū vel post oē tempus finitum: Juxta inherentiā termini cui apponit̄ formaliter equialet: vt cum dicit̄ ab eterno tu fuisti debet intelligi qd ante omne tempus finitū fuisti. Sillr in eternum & eternaliter eris significat qd post oē tempus finitum eris. Ita qd quando tale aduerbium additur verbo preteriti temporis resoluitur in hoc complexū ante omne tempus finitū: & cum verbo futuri temporis annectit̄ resoluit̄ in alterū complexū v3 post qdlibet tempus finitum. Et notanter dicitur aduerbialiter sumptus qz: cum dicitur tu fuisti ab eterno: debet hec propositio dubitari an ly ab eterno teneatur aduerbialiter vel nominaliter. Si aduerbialiter negatur propositio: qz: tu non fuisti ante omne tempus finitum. Si nominaliter: conceditur: qz: tūc significat qd tu fuisti ab aliquo quod est eternum: qd est verum: qz: fuisti adeo qui est eternus. Ad dicitur etiam complexio pueribili ly finituz ad ostendendum qd non est sufficiens equi-pollentia: ante omne tempus: quilibet enī cōcedit qd de? eternaliter fuit & qd mundus in eternum erit: & tamē de? non ante fuit omne tempus: quia non fuit ante tempus infinitum quod fuit aliquod tempus: nec etiam mundus post omne tempus erit: quia non erit post tempus eternum: sed deus bene ab eterno fuit: hoc est ante omne tempus finitum fuit: quia ante aliquod tempus finitum fuit: & non est nec fuit aliquod tempus finitum quin ante illud deus fuit. Similiter mundus post omne tempus finituz erit: quia post aliquod tempus finitum erit & non est vel erit aliquod tempus finitum quin post illud erit ergo &c. verūtamen ego non concedo qd deus fuit ab eterno: qz: deus non fuit ante omne tempus finitum. Sequitur

enim deus fuit ante omne tps finitū: igit̄ i aliquo instāti: quo assignato per .a. arguit̄ sic. In .a. instāti deus fuit aī omnē tempus finitū ergo nullum fuit tempus finitū qn ante illud deus fuit in .a. instāti q̄ns ē falsum q: quocūq; instāti dato īfinita fuerunt tpa finita ante illud: in quibus deus non fuit in .a. instāti cū illa non fuerunt in .a. instāti: nec .a. instans fuit in illis. Sillr etiā ego nego q mundus erit eternalr: q: quocūq; instāti dato in illo non erit post quodlibet tps finitū vt p̄ sicut p̄ius oporteret enī q tale instans foret post omne tempus finitū q non ē bene possibile quare rē.

Circa predicta occurrit vnum dubiū de quātitate harū p̄positionū semp fuit homo: ab eterno fuit deus eternaliter mūdus erit: r sic de similibus. Ad q̄ r̄ndendūz p̄mitto q terminoz qdā sūt cathegorematici qdā syncathegorematici: r qdā qui nec sunt cathegorematici nec syncathegorematici s; termini p̄gnātes: termini cathegorematici sūt simplices intentiones mentales vel termini in voce aut ī scripto illis subordinati: vt ly homo: ly aīal: ly aīnus: r sic de alijs. Termini syncathegorematici sunt act̄ simplices anime vel termini in voce aut ī scripto illis subordinati: vt oīs: nullus: quilibet: vterq; alter: aliquis: r sic de alijs. Termini p̄gnantes sunt duplices qdā cōpositi qdāz simplices. Compositi sunt illi q cōponunt̄ ex termino cathegorematico r syncathegorematico: vt aliquis hō: oīs homo: alter illorūz: vterq; illorūm: r sic de alijs. Sed termini p̄gnantes simplices sunt illi qui non sic componuntur sed bñ subordinantur vni termino mentali cōposito ex termino cathegorematico r syncathegorematico: vt ly semp: ab eterno: alteri: vbiq;: alicubi: tot̄ r infinitū: aliquid r nihil: p̄ enī q̄ quibz istoz est terminus simplex sicut ly hō vel ly aīal: r tñ subordinat̄ vni termino mentali cōposito: ly semp subordinat̄ huic oī tpe ly ab eterno huic ante vl post oē tēpus finitū: ly aliqñ huic aliquo tpe: vbiq; in oī loco: alicubi in aliquo loco: tot̄ quibz ps q̄titatua. Infinitū non tñ quin māius: aliqd aliqd ens: nihil nullū ens. Adodo q: nullus talis terminus cōpositus dī cathegorematicus aut syncathegorematicus: q: non vī q̄re māgis cathegorematicus q̄ syncathegorematicus vl eōtra. Ideo tales termini simplices istis subordinati non dicuntur cathegorematici vel syncathegorematici sed p̄dicte termini p̄gnātes: per hoc ergo pōt quicūq; leuiter respondere ad dubiū dicendo q nulla illaz p̄pōnū ē q̄ta q̄titate loycali: h enī sp̄ fuit hō: non vī q̄ sit vlis: cū ibi non subiectat̄ terminus aliq; cathegorematicus determinatus per signū vlē. Subiectat̄ .n. p̄dicte ly semp qui nō ē terminus cathegorematicus nec syncathegorematicus vt sep̄ius est dictū: nec ēt̄ ī indefinita vt p̄ cū ibi nō subiectat̄ terminus cathegorematicus r per q̄ns nec p̄cularis nec singularis. Et eodē mō r̄ideo ad oēs alias in qb̄ subiectat̄ aliquis p̄dictoz terminoz p̄gnantiū vel sibi equalentiū. Nec obstat q̄ tales sint de inesse vel cathegoreice: quia dī co q̄ non quibz cathegoreice est alicuius q̄tatis: cathegoreice enī p̄gnantes: vtputa exclusiue r exceptiue nō sūt alicuius q̄tatis nec aliē non p̄gnātes in quibus subiectat̄ terminus p̄gnans vt sunt p̄dicte. Sillr ēt̄ non sequit̄: Cuiuslibz istarum mentalis cor̄ndens est alicuius q̄tatis: igitur r iste vocales vel scripte: q: mentales hñt req̄ta ad q̄tatein p̄pōnis que non hñt hēc sup̄ius p̄dicte: per idē .n. p̄barem q̄ h hō est: in voce vel ī scripto est de 3° adiacēte: quia sua mentalis cū immediate subordinat̄ est de 3° adiacēte vs hō est ens. Et sic p̄barem q̄ qlibet in voce vel ī scripto est de 3° adiacēte. Non .n. est possibile q̄ aliqua sit p̄pō mentalis de sc̄do adiacēte p̄dicte. Ex his infero istam p̄clōnem q̄ in p̄dicto: r̄s de inesse non req̄ritur similitudo extremoz: p̄. Nam ista sunt p̄dictoria aliquid est: r nihil est: r tñ subiecta non sunt similia. Sillr ista sunt cōtradictoria semper fuit hō aliqñ non fuit homo vbiq; est deus. Alicubi nō est deus: r tñ s̄ta nō sunt sinonima verum est tamen: q̄ si contradictoria illa essent q̄ta q̄titate sophistica oporteret extrema eē sinonima vt patet ī istis:

omnis homo est animal: hō non est animal r sic de alijs. **Sed forte** Contra predicta posset inferri hęc conclusio ip̄possibilis qd̄ oē adiectiū substantiue tentū esset terminus p̄gnans r non cathegorematicus nec syncathegorematicus: r sic hęc p̄pō: albus est: non eēt alicuius q̄tatis. Et per idē nec aliqua istarū: omne albus est: nullum albus ē que non vident̄ vera: ymo sequerēt q̄ p̄ maiori pte termini de p̄dicamēto q̄tatis aut q̄tatis nō eēt cathegorematici sicut sunt illi albus: nil grum: coloratum: q̄tuz bicubitū: tricubitū: r sic de alijs. Et p̄na patet: q: quilibet illoz terminozū subordinat̄ vni termino mentali: ly albus .n. subordinat̄ huic: alba res ly q̄tū huic: q̄ta res: aliq̄le: aliq̄lis res r sic de alijs.

Ad istud respondetur q̄ ex d̄cis meis si sequuntur illa inconuenientia. Non .n. dico q̄ nullus terminus qui p̄uertit̄ cum termino cōposito ex cathegorematico r syncathegorematico ē cathegorematicus. Adodo in p̄posito verū est q̄ qd̄bz tale adiectiū cōuertit̄ cū vno termino cōposito: r eidē vel cōsimili subordinat̄: sed nō īmediate: vī iste terminus albus subordinat̄ īmediate vni termino mentali qui est intentio simplex īmediate representans intellectui quodcūq; albus ad extra. Et sicut est de ly album ita r de alijs quapp̄ argumentū non p̄cedit. Cōcedo enī q̄ h albus: est: est indefinita: r h: oē albus est: est vlis r h similit̄: hoc est est singularis non obstat q̄ ly hoc conuertat̄ r subordinet̄ vni termino mentali cōposito ex cathegoremate r syncathegoremate: vs ista res. Et hoc contingit: q: non īmediate subordinat̄ illi sed vni termino simplici mentali significāte singulariter hoc q̄re rē. **De isto termino infinitum.**

Am de illo termino infinitū qui q̄ns cathegorematicus q̄ns syncathegorematicus tenet̄ restat̄ īgrere. Tenet̄ enī cathegorematicus vt sup̄ius dixi quando suuz p̄ncipale verbum determinare non potest. Et hoc contingit quando copule postponitur vel eidem restrictiue p̄ponit̄ vt hoc corpus est infinitum: aliquod infinitum est hoc corpus r sic de alijs. Syncathegorematicus tenet̄ quando suū verbū p̄ncipale determinat̄: vt infinitus est aliquid corpus aliquo hōie: ī infinitus maior est plato r plato ī infinitus maior est aliquo hōie r sic de singulari. Sed sine cathegorematicus vel syncathegorematicus tenet̄ eodē mō semp exponit̄: vtputa per aliq̄tū r finitū quin māius vel per aliq̄ r finita qn plura ita q̄ cōster ī numero singulari exponit̄ per aliq̄tū r finitū quin māius: r ī numero plurali per aliq̄ r finita qn plura. Exempluz in numero singulari: vt infinitus numerus est in isto corpore. Aliq̄tus numerus est in isto corpore r non est aliq̄tus numerus quin maior illo est in isto corpore ergo infinitus numerus est in isto corpore. Item infinita linea est in isto mundo: aliq̄ta linea est in mundo r non est linea finita qn maior illa est in mundo igit̄ rē. Item infinite magnū est aliquod corpus exponitur sic: aliq̄tum magnum est aliq̄ corpus r non est aliq̄tum magnum finitum quin māius illo est aliq̄ corpus igitur rē. Exemplum in obliquis casibus: vt istius corporis infinita q̄tatis est pars: exponitur sic istius corporis aliquāta q̄tatis est pars r nō est aliq̄ta q̄tatis finita quin illius corporis ē maior illa est ps igit̄ rē. Exemplū in numero plurali vt infiniti hoies fuerunt exponitur sic: aliq̄ hoies fuerunt r non sunt vel fuerunt hoimines finiti qn plures illis fuerunt igit̄ rē. Item infinite hoie fuerunt exponitur sic: aliquot hoie erūt r nō sūt vel erunt finite hoie qn plures q̄ ille erunt igit̄ rē. Item infinita instantia p̄nt esse: aliquot instantia p̄nt esse r nō sūt vel possunt esse instantia finita quin plura q̄ illa possūt eē igitur rē. Exemplū in obliquis casibus vt istius hois infinite partes sunt: istius hois aliquot partes sūt: nō sūt partes finite qn istius hois plures illis sūt igit̄ rē. Itē infinita corpora tangit̄ for. exponitur sic. Aliquot corpora tangit̄ for. r non sūt finita corpora qn plura illis tangit̄ for. igit̄ rē. Et sic est per opposita dicendū cū alijs casibus: Terūtū

est advertendum qd si fiat compositio infinitationis cum
 compatiuo vel superlativo opz huc termino finitum ad/
 dere illum terminum gradum specificando positivum
 compatiui in genitio casu: vt in infinitum sor. est fortior
 platone. Exponitur sic: sor. est fortior platone: et non e gra
 dus fortitudinis finitus quo sor. no sit fortior platone vel
 quin ille sor. sit fortior: platone igitur etc. Item in infini
 tum maior est linea curva qm linea recta exponitur sic: ma
 ior est linea curva qm linea recta et non est gradus magni
 tudinis finit quo no sit maior: linea curva qm linea recta etc.
 Similiter exponitur ly infinitum tentus cathegorema
 tice: vt hoc corpus est infinitum: hoc corpus est aliquantum
 et non est aliquantum finitum quin maius illo sit hoc corpus
 igitur etc. Item. a. numerus est infinitus numerus: expo
 nitur sic. a. numerus est aliquantum numerus et non est aliq
 tus numerus qn maior: illo sit. a. numerus igitur etc.

Ex his infero Istas conclusiones qd sicut
 infinita sunt finita: Ita finita
 sunt infinita: p3 prima pars: eo qd aliquot sunt finita et non
 sunt aliquot finita quin plura illis sut finita igitur etc. Se
 cunda pars probatur: Nam due medietates. a. corpo
 ris sunt finita et eedez sunt infinita ergo finita sunt infinita:
 maior probatur: Nam ille due medietates sunt aliquot et
 non sunt aliquot finita quin ille due medietates sunt plu
 res vel plura igitur etc. Primum correlatiu: Sicut infi
 nitum tempus est elapsum ita aliqd tempus elapsus est
 vel fuit infinitum: prima pars p3: Nam aliquantum tem
 pus est elapsum: et non est vel fuit tempus finitum quin
 maius illo est elapsum igitur etc. scda p3: Nam hoc tem
 pus est vel fuit infinitum demfato tempore eterno et infi
 nito preterito et hoc tempus est vel fuit aliqd tempus igitur
 etc. maior probatur: nam hoc tempus est vel fuit aliq
 tum et non est vel fuit tempus aliquantum finitum qn illo
 fuerit vel sit maius hoc tempus igitur etc. Secundus
 correlatiu: Sicut infiniti fuerunt vel erunt homines. Ita
 homines fuerunt vel erunt finiti: prima pars patet: eo qd
 aliquot erunt vel fuerunt homines et non sunt erunt vel
 fuerunt homines finiti quin plures illis fuerunt vel erunt
 boies igitur etc. scda pars etia patet: qd isti fuerunt vel erunt
 infiniti demfatis omnib hominibus qui fuerunt vel qui
 erunt: probatur. Nam isti erunt vel fuerunt aliquot et no
 erunt vel fuerunt aliquot finiti quin plures illis homines
 erunt vel fuerunt igitur etc. Tertium correlatiu In
 finitus numerus est in. a. continuo et in. a. continuo est infi
 nitus numerus: prima pars patet vt prius. Et secunda si
 militer: qd in. a. continuo est aliquantum numerus et non est
 numerus finitus quin maior: illo est in. a. continuo: ymo co
 ceditur qd aliquis numerus est infinitus: qd iste numerus
 est infinitus demfato numero composito ex oibus parti
 bus vel numeris istius continui: qd iste numerus est aliq
 tus et non est aliquantum numerus finitus quin iste numerus
 sit maior: illo igitur etc. Et sic consequenter conceditur qd
 infinite partes sunt in continuo et aliqne partes in continuo
 sut infinite: qd ille: qd sut oes ptes illi continui.

Secunda conclusio Infinitum tps
 fuit tps finitus:
 et tamen nullam tps finitu fuit tempus infinitu: p3a pars
 patet: Nam tepus fuit tps finitu: et non est vel fuit tepus
 finitum qu maius illo fuerit tps finitum igitur etc. secunda
 pars p3: qd quocunq tpe dato finito maius illo fuit aliqd
 tempus finitum Ideo nullu tale fuit infinitus. Ex isto po
 test concedi sicut qd infinitus numerus est numerus finit
 et tamen nullus numerus finit est numerus infinit. Sicut
 infinita instantia erunt vel fuerunt finita et tñ nulla instantia
 finita erit vel fuerit infinita q oia patet expmssis etc.

Contra quedam dicta arguitur. Et pri
 mo illa pponit pces/
 sam: Infinitus numerus e numerus finitus. Nam aliqs nu
 merus est numerus finitus et non maior: illo est numerus
 finitus: igitur non infinitus numerus est numerus finit: p3
 pna et ans pbat. Nam aliqs numerus e numerus finit et no
 maior: numero finito e numerus finitus ergo etc. p3 pna

eo qd loco relativi licitum est ponere suum ans. Et cdo
 precise numerus finitus est numerus finitus: igit non infi
 nitus numerus e finitus: consequentia videtur bona et an
 tecedens patet ex positione sic: numerus finitus e finitus
 et nihil non numerus finitus est numerus finitus g etc.
 Tertio nullus infinit numerus e finitus: igit no infinit
 numerus e finit: p3 pna a sili: sequitur. n. bn: nullus asinus
 currit: igitur non asinus currit. Et ex alio: qd si infinit
 numerus est finitus: igit numerus finitus est infinitus patz
 pna cu sit puerfio simplex. Quarto seqt: Infinit
 numerus est finitus: igit maior: qd numerus binari
 trinari
 vel qternarius et sic in infinitu e numerus finitus: pna e bo
 na et pns est falsu ergo et ans: qd pns sit falsu p3: qd quo
 cunq numero finito dato ille non e maior: qd numerus bina
 rius trinarius vel qternarius et sic i infinitu sili ille e ma
 ior etc. ergo nullus numerus binari trinarius vel sic i in
 finitum est ita magnus sicut numerus finitus datus qd e fal
 sum vt p3 intuati. Quinto sequitur ista pld qd aliqs nu
 merus erit infinitus et tñ quicunq erit erit solu mo finitus:
 probat: posito qd sor. i ipa pte pportionali numeraret biani
 et i scda eude binariu cu alio binario addito et sic i infinitu
 et q i fine hore nihil numerabit: tuc p3 qd sor. numerabitur
 infinitu: qd numerabit aliquantum numerus et n e vel erit aliq
 nuer qn maior: e illo numerabit: igit etc. et p pns ille nuer
 erit infinitus. Et qd ille quicunq erit erit solu mo finit: pro
 batur: qd quicunq sor. numerabit: numerabit p aliquo instanti
 sed p nullo istati numerabit numerus infinitu: igit ille numerus
 nunq erit infinitus et erit ergo pntue erit finit.

Ad hec argumeta rñdes concededo
 vt prius qd infinit
 tus numerus est finitus. Et tuc ad argumentu: nego illa p
 positione: aliqs numerus e finitus et no maior: illo est finit.
 Et tunc ad pbatione nego pnam: nec loco relativi licituz e
 ponere suu ans dum o ans i eode loco alr supponat qd re
 latiu: h. n. ppd aliqs numerus est finitus et maior: illo est fi
 nitus significat qd aliqs numerus e finit quo maior: est nu
 merus finitus: qd vex est: et no significat qd aliqs numerus
 est finitus et maior: numero finito e numerus finitus qliter aut
 relatiu supponat p3 in caplo de relatiuis etc. Ad scdz
 concedo ista duo: pise numerus finitus e finitus: et infinitus
 numerus est finitus: ex quo ly infinit stat ibi syncathegore
 matic et no nisi p numero finito qre etc. Ad tertiu nego
 pnam: qd in ante nota infinitationis tenet cathegorematic
 et i pnte syncathegorematic. Et tuc ad similitudine: dico qd
 non est similitudo: eo qd asinus nunq mutat significatione
 nec tenet inter du cathe interdum syncathe: sicut ly infi
 nitu: nec illa est debita puerfio: h. n. ppd infinit numerus e
 finitus d3 sic couerti: numerus finitus est aliquantum numerus.
 Sili infinita sut finita sic puerfio finita sut aliquot vel finita
 sunt aliq entia qd etc. Ad qrtu nego pna: eo qd in pnte
 nota disunctiois pntue collectiue tenet. Sed bn concedo
 istam pna: Infinitus numerus e finitus ergo maior: qd bi
 narius est finitus vel maior: qua trinarius e finitus et sic in
 infi: ita qd descēdat disunctiue aut copulatiue et disuctuz.
 Ad vltimu nego pconē adducta: Et tuc admissio casu
 concedo qd sor. numerabit numerus infinitu: et qd numerus infi
 nitus numerabit a sor. et qd quicunq sor. numerabit nume
 rabit p aliquo instanti non tñ iste numerus infinitus nume
 rabitur a sor. p aliquo instanti: s3 in toto tpe terminato vsq
 ad vltimu instans hore: et qd iste numerus erit et tñ p nullo
 instanti nec in aliq pte pportionali: sed erit in tota ista hore
 et in qlz pte terminata ad vltimu instans: et no seqt: nuqua
 erit ita qd ille numerus est infinitus: igit ille numerus nunq
 erit infinitus sicut non seqt: nunq erit ita qd duo instantia
 sunt: igit duo instantia nunq erunt: sicut et no seqt: nuq
 erit ita in ista hore q infinite ptes pportionales sut ptran
 site: igit non infinite ptes pportionales in ista hore erit p
 transite. Ita dico qd ille numerus erit et no in aliquo instā
 ti nec in aliq pte illius hore no terminata ad vltimu instans:
 Et sic seqt qd est dare maximu nuer: istu v3 que sor. nu
 merabit in hac hore. Ex his patet falsitas hui pponis
 quicunq ille numerus erit ille erit finitus: qd impossibile est qd

numerus infinitus erit finitus vel econtra: q: numerus non potest augeri vel diminui. Non obstante hoc concedo istam conclusionem: Infinitum erit aliquod corpus et tunc quicumque ipsum erit ipse erit precise finitum supposito quod aliquod corpus crescat sic quod in prima parte proportionali erit precise pedales in secunda bipedale in tertia tripedale et sic in infinitum: ita tamen quod illud corpus nec aliquid eius unitas erit precise finitum: tunc per quod infinitum erit hoc corpus: quia aliquantum erit hoc corpus et non est vel erit quantum finitum: quin maius illo erit hoc corpus et tamen quicumque hoc corpus erit ipsum erit precise finitum: quod nunquam erit nisi in aliquo instanti sed in quocumque instanti erit precise finitum igitur et cetera. Et non sequitur .a. corpus habebit infinitas partes equales non coincidentes ergo .a. corpus erit infinitum: quod ad hoc quod .a. corpus erit infinitum requiritur quod in aliquo instanti erit infinitum: sed ad hoc quod .a. habebit infinitas partes equales non coincidentes non requiritur quod in aliquo instanti. Unde est dictum de numero et de corpore: quia bene sequitur hoc corpus erit: igitur in aliquo instanti: sed non sequitur iste numerus erit igitur in aliquo instanti: quod in nullo instanti erit ita quod omnes unitates istius numeri sunt sic in quolibet instanti erit ita quod omnes partes corporis sunt.

Contra istam rationem arguitur sic: sequitur in finita sunt talia vel talia: igitur talia vel talia sunt infinita. Sic infinite unitates sunt illius numeri ergo illius numeri sunt infinite unitates: ergo per idem sequitur infinitum erit .a. corpus ergo .a. corpus erit infinitum. **Unde** dicitur negando rationem et similitudinem: aliquid .n. hinc omni parte sunt bone gratia materiae et aliquid non: ymo nunquam de forma: unde non sequitur. Infinite sunt partes solis: equales non coincidentes: igitur aliquid partes solis: equales non coincidentes sunt infinite. Infinita sunt corpora equalia non coincidentia ergo corpora equalia non communicantia sunt infinita. Similiter non sequitur. Infinita tarditate moventur aliquid ergo aliquid moventur infinita tarditate: ymo nec cum ly oes sicut non sequitur: oes homines similes sunt homines: igitur homines sunt oes homines similes: et tamen bene sequitur: oes homines sunt aliquid homines ergo aliquid homines sunt oes homines. Sic et sequitur: infinitum magnus est aliquid: igitur aliquid est infinitum magnus. Infinita sunt ista: igitur ista sunt infinita. Iste consequentia non sunt bone nisi de materia: quod non est possibile quod aliquid verum sit sine parte non tamen sunt bone de forma: quod aliquid non valet. Concedebat enim prius quod infinitus numerus est finitus et tamen nullus numerus finitus est infinitus. Infinite sunt unitates alius numeri finiti et tamen nullus numeri finiti sunt in finite unitates et sic de alijs quod et cetera.

Sed contra illud quod dicebat quod solis numerabit numerum infinitum arguitur sic. Ita si solis posset sic numerare numerum infinitum ut dictum est ponatur quod in prima parte proportionali istius horae numerabit unam unitatem: et in secunda unam tamen quam non numerabit et sic in infinitum: tunc illo posito sequitur per predicta quod solis numerabit numerum infinitum. Sed hoc et pono quod in fine istius horae solis incipiet numerare et quod numerabit per totam horam: primam divisam in partes proportionales minores versus principium sed eundem ordinem secundum quem incipit et eundem numerum: tunc finis in fine illius horae. Et sequitur quod solis immediate post hoc numerabit numerum infinitum. Et per rationem non numerabit secundum eundem ordinem secundum quem prius incipit: quod est quod prius numerasset secundum tale ordinem .a. b. c. sequitur quod immediate post hoc numerabit .a. b. c. et infinitas alias: igitur non per .a. b. c. vel .b. c. et per rationem non habebit ordinem priorem quod est hoc casus.

Ad istud respondetur admittendo primum casum et non secundum: quod includit conditionem ut argumentum deducit: sed ponatur quod solis numeret ordine retrogrado ad hoc quod numeravit: admittitur casus: et tunc non sequitur plus nisi quod solis immediate post hoc numerabit infinitas unitates et nulla illarum post hoc numerabit: sicut si aliquid punctum incipiat moveri super aliquam lineam tunc immediate post hoc transibit infinitas partes proportionales et tamen nulla erit prima quam transibit. Sic si aliquid incipiat intendere motum a non gradu tunc immediate post hoc movebitur infinitis gradibus et tamen nullum erit primum quo movebitur: eodem modo est dicendum de numero: unde dato quod solis in prima parte proportionali numerabit .a. tamen in secunda .b. tamen in tertia .c.

tantum et in quarta .d. et sic circulariter in infinitum: dico quod in secunda hora divisam ut prius non potest incipere numerare eadem unitates secundum eundem ordinem secundum quem prius: ita quod per prius .a. b. vel .b. c. nec est ordine retrogrado: ita quod per prius .c. b. vel .b. a. sed bene potest incipere numerare secundum eundem ordinem secundum quem iam definit numerare. Et sic iam non definit numerare per prius .a. b. vel .b. c. Ita iam non incipit numerare prius unum quam reliquum: quod immediate post hoc numerabit infinitas .a. b. c. potest tamen concedi quod solis incipit numerare sed tale ordinem .c. b. a. ad istum intellectum quod in nulla parte proportionali numerabit .b. quod in prima precedere numerabit .c. et in prima subsequente numerabit .a. sic posito quod solis in prima parte proportionali moveatur et in secunda quiescat et in tertia moveatur et in quarta quiescat et sic de ceteris. Et ulterius quod in secunda hora divisam ut prius solis incipiet moveri et quiescere: ut prius definit sic facere: et finis in principio 2^{ae} horae: tunc sequitur quod solis non prius movebitur quam quiescet nec prius quiescet quam movebitur sed immediate post hoc infinitas movebitur et infinitas quiescet quod et cetera.

Preterea arguitur hoc unum aliud dictum videlicet quod infinite partes sunt in continuo. Ita est dare ultimam partem proportionalem in continuo ergo non infinite partes sunt in continuo: ratio per se et a se probatur. Et pono quod solis et pla. moveantur super unum spatium: ita quod plato precedat solis. semper in una parte proportionali: sic quod quod solis. praeferat primam partem proportionalem plato praeferat secundam et sic ulterius in infinitum: tunc vel solis et pla. eque cito praeferat istud spatium vel pla. citius solis. Si primum sequitur quod ista quod aliquid duo mobilia sic se habent quod unum precedit reliquum per totum unum tempus et tamen unum non erit citius in fine quam reliquum quod non videtur. Si dabitur secundum quod unum citius in fine erit quam reliquum et non nisi per unam partem proportionalem ergo illa erit ultima igitur et cetera. **Secundo** arguitur sic: et signo partes proportionales ut prius. Et a parte posteriori volo quod aliquid mobile debeat praeferre: tunc certum est quod facilius est praeferre unam partem proportionalem quam duas et facilius duas quam infinitas ergo aliqua pars proportionalis prius praeferat ab isto et illa non potest poni nisi ultima quod si non est ultima aliquid praeferat ante illam igitur et cetera. **Tertio** sequitur quod infinita pedalia sunt in quantitate bipedali quod est falsum: quod duo pedalia faciunt aliquam extensionem et quatuor pedalia in duplo maiorem quantitatem: igitur in finita pedalia faciunt in infinitum magnam quantitatem et sic quod quod quantitas bipedalis est magnitudo infinita quod est impossibile: ymo sequitur quod in duobus miliaribus erant infinita miliaria et sic quocumque praeferat duo miliaria praeferat infinita miliaria. Etiam sequitur quod celum non distat a terra nisi per duo miliaria quod non distat per plura quam per infinita: sed infinita miliaria sunt in duobus miliaribus igitur et cetera. **Quarto** sequitur quod infinitus numerus est in continuo: quod est falsum: quod ille numerus vel ille oes partes continui vel distinguitur ab eis: Non potest dici primum quod numerus ponitur in predicamento quantitatis et partes in predicamento relationis. Ad hoc unum predicamentum de alio verificari non debet: nec potest dici secundum: quod tunc sequeretur quod deus non posset creare duo quod crearet infinita rationes falsas et ratio probatur: quod si deus crearet duo puncta crearet illa: et dualitate distincta et per rationem trinarium et iterum quaternarium: quod illa duo puncta dualitate et trinarium realiter distincta et sic in infinitum.

Ad hec argumenta primum nego quod dare ultimam partem proportionalem in continuo. Et ad probandum nem admittitur casus: et dico quod unum non erit citius in fine quam reliquum. Ita si pla. in prima parte proportionali praeferat primam partem tamen solis in secunda parte proportionali praeferat secundam partem proportionalem quam pla. praeferat tertiam minorem idem solis. continue post primam partem proportionalem movebitur velot platone. Et sic per se non est inconueniens quod aliquid duo sic se habeant quod unum prius precedet aliud et tamen in fine spatij unum ita cito veniet ad terminum sicut reliquum. **Ad secundum** dico quod non est facile praeferre unam partem quam duas vel infinitas in casu illo: ymo quocumque potest unam praeferre potest infinitas praeferre et immediate post hoc non solum unam sed infinitas praeferat non tamen dico quod aliqua est vel erit prima quam immediate post hoc praeferat: quod nulla immediate post hoc praeferat. **Ad tertium** predo quod

in quantitate bipedali sunt infinita pedalia eque longa lata et profunda. Et tunc ad argumentum duo pedalia faciunt aliquid quod extensionem procedo: ergo quatuor faciunt in duplo maiorem: procedo: si fuerit non coincidentia sed in proposito sunt coincidentia quare non procedit argumentum. Et sic procedo quod in duobus miliaribus sunt infinita miliaria et nullus potest transire duo miliaria quod transeat infinita: non tamen in coincidentia vel totaliter se excludentia sed coincidentia quorum unum procedit per alterum. Et sic patet per quod celum non distat a terra per duo miliaria: quod distantia illa non attendit penes multitudinem miliariorum coincidentium sed penes multitudinem miliariorum non coincidentium unde si per infinita miliaria distet villa exoniensis a londoniis et per infinita distet celum non tamen obstat quod celum magis distet a terra quam exoniensis a londoniis: quod per plura miliaria non coincidentia sed non per plura miliaria simpliciter: quod utrumque illorum a suo termino per infinita simpliciter distat quare etc.

Ad quartum respondeo quod tripliciter sumitur numerus: Uno modo numerus numeratur et ille est anima vel intellectus: Secundo modo quo numeramus: et ille est intentio vel terminus mentalis ut duo tres quatuor et sic de aliis per quos numeramus: Tertio numerus est ille res quas numeramus: Et iste iterum dupliciter sumitur large et stricte: sumitur stricte numerus solum per quadam multitudinem quod: sicut discretorum ad invicem separatorum. Et sic dico quod nullus numerus est in continuo: nec aliquis numerus est ille partes continuas: sed numerus isto modo est res numerate separate ad invicem per se subsistentes: ut duo denarii: duo boves: duo anguli: et sic de aliis.

Ad numerum large sumitur pro quocumque multitudine: sine sit multitudo discretorum vel non separatorum: Et isto modo procedo quod infinitus numerus est in continuo: quia numerus non distinguitur a partibus continuas: Et licet numerus sit in predicamento quantitatis et partes in predicamento relationis non obstat quod quilibet eorum verificari possit de quolibet eorum. Idem enim est homo et albus et tamen homo ponitur in predicamento subiecti et albus in predicamento qualitatis. Ita sicut idem est numerus in continuo et partes eiusdem: sicut talia in distinctis reponantur predicamentis ubi tamen numerus sumitur stricte dicatur sicut prius: quod non est partes continuas: ymo nihil est: nec substantia nec accidentis. Et si arguitur sic: omnis quantitas est aliquid: omnis numerus est quantitas quod continua vel discreta: igitur omnis numerus est aliquid: negatur maior: non enim oportet transcendere de quolibet predicamento in quolibet numero verificari: sicut enim non omnis quantitas sit aliquid tamen omnis quantitas est aliquid vel aliquid quod sufficit. Etiam non sequitur: numerus est igitur numerus est ens: quod verbum non semper dicitur resolvi in substantiam et in substantiam participium cuiuscumque numeri. Sequitur enim: numerus est igitur numerus est ens vel entia: sicut non sequitur. Iste numerus compositus demum numero duorum hominum: igitur iste numerus est compositus: sed hoc sequitur quod est compositus vel composita. Item non sequitur: Iste numerus est: igitur iste numerus est substantia vel accidentis: substantie vel accidentis: quod capio numerum ex angulo et albedine: tunc patet quod iste numerus est et tamen non est substantia nec accidentis: quod nihil est: cum sit duo totalia per se subsistentia: nec est substantia vel accidentis cum albedo non sit substantia nec angulus sit accidentis: procedo tamen quod ille numerus datus est substantia et accidentis: cum sit illa duo quorum unum est substantia et reliquum accidentis. Et si arguitur sic: omne quod est substantia vel accidentis sed iste numerus est: igitur iste numerus est substantia vel accidentis: nego: quia: nec est argumentum in dario: quia plus subiectis in maiori quam predicet in minori deberet. Summi per minoris iste numerus est aliquid quod est et negatum.

Sed forte arguitur per hoc quod quilibet numerus sumatur numerus distinguitur a rebus numeratis vel numerabilibus. Nam omnis numerus est quantitas sed duo anguli non sunt quantitas ergo duo anguli non sunt numerus et sunt res numerate quod duo: igitur numerus distinguitur a rebus numeratis.

Secundo signo tres boves et hoc instans prius: tunc patet quod iste numerus definit esse: quod iste numerus iam est et nunquam post hoc erit: et tamen iste res numerate non desinunt esse: quod per se ymo illarum definit esse: puta hoc ens.

Tertio sequitur quod numerus par et numerus impar sunt eiusdem speciei simplicissime quod probatur: accipio duos boves et alios tres tunc patet quod isti duo et illi tres sunt eiusdem speciei simplicissime et illi duo sunt numerus par et alij tres sunt numerus impar.

Ymo sequitur quod duo numeri pares distinguuntur genere: quod sumo duos boves et duas albedines tunc

patet quod illi duo boves et due albedines distinguuntur genere et tamen non sunt duo numeri pares.

Quarto sequitur quod aliquid sit deus et dyabolus: creator et creatura: homo et asinus: probatur: Nam dualitas composita ex deo et dyabolo est deus et sic de aliis: ymo sequitur quod numerus par est numerus impar: quod due medietates alicuius continui sunt numeri par et ille eadem sunt numerus impar: quod sunt tres partes equales eiusdem continui: dato quod sic dividatur: ymo sequitur quod numerus finitus est numerus infinitus: quia infinite partes eiusdem continui quare etc.

Ad hec argumenta respondet. Ad primum nego quod duo anguli non sunt quantitas: ymo sunt quantitas discreta: sicut enim non sunt quantitas: puta ly quantitas dicitur extensionem sunt tamen quantitas: puta ly quantitas dicitur multitudinem: dividit enim ly quantitas in quantitates continui et quantitates discretas: ut habet in predicamento etc.

Ad secundum dico quod illi termini iste numerus: et iste res: possunt teneri collectivae vel divisivae. Si divisivae nego quod iste numerus desinat esse vel quod iste res desinat esse. Et tunc ad argumentum: Iste numerus nunc est: et non immediate post hoc iste numerus erit igitur etc. nego: quia: nec arguitur ab exponitibus ad expositum: quod propositio illa non habet exponi sed resolvi per demum pluralis numeri in quibus ly ista tenet divisivae sic dicendo. Ista desinunt esse et ista sunt iste numerus: igitur iste numerus desinat esse: sed negatur maior: quod ex ipsa sequitur quod quodlibet istorum desinat esse quod est falsum. Et si arguitur sic. Ista nunc sunt et ista immediate post hoc non erunt igitur ista desinunt esse negatur: quia: illa propositio non habet exponi: cum ly desinat sit secundus terminus probabilis: sed habet probari per numerum singulari respectu termini demum pluralis denominationem. Si vero ly iste utrobique tenet collectivae concedo quod iste numerus desinat esse: et quod ista desinunt esse: quia tunc quelibet illarum habet exponi: Et ex hoc concedo quod continue mundus desinat esse: et novus mundus incipit esse accipiendo mundum per isto toto aggregato corruptibilium et incorruptibilium. Si autem acciperet mundus pro eadem substantia et principalibus sine quibus res nulla potest existere ut celum: intelligentie: elementa: species: genera: et alia huiusmodi: dicerem quod iste mundus eternally erit et ab eterno fuit et non potest incipere esse: nec desinere esse.

Ad tertium procedo quod numerus par et numerus impar sunt eiusdem speciei simplicissime absolute in causa notationis: ita quod illi duo numeri ut boves sunt in predicamento subiecti et sub ista specie homo: sicut ut numeri sunt in predicamento quantitatis sub isto genere quantitas discreta: et diversarum specierum simplicissimarum ut numerus par et numerus impar.

Et sic dico procedendo in casu priori quod duo numeri pares distinguuntur genere absoluto sed non notationis: ita quod illi duo numeri ut boves et albedines distinguuntur genere sed ut numeri pares sunt in predicamento quantitatis: et sub ista specie numerus par et sic sunt eiusdem speciei simplicissime quare etc.

Ad quartum nego quod aliquid sit deus et dyabolus et sic de aliis: sed bene procedo quod aliquis numerus est deus et dyabolus: ex quo non sequitur quod aliquid sit deus et dyabolus: quod numerus pro se sumendo nihil est: ut dictum est supra: unde non sequitur deus et dyabolus tamen prius quantum deus potest: igitur aliquid quod non est deus est ita potens sicut deus: quod deus et dyabolus non sunt aliquid: sed aliqua: ymo ille numerus datus est omnipotens et tamen non est deus. Nec ex hoc sequitur quod aliquid non deus sit omnipotens. Ille enim numerus est omnipotens non ratione cuiuslibet partis sed precise ratione unitatis: sicut aggregatum ex anima et corpore intelligit et non ratione corporis sed precise ratione anime.

Ad aliud in eodem procedo quod numerus par est impar sumendo numerum large per rebus simpliciter non autem si accipietur per rebus separatim. Tertium est enim quod duo sunt tria: ymo unitas est numerus: quod illud unum continuum est numerus binarius: quia due medietates: numerus trinarius: quod tres tertie: numerus quaternarius: quod quatuor quarte et sic in infinitum. Et per hoc patet quod non est mixtus si numerus finitus est numerus infinitus: quod in quocumque continuo sunt due medietates que sunt numerus finitus: et in eodem sunt infinite partes que sunt numerus infinitus et ille in finite partes sunt ille due medietates: igitur numerus finitus est numerus infinitus: quod pro certo est concedendum.

Preterea Arguitur 3 vnu aliud dicitur: pban do q nulle ptes i ptinuo sunt infinite: dicit. n. ibide q si infinite ptes sunt in ptinuo in ptinuo sut infinite ptes: r i eode ptinuo aliqne ptes sunt infinite: r q numerus finitus e infinitus r sic de multis alijs. **C** 3 3 nulle ptes sunt oes ptes ptinui: igit nulle ptes sunt infinite: pna pz r asis pbat: q: si aliqne ptes sunt oes ptes alicui? continui sunt ergo ille due medietates: r seqt q ille medietates sut oes ptes eiusde qsttatis illi? ptinui qd e falsu: quia tunc seqtur q ille medietates sut duo medietates totius r due medietates medietatis r sic de alijs qd e sim. **C** Secdo arguit sic: Ita si aliqne ptes eent oes ptes continui: igit aliq entia eent silr oia entia possibilis: r sic aliqua entia eent que non pnt pduc: q: ista no e possibilis de? p duxit oia entia. **C** Tertio arguit pbad q nullus numerus est infinitus: q: ois numerus e nuerns par vel nuerns impar: sed nullus numerus infinitus e numerus par vel numerus impar: q: istius non dat vltia vnitas: igit nullus numerus est infinitus. **E**t ex alio q: ois numerus e binarius trinarius quaternarius vel sic in infinitu sz nullus numerus est infinitus hmoi rē. **C** Quarto si aliq numerus est infinitus in re: nā seqtur q aliq numerus q no e numeratus: r p pns non e numerus: vel sic iste numerus e infinitus sed iste numerus e magnitudo: igit magnitudo est infinita qd est falsu. **S**ilr Ari. in 3o pbycicoz: r i de celo r mundo negat numez infinitu ergo talis no e ponēd. **C** Quinto seqtur q aliq e tota multitudo diuisibilis illius continui: r si sic accipio oia illa diuisibilia r qro si sunt diuisibilia vel non. **S**i no: r illud ptinui cōponit ex illis ergo continui cōponit ex diuisibilibus qd e falsum: si illa oia sunt diuisibilia vel ergo in seipsa vel in alia. **S**i in alia: igit sunt accepta oia diuisibilia illius qd est 3 casuz: nec et in se ipsa: cum nulluz sit diuisibile illius ptinui i quo oia alia diuisibilia diuidant. **C** Proter hec argumēta sunt moti q dam pcedere q infinite ptes sunt in ptinuo sed nulle ptes in ptinuo sunt infinite ptes: r q infinitus numerus est sed nullus numerus e infinitus: q: non e possibile q demonstrent infinita: cum. n. dicit: ista sunt: per ly ista no pnt demonstrari nisi finita. **C** Sed 3 ego possuz demfere quecunqz possuz intelligere infinita: igit possuz demfere infinita: pz pna r minorē pbo: r capio ista pponē finita sunt i finita: ipsi intelligunt ista pponē: q: dnt illam eē falsā ergo intelligunt extrema: igit itelligunt pdicatz: r p pns intelligunt significatz primariū pdicatz: sed pdicatz significat primarie infinita: igit intelligunt infinita: r hoc idē possuz intelligere r p pns demfere. **S**ilr ipsi pcedunt q oes ptes continui sunt: sed nulle sunt omnes partes continui: **E**t q omnes partes proportionales continui vel temporis sunt sed nulle sunt ille.

Contra hoc Arguit sic: deus videt omnes partes ptinui r oē futuz: r oia possibilis igit aliq sunt illa. **S**ilr totuz est sue ptes vt vult pbs prio pbycicoz sed non pōt eē sue ptes nisi ille sint oes partes igit rē. **E**x his inferūt isti regulariter q nulla ppo affirmatiua vbi ponit ly infinita a pte pdicatz est pcedēda sine sit i recto sine i obliquo: q: sp ibide tenet cathe rē. **S**ed 3 aliqua sunt infinita: q: deus est aliq infinita cū ipse sit tres res qz qz e finita. **S**ilr istud tps eternū pteritū e infm r istd ad futuz e infinitū gō ista duo sut infm: qd e tra rrsionē. **E**t si negat q illd tps pteritū sit vel fuerit infm p batur infinitū fuit illd: igit illud fuit infinitū: pna pz cuz no sit dria pponere vel postponē terminū demfatiuum rē. **C** Rñdeo igit aliter pcedendo vt prius q in cōtinuo sut infinite partes: r q aliqne ptes sunt oes ptes ptinui: volendo q ly continui regatur ex nā idēptitatis r non ex nā possessionis: r tunc idē est q aliqne partes sut oes partes que sunt continui: qd est vez. **E**t ad argumentū in hūz concedo q due medietates sunt oes partes eiusde qsttatis illius continui ad sensum priorē: q: due medietates sut omnes partes que quidez sunt eadē qsttas r idem continuum. **I**deo cuz inferē q ille due medietates sunt due medietates medietatis: nego pna: q: ly oes no stat ibide

diuisive sed collectine vt in proposito presuppono. **T**ersi tamen de forma no seqtur: oes partes eiusde qsttatis sut partes continui ergo aliqne ptes continui sunt oes partes eiusdem qsttatis: sicut non seqtur: oes hoies ipares sunt aliqui hoies ergo aliqui hoies sunt oes hoies ipares: supposito q no essent plures q quatuor hoies: sor. pla. tolli: r cicero: tunc pz veritas antis: sumendo ly oes diuisive r pns est falsum: q: illi quatuor hoies non sunt oes hoies ipares: q: non sunt ipares. **N**ec et primi tres sunt oes ho mines ipares: q: in illo numero qternario sunt plures ternarij quoz vnus non e reliquus. **E**t sic non vt qre vn illoz ternarioz eēt oes hoies r non alius: r si qlibet ternarius est illi oes hoies ipares sequit q vnus trinari? e ali? quod est impossibile. **C** Silr si illoz qtuor hoiez duo eent similes in albedine r duo in nigredine oes hoies similes essent r tñ nulli oes hoies essent siles: q: no pmi duo: nec alij duo: nec illi quatuor: cū non sint siles ymo dissimiles. **S**ilr assignatis istis pdicatz r qsttatz: sor. currit null? sor. currit: pla. currit: null? pla. currit: oia ppossibilia istoz sunt: r oia incōpossibilia istoz sunt: r nulla sunt oia cōpof sibilis istoz: nec aliqua sunt oia incōpossibilia istoz: no illa quatuor: cum non sint icōpossibilia. nec istoz: nec tria: nec aliqua duo vt pz intuenti. **C** Ad scdm pcedo q aliq entia sunt oia entia possibilis demfatis oibus entibus i mūdo existentibus. **I**taz ipsa sunt entia possibilis r non sut entia possibilis nisi ipsa vel aliq eoz: r lz multa que no sunt sint possibilis nulla tñ entia q no sut sunt entia possibilis: q: no sequitur: ista sunt possibilis: igit ista sunt entia possibilis: q: in prima ly possibilis stat ampliatine pp inherentiā quam bz ad copulā pntis tps r in pnte stat noialiter pp media tionez illius termini entia inter ipsuz r copulā principalē. **E**x quo pz q non seqtur antips e possibilis: igit antips est ens possibile vel hō possibilis. **C**hymera e ymaginabilis vel opinabilis: igit chymera e ens ymaginabile vel opinabile: arguit. n. in qz istaz a termino ampliatiuo ad eundem ampliatū vt supius e dictuz: r clarius pz i caplo de ampliationib. **I**te concedo q aliqua entia sunt q non possunt pduc sumendo pduc p de nouo fieri: q: nihil q est pōt de nouo fieri saltim nāl: sed oē q est gñatuz pōt produci ymo continue pduc sumendo pduc p conseruari: q: oē tale in suo esse conseruat. **E**t sic pcedo q deus produxit oia entia: q: pduxit aliqua que sunt oia entia vel que aliq fuerunt oia entia collectine vt prius. **C** Ex his statim sequitur q aliq est tota multitudo oim ptinui cōtinui r oim partuz pportionalū eiusde ptinui r aliq est tota multitudo oinz punctoz in ptinuo r oinz instantiaz temporis r sic aliq instantia sunt oia instantia: r aliq pnteta sunt oia puncta: r hoies sunt oes hoies futuri possibilis r ymaginabiles quare rē. **C** Ad tertiu pōt rñderi p negando q ois numerus sit numerus par vel numerus impar: sed bñ ois numerus finitus est numerus par vel numerus impar. **S**ed melius rñdendo nego q nullus numerus infinitus sit numerus par vel numerus impar: quia numerus infinitus ptinui refaltans ex infinitis ptibus est numer? par: q: due medietates r qtuor: quate r numerus impar: q: tres tertie r quate quate: ex quo pz q talis numerus infinitus est numerus binarius trinarius quaternarius r sic in infinitu. **C** Ad quartuz dico q non e inconueniens q sit aliq numerus qui non sit numeratus. **U**n si deus crearet duos hoies in hoc instanti ille numer? eēt numeratus. **S**i. n. per aliquā potētiā no numeraret nec numerasset aliq intellectus per aliquā partez istius hōie preterite non minus fuissent in ista hōia duo hoies: tres: quatuor: centuz r mille: qui no fuissent numerati i illa hōia: r sic aliq numerus fuisset numeratus: verū tamen cōcedo q ille numerus infinitus continui est numerus numeratus: q: est binarius numerat? puta ille due medietates r trinarius numeratus v3 tres tertie r sic de alijs: il cet forte talis numerus sub ratione infiniti no sit numeratus nec numerabilis saltim a creatura. **C** Ex isto patet q non sequit: iste numerus e infinitus: **E**t iste numerus est magnitudo igitur magnitudo e infinita i singulari numero:

sed bene in plurali concedo consequentiam et consequens: quia illa magnitudo est infinite partes. Nec Arist. negavit numerum infinitum large sumendo sed precise stricte pro illo quod componitur ex infinitis discretis et sine dubio talis numerus est impossibilis naturaliter. Ad quintum procedo quod aliquod est tota multitudo partium divisibilium. a. primum: et acceptis illis omnibus dico quod sunt divisibilia in seipsa et in alia a se. In seipsa primo: quia sunt divisibilia in duas medietates que sunt omnia divisibilia. a. primum. Et sic in alia a se quod in duas medietates quarum quaelibet est alia ab. a. continuo: quod est omnia illa divisibilia. Ideo non sequitur: nullum est divisibile illius primum in quo dividuntur omnia illa divisibilia ergo non omnia divisibilia sunt in seipsa divisibilia etc. Et hoc sufficit in materia de infinito.

De isto termino immediate.

Uta materia inceptionis et definitionis huius termini immediate notitia includit. Sed de eodem est primitus tractandum: notando primo quod ille terminus immediate dupliciter sumitur nominaliter et adverbialiter. Exponitur nominaliter quod cum aliquo istorum adverbiorum tempore ante vel post inheretiam non habet. Et tunc subordinatur huic disiecto continua: vel continua: vbi hoc pro immediate sunt ista: egpollet huic primum vel primum sunt ista: imediate sunt iste: primum vel continue sunt iste. Immediata sunt ista: continua vel continua sunt ista: propterea proceditur quod imediate sunt partes in continuo: quod continue sunt partes in continuo: et imediate sunt elementa quod continua sunt elementa et sic de alijs. Adverbialiter exponitur et sumitur ly imediate quod huic adverbio ante vel post annectitur cum inheretia determinationis eiusdem: et vni istorum: ante quodlibet tempus: vel post quodlibet tempus subordinatur: sed quod aliquod illorum determinat. Si. n. determinat ly ante subordinatur huic post quodlibet tempus: Et si annectitur alteri adverbio post: egpollet huic ante quodlibet tempus: verbi gratia cum dicitur: imediate ante hoc tu fuisti: figuratur quod post quodlibet tempus ante hoc tu fuisti et cum dicitur: imediate ante hoc tu eris: denotatur quod ante quodlibet instans post hoc tu eris. Ex quo sequitur quod ly imediate terminum sequentem confundit et confundit primum: ut imediate post hoc erit instans et imediate ante hoc fuit tempus: tunc ly instans quod ly tempus stat primum: quod potest apparere in suis equalentibus: videlicet ante quodlibet tempus instans post hoc erit instans: et post quodlibet tempus ante hoc fuit tempus: quod signum vbi affirmativum terminum sequentem mediate confundit primum quod etc. Et notatur dico adverbialiter exponitur: quod potest sumi adverbialiter non exponitur: ut si non determinaret aliquod illorum adverbiorum sed precise subordinaret huic sine medio: ut for. imediate est coram placens est imediate supra primam intelligentiam et omnes actionem naturalem imediate agit et sic de alijs. Sed nec isto modo nec nominaliter sumitur in proposito sed precise exponitur ut dicebatur.

Exponitur. n. pro denuotata ab eo per suam preiacentem et vlem negativam sibi convenientem ut si ante. b. instans for. fuit et non fuit instans ante. b. quod inter illud et. b. for. fuit tunc sequitur quod imediate ante. b. for. fuit. Et si post. b. for. erit et nullum erit instans post. b. quod inter illud et. b. for. erit sequitur tunc quod imediate post. b. for. erit. Et notatur addo in negativa exponente illum terminum: inter illud: quod non sequitur ante. b. tu fuisti albus et nullum fuit instans ante. b. quod post illud fuisti albus: igitur imediate ante. b. tu fuisti albus: quod casu possibili posito ante est verum et primum falsum: ut posito quod in. b. instanti tu fuisti niger: et per duos annos imediatos ante et post: et quod fueris albus ante illum annum imediatum. b. et post alium annum imediatum. b. tunc pro ante. b. fuisti albus per casum et nullum fuit instans ante. b. quod post illud fuisti albus: quod post. b. fuisti albus: igitur a fortiori post quodlibet instans ante. b. tu fuisti albus: Et quod primum sit falsum in pro: quod imediate ante. b. fuisti niger vmo in nullo instanti illius anni fuisti albus quare sequitur quod non imediate ante. b. tu fuisti albus. Et sic non sequitur: post. b. eris albus et nullum erit instans post. b. quin ante illud eris albus: igitur imediate post. b. eris albus: quod pono quod in. b. instanti eris niger et in anno primo ante et in anno primo post: sed quod cras eris albus: et post. b. similiter in capite duorum vel trium annorum: tunc pro vitas ante: post. b. eris albus: quod cras eris albus: et cras eris ante quodcumque

instans quod erit post. b. ergo: similiter ante. b. eris albus: igitur ante quodcumque instans post hoc. b. eris albus: et per consequens nullum erit instans post. b. quod ante illud in eris albus: Et quod primum sit falsum non oportet arguere: quod imediate post. b. tu eris niger et nullo modo albus ut suppono cum casu etc. Ideo sic loquendo debet addi quod nullum est instans post. b. quin inter illud et. b. eris albus nec aliquod fuit instans ante. b. quod inter illud et. b. fuisti albus. Et isto modo procederetur quelibet illarum primum: sed continue negaretur exponens negativa quia per casum repugnat. Sic non sequitur in. c. instanti for. non curret et nullum erit instans post. c. quod ante illud for. curret: igitur imediate post. c. for. curret. Nam casu possibile posito ante est verum et primum falsum: dato quod in. c. instanti for. non curret nec post. c. sed bene aliquod ante. c. tunc pro in. c. instanti for. non curret per casum: et nullum erit instans post. c. quod ante illud for. curret: quod ante. c. for. curret quod ante quodcumque instans post. c. et per primum nullum erit instans post. c. quin ante illud for. curret. Et quod primum sit falsum satis pro ex casu: Sic non sequitur: In. c. instanti tu non currebas et nullum fuit instans ante. c. quod post illud currebas: igitur imediate ante. c. currebas: supposito quod in. c. instanti non cucuristi nec ante. c. sed bene aliquod post. c. deberet ergo sic argui. In. c. instanti tu non currebas et nullum fuit instans ante. c. quin inter illud et. c. currebas ergo imediate ante. c. currebas: primum est bona sed exponens negativa est falsa. et repugnans casui. Etiam in prima primum deberet sic argui. In. c. instanti for. non curret et nullum erit instans post. c. quin inter illud et. c. for. curret. igitur imediate post. c. for. curret. primum est bona sed minus: est neganda: quod repugnat posito. Et si diceretur. sequitur bene de presenti: in hoc instanti presenti tu non curris et nullum erit instans post hoc instans quin ante illud tu currebas. igitur imediate post hoc instans tu currebas. igitur idem sequitur de futuro vel detur causa diversitatis. Respondetur quod necessaria de presenti est bona. quia supposito quod per ly hoc demonstrat. c. instans futurum in casu priori. ante est verum et primum falsum. Certum est. n. quod tu non curris in hoc instanti: quod hoc instans non est. demonstrato. c. nec tu curris ut suppono cum casu. et nullum erit instans post hoc quod ante illud currebas pro ut prius. quod consequens sit falsum satis pro supponendo quod non currebas vbi ad unum annum. Et sic sequatur in hoc instanti tu non curris et hoc instans est. et nullum erit instans post hoc quod ante illud currebas igitur imediate post hoc currebas. Non tamen sequitur in. c. instanti tu non currebas et. c. instans erit et nullum erit instans post. c. quin ante illud currebas igitur imediate post hoc currebas. Nec sequitur in. b. instanti tu non currebas et. b. instans fuit et nullum fuit instans ante. b. quod post illud currebas. igitur imediate ante. b. currebas. Quare autem non valet aliqua istarum primum in casibus prioribus. Et si queritur quare vbi illa de presenti cum tali medio et non illa de preterito vel de futuro. dico quod diversitas est illa: quod ex illo antecedente de presenti sequitur quod post hoc instans tu currebas Et ex illo ante de preterito vel futuro non sequitur quod post. c. currebas vel ante. b. currebas quare etc. per hoc potest consequenter concludere quod ista primum non valet. Immediate post hoc tu eris igitur ante omnia instantia futura tu eris. quod possum demonstrare unum instans futurum per ly b. quod erit post duos vel tres annos ultra istas primum in quod pro incipies etc. Sed vbi sequitur imediate post hoc tu eris igitur ante omnia instantia futura. post hoc tu eris. demonstrando semper idem instans. Sic non sequitur. imediate ante hoc for. fuit igitur post quodlibet instans preteritum for. fuit. supposito quod per ly hoc demonstratur unum instans preteritum per unum annum ante instans quod est presens In quo definebas etc. sed bene sequitur imediate ante hoc for. fuit ergo post quodlibet instans preteritum ante hoc for. fuit. Non. n. potest poni antecedens et deponi consequens in eodem instanti. Item bene sequitur Immediate post instans quod est presens eris albus. igitur ante omne instans futurum eris albus. Et etiam sequitur. imediate ante instans quod est presens fuisti albus. igitur post quodlibet instans preteritum fuisti albus. Non. n. potest hic fieri supra de illo termino instans quod est

presens: sicut fiebat de illo termino hoc quare &c. Si se quitur: ante omnia instantia futura eris albus. Igitur immediate post instans quod est presens eris albus: post quodlibet instans preteritum fuisti albus: igitur immediate ante instans quod est presens fuisti albus: & sic de multis alijs de quibus p nunc erit longum dicere.

Sed precipue arguo iprobando istas conclusiones sequentia. Nam casu possibile posito ans est procedendum & pres negandum: igitur consequentia non v3: probatur: & capio horam elapsam diuidendo illam in partes proportionales proportionalitate dupla minores versus hoc instans pres: & quod in qualis parte proportionali pari fueris albus & in qualis impari fueris niger v3 in prima tertia quinta & sic in infinitum: albus vero in secunda quarta sexta: & sic ultra: & in hoc instanti rubeo. Iste posito p3 veritas istius: post quodlibet instans preteritum tu fuisti albus: & quod hec sit falsa: immediate ante instans quod est presens fuisti albus. pbo: q: immediate ante hoc tu non fuisti albus ergo non immediate ante hoc fuisti albus: p3 pna: & ans probatur: immediate ante hoc fuisti niger sed in nullo instanti in quo fuisti niger fuisti albus: igitur immediate ante hoc non fuisti albus. Et ex alio: q: si immediate ante hoc fuisti niger & non simul fuisti albus & niger: igitur non immediate ante hoc fuisti albus: p3 quibus istarum pna: cu qualis minor: sed maior probatur: immediate ante hoc fuit aliqua pars impar sed quicunq; fuit aliqua pars impar tu fuisti niger: igitur immediate ante hoc fuisti niger p3 pna cu minor s3 maior probatur: nam ante fuit aliqua pars impar & non fuit instans ante hoc quin inter illud & hoc instans pres fuit aliqua pars impar: igitur immediate ante hoc fuit aliqua pars impar p3 pna ab exponentibus ad expositum.

Ad istud argumentum solet committere responderi procedendo pnam predictam: & negando quod hec sit falsa in casu illo: immediate ante hoc tu fuisti albus. Et tunc ad argumentum proceditur quod immediate ante hoc tu non fuisti albus: & ex hoc non sequitur quod non immediate ante hoc fuisti albus: q: ista immediate ante hoc fuisti albus & non immediate ante hoc fuisti albus sunt duo contradictoria. Et si immediate ante hoc fuisti albus & immediate ante hoc non fuisti albus sunt quasi duo sub hria potentia stare simul. Sed hec responsio non placet mihi: q: ut mihi videtur includit repugnantiam: & h3 concedere hria & contradictoria: omnes enim consentiunt in hoc quod ille terminus immediate ante h: equi pollet huic: post quodlibet instans ante hoc. Arguo ergo sic. Immediate ante instans quod est presens tu non fuisti albus ergo post quodlibet instans ante instans quod est presens tu non fuisti albus p3 pna ab vno conuertibili ad reliquum. Et tunc ultra: post quodlibet instans ante instans quod est presens tu non fuisti albus ergo post nullum instans ante instans quod est presens tu fuisti albus quod est h casum: p3 pna: q: negatio postposita facit equipollens suo hrio. Et ultra post nullum instans ante instans presens tu fuisti albus: igitur non immediate ante instans presens fuisti albus quod est consequens negatum: & pna probanda. Dico ergo aliter ad argumentum concedendo in casu illo quod immediate ante hoc tu fuisti albus & nego quod immediate ante hoc tu non fuisti albus. Sunt. n. ppones immediate astes ad contraria. Et tunc ad argumentum immediate ante hoc fuisti niger & in nullo instanti in quo fuisti albus fuisti niger: vel non simul & semel fuisti albus & niger: igitur immediate ante hoc non fuisti albus: nego pnam sed bene sequitur quod immediate ante h tu fuisti non albus: quod concedo: & immediate ante hoc fuisti non niger: q: immediate ante hoc fuisti albus & immediate ante hoc fuisti niger: non tamen concedo quod immediate ante hoc fuisti albus & niger: q: in nullo instanti fuisti albus & niger. Et si arguitur sic immediate ante hoc tu fuisti non albus: igitur immediate ante hoc tu non fuisti albus: nego pnam: nec arguitur ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiua de predicato finito: q: ille terminus non albus non est predicatum sed h preteritum non albus quod quidem non est terminus infinitus ut patet. Per hoc potest apparere

qualiter sit respondendum ad illud argumentum & con simile de futuro: ut si poneret quod for. esset rubeus & in quibus parte proportionali pari erit albus in ista hora & in qualibet impari niger: diuidendo horam in partes proportionales minores versus hoc instans pres ut prius: tunc p3 quod immediate post hoc for. erit albus & immediate post hoc ipse erit niger & non per prius albus quod niger vel econtra: q: immediate post hoc infinites erit albus & immediate post hoc infinites erit niger & sic non prius niger quod albus vel econtra: sed immediate post hoc erit non albus & immediate post h erit non niger. Et sic pnter e ddb3 ut prius quod &c.

Consequenter respondendo procedo istas conclusiones: videlicet duo contradictoria inter se hdicentia immediate post hoc erunt vera & eadem immediate post hoc erunt falsa: sumendo vnam lineam diuisam in partes proportionales versus vnu extremum: & quod a. sit nomen eoe cuius parti impari & b. nomen eoe cuius parti pari: & incipiat. d. punctus moueri per transeundo illam lineam in extremo vbi partes minores terminantur. Tunc capio illa duo contradictoria. d. tangit. a. & d. non tangit. a. immediate post hoc erunt ista vera: q: immediate post hoc erit verum quod d. tangit. a. q: immediate post hoc erit aliqua pars proportionalis impar & immediate post hoc erit verum quod d. non tangit. a. q: immediate post hoc erit ita quod d. tangit. b. & quando tangit. b. non tangit. a. igitur immediate post hoc erit hoc verum quod d. non tangit. a. & per consequens immediate post hoc vtriusq; illorum erit verum: Et quod illa immediate post hoc erunt falsa: probatur. Nam quicunq; erit ita quod d. tangit. b. non erit ita quod d. tangit. a. sed immediate post hoc erit ita quod d. tangit. b. q: immediate post hoc infinite partes impares erunt: igitur immediate post hoc erit ita quod d. non tangit. a. & per consequens h tunc erit falsa. d. tangit. a. Si tamen quancunq; hec erit vera. d. tangit. a. hec erit falsa. d. non tangit. a. sed immediate post hoc hec erit vera. d. tangit. a. ut probatum e: igitur immediate post hoc erit falsa. d. non tangit. a. Et si sic sequitur quod vtriusq; istorum immediate post hoc erit falsum quod erat probandum: non tamen dico quod immediate post hoc erit vtriusq; istorum falsum vel immediate post h erit vtriusq; istorum verum: q: in nullo instanti erit vtriusq; istorum falsum nec in aliquo instanti erit vtriusq; istorum verum &c. Causas igitur h eae de p3 positione vel postpositione signi huic verbo erit.

Contra istam conclusionem arguitur sic: quocunq; immediate post h erunt illa simul erunt sed duo contradictoria inter se contradictoria immediate post hoc erunt vera: igitur illa simul erunt vera: consequens e falsum igitur & ans: non maior: igitur minor. Secundo immediate post hoc hec erit vera. d. tangit. a. & immediate post hoc hec erit vera. d. non tangit. a. igitur immediate post hoc vtriusq; istorum erit verum: quo dato assigno illam vlem: vtriusq; istorum e verum: tunc immediate post hoc vtriusq; singularis erit vera v3 hoc istorum e verum: igitur immediate post hoc illa vniuersalis erit vera igitur in aliquo instanti duo contradictoria sunt simul vera: quod e falsum & negatum. Ad primum respondetur negando quod quocunq; immediate post hoc erunt illa simul erunt: q: immediate post hoc erunt duo instantia: que non simul erunt: & infinite partes proportionales: que non simul erunt: Sed quia hec responsio forte non e sufficiens cu possit dici quod verum est quod immediate post hoc multa erunt que non simul erunt sed nulla immediate post hoc erunt que non simul erunt. Ideo nego consequentiam cum non sit syllogismus in modo nec in figura. Si tamen sic argueretur: quocunq; immediate post hoc erunt illa simul erunt: sed illa duo contradictoria immediate post hoc erunt: igitur simul erunt: concedo consequentiam & consequens. Ad secundam dico quod quicunq; vtriusq; singularis illius vniuersalis immediate post hoc erit vera tamen illa vniuersalis nunquam erit vera: q: ad hoc quod illa vniuersalis erit vera requiritur quod pro aliquo instanti: quod non requiritur ad hoc quod ille singularis erunt vere: sed sufficit quod erunt vere pro aliquibus

instantibus. Et ex illo concedo illam conclusionem: quod aliquid quod est prima bona cuius utraque premissarum post hoc erit vera et prima vel secunda nunquam erit vera: sicut illa prima est bona: hoc istorum est verum et hoc istorum est verum demeritis illis. Dicitur ergo utrumque istorum est verum: per quod prima nunquam erit verum et tamen quod premissarum immediate post hoc erit vera. Sed tamen dico quod illud ante immediate post hoc erit verum: quod illa copulativa nunquam erit vera sicut nec illud antecedens. Et si arguitur sic: Iste due singulares erunt vere: igitur ita erit sicut iste significabunt: negatur prima: quod in nullo instanti erit ita sicut iste significabunt. Sed bene sequitur quod sicut iste significabunt ita erit: quod sicut ista significabit ita erit: et sicut ista significabit ita erit: ymo sic iste significabunt ita erit in aliquo instanti erit ita et tamen in nullo instanti sic iste significabunt: quod in affirmativa ly aliquo instanti stat confusio tamen et per prima non est dandum illud. Si tamen arguitur quod ille due propositiones erunt vere quod erunt false: dicitur quod ly quando potest sumi pro tempore vel instanti. Si pro tempore concedo conclusionem: Si pro instanti nego eandem: quia significat quod ille due singulares erunt vere pro instanti pro quo erunt false: quod est falsum. Ideo non sequitur: iste due erunt vere: igitur in aliquo instanti erunt vere: sic non sequitur: duo instantia erunt: ergo in aliquo instanti duo instantia erunt: sicut etiam non sequitur: quod pars illius copulativae Rex sedet et nullus rex sedet erit vera ergo ista copulativa erit vera ut deductum est et cetera.

Ex istis infero istam conclusionem immediate post hoc quod istorum erit futurum demeritis omnibus instantibus que erunt et tamen immediate post hoc erit aliquid istorum preteritum: quod post hoc erit aliquid istorum preteritum et nullum erit instantis post hoc quin inter illud et hoc erit aliquid istorum preteritum et cetera. Prima pars prima: quod post hoc quod istorum erit futurum puta in tempore eterno terminato ad hoc instantans presens et nullum erit instans post hoc quin inter illud et hoc quod istorum erit futurum igitur et cetera. per consequentia ab exponentibus ad expositum. Et sic concedam illam: immediate post hoc quod istorum erit futurum non tamen concedo quod immediate post hoc erit quod istorum futurum: quia in nullo instanti erit quod istorum futurum. Nec etiam concedo quod immediate post hoc erit ita quod quod istorum est futurum: quod nunquam post hoc erit hec veritas vera quod istorum est futurum: igitur ipsa iam sit vera. Nec sequitur: illa veritas immediate post hoc erit falsa ergo aliquid eius singularis immediate post hoc erit falsa: quod quacumque data arguitur sic: immediate post hoc hoc istorum erit futurum que significabit primarie quod hoc istorum erit futurum ergo immediate post hoc illa erit vera et non falsa: quod illud instans quod demeratur per istum illius veritas nunc est futurum et immediate post hoc erit futurum. Verum tamen bene concedo quod immediate post hoc aliquid singularis illius erit falsa: quod immediate post hoc erit aliquid illorum preteritum: Et si dicitur que singularis erit illa: non detur: quia ly aliqua singularis stat confuse tamen et non determinate: ratione istius termini immediate: ymo concedo quod immediate post hoc erit aliqua singularis istius veritas falsa que per magnum tempus post hoc erit vera. Et immediate post hoc erit aliqua singularis istius veritas falsa que immediate post hoc erit vera. Cuius istarum veritas expositorie arguendo per. Et si argueretur sic: immediate post hoc quod singularis istius veritas erit vera et immediate post hoc erit aliqua falsa: igitur simul erit aliqua vera et falsa: negatur prima: etiam si argueretur sic: immediate post hoc quod quilibet singularis istius universalis erit vera: igitur non desinit aliqua esse vera: concedatur prima: et prima: quod eius contradictorium est falsum: veritas itaque desinit aliqua esse vera: quod tunc sequeretur quod iam non esset aliqua vera: vel quod immediate post hoc non erit aliqua vera: quorum utrumque est falsum. Ymo posito quod illa veritas habeat omnes singulares quas apta nata est habere quod non credo esse possibile: dicitur quod sicut non desinit aliqua singularis illius esse vera sic nec unquam desinit aliqua singularis illius esse vera: quod per exponentes sui contradictorius: et est recte sicut dicitur: quod aliquid instans incipit et desinit esse puta

instans presens et tamen non incipit nec incipit nec incipit aliquod instans esse: nec etiam desinit aliquid instans esse nec desinit nec desinebat: quod quod istarum est necia aliquid istans est: quod instans est. Unde non sequitur immediate post hoc non erit hoc instans et immediate post hoc non erit hoc instans et sic de singulis ergo immediate post hoc non erit aliquid quod instans: sicut non sequitur: ego non promitto tibi istum denarium nec promitto tibi istum nec sic de singulis: igitur non promitto tibi denarium: arguitur. n. utrobique ab inferiori ad suum superius negatione preposita. Concedo igitur istam conclusionem quod hec est necia omne instans est et tamen immediate post hoc quod singularis illius veritas erit falsa: ymo immediate post hoc infinite singulares illius erunt false: non tamen ex his sequitur quod illa veritas erit vera quod quod singularis illius erit falsa: sumendo quod pro instanti: ymo conceditur quod immediate post hoc infinite instantia erunt quorum quod erit futurum per tempus post hoc et quorum nullum immediate post hoc erit. Ideo dicitur quod illa veritas perfecta nunquam habebit nisi unam singularem pro isto instanti pro quo erit vera: quod sicut iam non habet nisi unam singularem. s. pro hoc instanti Ita pro nullo instanti habebit nisi unam singularem: et quodcumque illa universalis erit vera: pro illo instanti habebit unam singularem veram que erit pro tunc quod sua singularis. Et sic non sequitur quod illa universalis erit vera quando quodlibet eius singularis erit falsa: nisi sumeretur aliquando pro tempore quod non deberet sumi et si sic sumeretur non esset inconveniens conclusio. Conceduntur. n. illo modo: mirabiliores veritas quod tu fuisti romae quando fuisti londonis et tamen roma a londonis distat et distavit per mille miliaria ymo tu non potuisti transire ab uno illorum locorum ad reliquum in uno mense: Etiam sequitur quod tu fortissime comedisti cucurbitam et disputasti quando fuisti mortuus: et quod tu fuisti quando deus creavit mundum: et sic de multis alijs infinitis: Et nota quod licet concedam quod hec veritas omne instans est immediate post hoc: erit vera non tamen concedo quod hec erit vera immediate post hoc: quod nihil erit immediate post hoc: nec potest esse: sine illud sit deus celum: vel quodcumque volueris: quod si aliquid erit immediate post hoc: ipsum erit ante omnia instantia futura et ante quod instans futurum quod implicat contradictiones quod statim sequitur quod idem erit antequam ipsum erit: quod nihil erit antequam aliquid instans erit: si ergo aliquid erit ante omne instans futurum sequitur quod illud erit antequam ipsum erit. Item sequitur hoc erit ergo in aliquo instanti hoc erit. Sed illud instans non erit ante omnia instantia futura: igitur hoc non erit ante omnia instantia futura. Sed forte arguitur quod celum erit immediate post hoc: quod celum erit sine medio post hoc ergo celum erit immediate post hoc: per consequentia et antecedens probatur: celum erit sine hoc medio post hoc et idem celum erit sine hoc medio et sic de singulis: igitur celum erit sine medio post hoc: per consequentia et antecedens similiter: quia celum continue erit in aliquo instanti inter quod instantans et hoc instans est dare tempus medium sine quo medio aliquid quando celum erit. Ad istud respondetur negando quod celum erit sine medio post hoc: quod in nullo instanti erit sine medio post hoc. Et tunc ad probationem nego consequentiam: sicut non sequitur: tu eris non in hoc instanti et tu eris non in hoc instanti et sic de singulis: igitur tu eris non in aliquo instanti. Verum tamen bene concedo quod celum sine medio post hoc erit: sicut ipsum immediate post hoc erit: et quod immediate post hoc sine medio erit post hoc: et immediate post hoc erit cum medio post hoc: et tamen non sequitur quod celum simul cum medio et sine medio erit: sicut non sequitur: immediate post hoc celum in duobus instantibus erit igitur simul erit in duobus instantibus. Sed bene sequitur immediate post hoc celum erit in duobus instantibus igitur simul erit in duobus instantibus: quod sequitur immediate post hoc erit in duobus instantibus igitur erit in duobus instantibus: igitur in aliquo instanti erit et in duobus instantibus: et per consequens simul erit in illis: ita quod celum sine medio erit post hoc et idem cum medio erit post hoc. Nec illa sunt contradictoria vel opposita: sicut nec

ista: sine denario vivam et cum denario vivas: sine instanti erit tempus et cum instanti erit tempus: Certus est. n. q. quilibet illarum est affirmativa ergo non sunt contradictoria. Preterea non sequitur nunquam post hoc erit ita quod celum sine medio est post hoc: igitur non immediate post hoc celum sine medio erit post hoc. Etiam non sequitur: celum sine medio erit post hoc igitur celum non cum medio erit post hoc: sicut non sequitur: tu sine denario eris igitur tu non habebis denarium: ut posito quod aliquando habebis denarium et aliquando non: per veritatem astitis cum falsitate consequentis. Et sic nego istam propositionem: celum sine medio post hoc erit igitur celum erit sine medio post hoc celum immediate post erit igitur celum erit immediate post hoc ita nego istam deus in quolibet instanti futuro erit: igitur deus erit in quolibet instanti futuro: quia in nullo instanti deus erit in quolibet instanti futuro: cum nunquam post hoc erit instans futurum: verba enim in huiusmodi propositionibus de preterito et futuro debent limitari et resolvi ad certum instans. Si. n. post hoc erit quodlibet instans futurum oportet quod in illo instanti vel in illo quod non est verum: unde non sequitur: deus erit in aliquo instanti futuro et non erit aliquid instans futurum quin deus erit in illo igitur deus erit in quolibet instanti futuro: quod arguitur respectu secundi termini: Ubi deberet argui respectu primi: Etiam nego quod deus erit instans exis in quolibet instanti futuro vel quod deus erit deus in quolibet instanti futuro: quia statim sequitur quod deus in aliquo instanti erit deus in quolibet instanti futuro: quo dato per se. a. sequitur quod nullum instans futurum quoniam in illo deus erit deus in instanti: quod est falsum: quia non quocumque instantia erunt in instanti quocumque dato quare etc.

Conceduntur Ites conclusiones immediate post hoc erit aliqua pars pertransita que non immediate post hoc erit pertransita: Sor. immediate post hoc acquireret aliquem gradum latitudinis. b. albedinis et quilibet gradus latitudinis. b. albedinis per tempus post hoc erit acquirendus a sor. immediate post hoc eris in aliquo instanti et tamen in nullo instanti immediate post hoc eris: ymo non immediate post hoc eris in hoc instanti nec in hoc: quocumque demum. Hec omnes conclusiones patet per expositionem huius termini immediate: Nam sequitur tu eris ante finem hore et eris ante medium instans hore et ante medium prime medietatis Et sic quocumque instanti dato ante illud eris igitur eris ante quodlibet instans futurum. Nec sequitur tu eris ante finem et eris in duplo citius et eris in quadruplo citius et sic in infinitum: igitur eris in infinitum cito vel immediate post hoc: sed ex illis antecedentibus sequitur quod in quolibet instanti futuro prius eris et in infinitum cito eris et immediate post hoc eris. Sed hoc dubitatur posito quod a. incipiat pertransire. b. spatium vel eius partes in extremo ubi terminantur minores partes proportionales utrumque immediate post hoc pertransibit aliquam partem et duplam ad illam et triplam ad illam et sic in infinitum. Ad quod dicitur quod non: quia una exponens est falsa: videlicet post hoc pertransibit aliquam partem et duplam ad illam et sic in infinitum: quia ly aliquam partem stat determinate et ubi assignaretur illa per se. hec esset falsa: post hoc. a. pertransibit. c. partem et duplam ad illam. Et sic in infinitum. Intellegendo de partibus non communitatis: quia de partibus comibus non est difficultas: Sed bene concedo quod a. immediate post hoc pertransibit aliquam partem et duplam ad illam et immediate post hoc pertransibit aliquam partem et triplam ad illam et sic copulative in infinitum: sicut immediate post hoc erunt copulative vere: aliqua pars est pertransita et dupla ad illam: aliqua pars est pertransita et tripla ad illam et sic in infinitum: nunquam tamen erit hec categorica de copulato extremo vera: aliqua pars est pertransita et dupla ad illam et tripla et sic in infinitum recte: sicut dicitur quod aliquis homo est et ego sum ille aliquis homo est et tu es ille aliquis homo est et ego sum ille et tu es ille et petrus est ille et sic de aliis. Forte contra istam responsionem arguitur sic: Si immediate post hoc erit aliqua pars pertransita et dupla ad illam: igitur in infinitum cito erit aliqua pars pertransita et dupla ad illam. Sed contra: non citius quam nunc

erit aliqua pars pertransita et nunc certe cito: quia nunc: ergo non in infinitum cito erit aliqua pars pertransita: consequentia patet: quia ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. Sequitur. n. in infinitum cito erit aliqua pars pertransita ergo hoc finito citius quocumque finito cito demonstrato erit aliqua pars pertransita. Ad istud videtur concedendo: quod in infinitum cito erit aliqua pars pertransita: Et tunc ad argumentum: negatur consequentia priora: ex opposito consequentis ad oppositum antecedentis: quia dico quod ly cito non distribuitur pro cito nunc sed pro futuro in comparisonem ad nunc. Ideo non sequitur: non nunc erit aliqua pars pertransita et nunc est cito igitur non cito erit aliqua pars pertransita. Illa. n. stant simul vel sub huiusmodi: cito erit aliqua pars pertransita et cito non erit aliqua pars pertransita: sicut est ista: aliquando tu eris et aliquando tu non eris. Est enim ly cito ita terminus communis sicut et ly aliquando quare etc.

Contra modum exponendi huius termini immediate arguitur primo sic: hec consequentia non valet: post hoc instans quod est presens sor. albus curret et non erit instans post instans presens quin inter illud et hoc sor. albus curret: igitur immediate post instans quod est presens sor. albus currit igitur expedit insufficientes: Et quod non videtur probare: posito quod immediate post hoc sor. niger curret et quod erit albus post istum annum: Iste posito per veritatem astitis: Et quod presens sit falsum. probatur: quia non immediate post hoc erit ita quod sor. albus currit cum non erit albus videlicet ad unum annum ut pre-suppono cum causa ergo etc. Secundo arguitur sic: ista propositio non valet: post hoc a. instans tu eris albus et nullum erit instans post hoc a. quoniam inter illud et a. tu eris albus ergo immediate post hoc a. eris albus: et per presens expedit insufficientes. Et quod illa propositio non valeat probatur. Nam casu possibili posito a. est verum et presens falsum igitur a. presens probatur: et pono quod tu incipias esse albus per remotionem de presenti et eris albus per totam horam futuram deinde assigno a. instans per mille annos preterita: isto posito per falsitatem presens: Et quod presens sit verum probatur: et prius per priora exponente. Nam in medio instanti istius hore future tu eris albus et tunc erit post hoc a. instans: quia illud medium instans erit post hoc a. sicut igitur post hoc a. instans tu eris albus: et quod nullum erit instans post hoc a. quoniam inter illud et a. tu eris albus: eodem modo probatur: quod iter quodlibet instans futurum et hoc instans presens tu eris albus sed quodlibet instans futurum erit post hoc a. instans ergo.

Ad ista argumenta videtur. Ad primum concedo propositum factum et tunc admissio casu concedo a. et presens. Et tunc ad probationem nego propositum illud: Nam immediate post hoc erit ita quod sor. albus currit: igitur non immediate post hoc sor. albus curret. sicut non sequitur: nunquam post hoc erit ita quod nullum summe albus est sor. igitur nullum summe albus erit sor. ponendo quod sor. sit nunc summe albus: et nunquam post hoc erit summe albus. Et si dicitur quod hec est de futuro vera: immediate post hoc sor. albus curret: igitur sibi contradicere una de presentibus va et non alia quia ista immediate post hoc erit ita quod sor. albus currit igitur etc. Illud dicitur quod tale allegatum est falsum: videlicet quod cuiuslibet de futuro contradicere una va de presentibus: quia hoc est vera de futuro omnis homo morietur et nulla talis unquam erit va omnis homo morietur. Et hoc sicut est va alia anxi propter contingenter erit et tamen hec nunquam erit va alia anxi propter contingenter et duorum contradictoriorum inter se dicentium utrumque erit verum et tamen nunquam erit verum quod duorum contradictoriorum inter se dicentium utrumque est verum: Ita sicut stat in casu superiori quod immediate post hoc sor. albus curret et tamen non immediate post hoc erit ita quod sor. albus currit: ymo conceditur quod immediate post hoc sor. albus curret et nunquam post hoc erit ita quod sor. albus curret: supposito quod sor. sit albus et nunquam post hoc erit albus: vel quod ipse nunquam erit albus quoniam curret: nec curret quoniam erit albus: verum si oppones oio vellet habere unam de presentibus corresponsentem illi de futuro: dicat quod hoc immediate post hoc erit ita quod hoc currit demum illud per quo iam supponit sicut videtur futurum albus: sic et isti albus erit nunc contradicere non est hoc albus est nigrum: hoc est nigrum: et isti sedes erit currens erit huiusmodi spodiens: hoc est currens: et sic de instanti. Ad secundum argumentum potest uno modo responderi concedendo propositum et negando antecedens pro prima parte: Et tunc ad argumentum negatur

quod medius... quod est non... verbi a... si abund... sequitur... adam et... si an: b... es bonu... multa a... pus qu... tu es an... adam q... instans... b. istan... ante q... sequitur... sternus... igitur b... alterine... tur ada... eris p... post q... instans... strato: i... ergo q... ent po... respon... C. Ex... hoc tu... stanti p... eris c... Sed b... presen... eris p... ponit... i. dispu... cet ver... in bo... respon... ture e... ponet... vel po... post q... ipm... Tu e... Ex q... ture e... S... albus... re: vi... stans... quia... prop... pon... bus... albus... tu er... bas i... sic de... assign... minu... post... ista i... bo: e... post... sign... est v... a. h... erit... tal...

ergo medium instans erit post. a. sicut non sequitur; tu eris prius quam antixps erit. igitur tu eris prius antixpo. Pro quo est notandum quod terminus supponens respectu alicuius verbi a parte post supponit pro illo quod verbum limitat nisi aliunde fiat restrictio verbi vel termini subadditi. Ita quod sequitur: tu es ante antixpm ergo antixps est. Tu es post adam. igitur adam est. Tu eris post. a. instans igitur. a. instans erit. tu fuisti ante. b. instans. igitur. b. instans fuit. Sicut enim sequitur. tu es homo. igitur tu es homo qui est. tu fuisti animal ergo fuisti animal quod fuit. Tu eris corpus ergo tu eris corpus quod erit. Ita etiam sequitur: tu es ante antixps ergo tu es ante antixpm qui est. Tu es post adam ergo tu es post adam qui est. Tu eris post. a. instans igitur tu eris post. a. instans quod erit. tu fuisti ante. b. instans. igitur tu fuisti ante. b. instans quod fuit. Est enim dicendum in hac materia de ante et post sicut dicitur de prius et posterius. Ita quod bene sequitur. tu es prius isto. ergo hoc est. tu fuisti prius vel posterius isto. igitur hoc fuit. tu eris prius vel posterius isto. igitur hoc erit. Et notanter dixi nisi aliunde fiat restrictio alterius verbi. quia non sequitur. tu es postquam adam fuit. igitur adam est. Tu es antequam antixps erit. ergo antixps est. Tu eris prius vel postquam. a. fuit igitur. a. erit. Tu fuisti ante vel postquam antixps erit. igitur antixps fuit: sicut non sequitur. b. instans prius est prius quam erit hoc quocumque futuro demonstrato. igitur hoc instans futurum est. Et sic de alijs. Ita est ergo quod ego concedo in casu prior. quod illud medium instans erit postquam. a. fuit sed nego quod erit post. a. Consimiliter est respondendum si fieret consimile argumentum de preterito. Ex quo sequitur quod si propositio est falsa immediate ante hoc tu fuisti vel immediate post hoc tu eris demonstrato instanti presenti: quia hoc est falsa. Ante hoc fuisti: vel post tu eris cum nullum instans fuerit ante hoc vel erit post hoc. Sed bene concedo quod immediate post hoc instans quod est presens tu fuisti et immediate post hoc instans quod est tu eris propter restrictionem factam ratione cuius ly b supponit precise pro eo quod est. Et hanc responsionem sepius in disputatione sustentaverim ipsam tamen hic non sustineo licet vera sit quia repugnat communi modo loquendi et pluribus in hoc capitulo. imo in toto libro determinatur. Aliter respondeo negando ut prius quod medium instans hore future erit post. a. quia nolo in proposito quod terminus supponens respectu alicuius verbi et horum terminorum ante vel post supponat pro illo quod est vel quod verbum limitat a parte post quam a parte ante. Ita quod si propositio tu fuisti ante antixpm significat quod tu fuisti ante antixpm qui est vel qui fuit. Tu eris post adam significat quod tu eris post adam qui est vel qui erit. Ex quo ergo patet quod illa propositio est falsa. Ad edictum istas hore future erit post. a. cum ipsa. a. non sit nec erit sed est preteritum per casum

Sed adhuc instatur proponendo istam immediate post. a. quod fuit tu eris albus et ut apparet ipsa est falsa et tamen exponentes sunt vere: videlicet post. a. quod fuit tu eris albus et nullum erit instans post. a. quod fuit quin inter illud et. a. quod fuit eris albus: quia non potest hoc dici quod ly. a. supponat pro eo quod est vel erit propter restrictionem ubi de preterito. Ad istud respondetur concedendo illam immediate post. a. quod fuit tu eris albus. Unde dico quod si immediate post instans quod est prius tu eris albus immediate post quodlibet istas preteritum vel quod fuit tu eris albus. Et si immediate ante instans quod est prius tu correbas immediate ante quodlibet instans quod erit tu correbas et sic de alijs non est inconueniens sustinendo expositionem assignatam quare etc. Verum si tibi placet sustinere quod terminus supponens respectu horum aduerbiorum ante vel post indifferenter supponat pro quolibet tempore: posses concedere istam immediate post. a. eris albus: et eadem istam medium instans hore future erit post. a. absque alia restrictione: b enim propositio dato isto modo loquendi immediate post. a. tu eris albus significat quod immediate post. a. quod erit vel fuit eris albus quod est verum. Et hoc sufficit medium instans hore future erit post. a. significat quod medium instans hore future erit post. a. quod erit vel fuit quod verum est. Et hanc huiusmodi aduerbijs ponas tale suppositionem non tamen in quibuscumque alijs terminis. dicendo

enim hoc erit album subiectum supponit pro eo quod est vel erit et predicatum precise pro eo quod erit etc. Adulti. n. nescientes has responsiones timuerunt istud secundum argumentum et negauerunt has exponentes et alias dederunt longas et vixosas inuenibus inuiles quas nunc dimitto gratia breuitatis etc.

De incipit et definit. Am de istis verbis incipit et definit restat dicendum. Et primo de ipsorum modo supponendi dicitur. n. cōter et quasi ab omnibus quod huiusmodi verba terminum se sequente confundibilem deducto impedimento confundunt confuse tantum: verbi gratia. Tu incipis et homo vel desinis esse aial: tam ly homo quam ly aial stat confuse tantum: quia sub neutro illorum contingit descendere copulative vel disiunctive.

Contra istam responsionem arguitur sic: illud verbum differt: terminum confundibilem immediate se sequente confundit confuse et distributive sed eque bene includit negationem ly incipit vel desinit sicut illud verbum differt: igitur eque bene confundit confuse et distributive: maior patet in ista propositione. Tu differens ab homine: ubi ly hoie stat confuse et distributive. et minor: etiam patet. quia sicut huic verbo differt correspondet exponens negatiua. Ita et huic verbo incipit et definit.

Secundo arguitur sic. Semp arguendo ab inferiori ad suum superius non distributum affirmative semper est bonum argumentum. Sed hoc consequentia non valet. hoc incipit esse album. igitur hoc incipit esse coloratum. ergo hoc arguitur distributive et per consequens ly album vel ly coloratum stat confuse et distributive: maior patet sigillatim discurrendo. Sequitur enim omnis homo est homo: igitur omnis homo est aial vel substantia: omnis homo currit: igitur omnis homo mouet promitto tibi denarium: igitur promitto tibi aliquid ly homo significat hoies: igitur ly ho significat animal et sic de alijs. Ita quod non obstante quod superius stat confuse tamen adhuc valet prima. Si ergo ly coloratum staret confuse tamen per idem prima foret bona quod non est verum ut patet in actu. Tertio sequitur quod a superior distributo ad suum inferiori debito medio non valet argumentum. quod tamen omnes negat ponendo predictoram regulam: et primam probo: quia ista prima non valet hoc incipit esse album: et omne album est: ergo hoc incipit esse coloratum: ergo ex opposito primis ipsi? cur minor non sequitur oppositum maioris sic arguendo. hoc incipit esse aliquid coloratum et omne album est: igitur hoc non incipit esse album. Et quod hoc arguitur distributive patet: quia cum dicitur hoc incipit esse album vel coloratum vtriusque illorum stat confuse tamen per istam rationem: ergo per negationem oppositam stabit quodlibet eorum confuse et distributive.

Ad primum argumentum solet dupliciter responderi: tamen negando primam primam. Et ratio prima est: quia illud verbum differt exponit verba eiusdem et vel communitatis temporis et sic non exponitur ly incipit vel desinit: imo sepe altera exponitur de preterito vel futuro. et ipsa exponibilia sunt de presenti: id pro ista ratione dicitur quod in hac propositio tu incipis scire aliquam propositionem. ly propositio stat confuse tamen et non distributive. Contra istam rationem arguitur sic. Ita sequitur quod in ista propositio. In. a. instanti tu incipisti scire aliquam propositionem: quia ly propositio stat confuse et distributive quod est de eos: et prima probatur quia illa propositio non exponit nisi per verba communitatis temporis: puta per duas exponentes quarum quolibet est de preterito sicut exponitur. ut in. a. instanti scinisti aliquam propositionem et non immediate ante. a. scinisti aliquam vel in. a. instanti non scinisti aliquam propositionem et immediate post. a. scinisti illam. Idem argumentum potest fieri de futuro ut in. b. instanti tu desines esse homo vel aial etc. Secundo sequitur quod in hac propositio: necessario homo est aial quod ly homo stat confuse et distributive: quia illa propositio exponibilis est et non per verba alterius temporis ab exposito: ut homo est aial et non potest esse quod homo est aial. imo sequitur quod in ista. Tamen homo currit. quia ly homo stat inobliquiter ex quo illa propositio exponibilis est et non nisi per verba similis temporis cum exposito: ut patet in quibuslibet exponenti eam. Alia ratio que adhuc est sustinenda videtur quod aliqui sunt termini exponibiles vel includentes negationem quorum actus principaliter cadunt super terminum assignatum et non principaliter super complexum: cuiusmodi sunt signa vel a: et b verbum differt: quod termini non regunt generaliter in suis exponentibus verbum ampliatum vel verbum

alterius temporis q̄s ē verbum expositi: & tales termini generaliter mobilitant. Alij sunt termini quorū actus principaliter cadunt super cōplexū & n̄ super unū terminū solū q̄ ēt regit̄ generaliter i suis exponētibus v̄bū āpliativū cuiusmodi sunt tales necessarij: de necessitate. Incipit & definit: & huius: qui q̄uis imobilitat̄ n̄ t̄si mobilitant: Et per hoc p̄z respōsio ad argumētū. Cōtra istam r̄sionē arguitur primo: p̄bādo q̄ signa v̄lia & hoc verbum differt vel ipsoz actus ita b̄n̄ & principaliter cadūt sup cōplexo sicut ly incipit vel definit. vnde i ista ppōe oīs hō q̄ ē albus currit: determinat ly oīs terminū cōplexū q̄ ē cōpositio verbalis & principaliter: quia nō est dicendū q̄ principaliter determinēt ly homo principaliter enī determinat totū q̄s aliquā ei⁹ ptē: q̄ totū cōstituit mobilitat̄ & q̄libet ei⁹ ptē p̄cise imobilitat̄: idē apparet de hoc v̄bo differt: sic: dī cēdo tu differs ab animalī cōd̄ ē asinus: vbi p̄z q̄ ly differs determinat totā cōpositionē v̄balē subsequētē eo q̄ ipsam mobilitat̄ & nullā ei⁹ ptē. Et ex alio q̄a ei⁹ actus cadit p̄ncipaliter super cōplexū vt tu nō es aīal q̄ ē asinus & sic de alijs. Cōsecundo sequitur q̄ i illa ppōne. Tu differebas ab animalī q̄ ē asinus q̄ ly differebas nō cōfundit cōfuse & distributive mobilitat̄ q̄d ipsi negāt & p̄nam p̄bo: q̄ ly differebas determinat cōplexū & i suis exponētibus generaliter regit̄ v̄bū ampliativū vt p̄z i suis exponētibus: quia cōtinue regit̄ verbū substantivū de preterito. vt p̄z intueti: imo ēt requirit v̄bum alterius temporis i exponētibus q̄s sit v̄bum principale expositi. puta illud v̄bū ē in secunda & tertia exponēte: vt aīal q̄ ē asinus fuit & tu nō fuisti aīal q̄ ē asinus. Cōtertio sequitur ex illa respōsioe q̄ ly necessario cōstituit mobilitat̄ q̄d ipsi negāt: p̄bo & capio illam ppōne tu potes esse necessario homo p̄z q̄ ly necessario determinat p̄cise terminū cōplexū: & nō exponitur nisi p̄ v̄ba cōsimilis t̄pis cū exposito: igit̄ r̄c. minorē p̄bo: quia sic exponitur: tu potes esse hō & nō pōt esse qm̄ tu potes eē homo: igitur r̄c. Et similiter dicitur q̄ requiritur etiaz q̄ i suis exponētibus nō sit v̄bū ampliativū hoc est falsū: quia tūc sequeretur q̄ i ista p̄positione: oīs hō pōt eē q̄ ly hō nō staret mobilitat̄ q̄d ipsi negāt & cōsequētia p̄z: q̄ suaz exponētū v̄ba p̄ncipalia sūt v̄ba ampliativa. Cōquarto sequitur q̄ i ista p̄positione. A te differt homo: ly hō stat cōfuse & distributive q̄d ē falsū: p̄bo p̄nam: q̄ ly differt ē terminus exponibilis determinās terminū incōplexū: & exponitur p̄ verba cōsimilis t̄pis absq̄ v̄bo ampliativo: igitur r̄c. patet consequentia cū toto ante preter hoc q̄ ly differt determinat illū terminū hō: q̄d p̄batur sic: istaz ly homo stat cōfuse t̄si & nō nisi rōne huius v̄bi differt. igitur r̄c. Sicut negatio i tertia exponēte negat illū terminū homo: igit̄ ly differt i exposito determinat eundem: patz consequentia: & antecedens similiter. Itā i ista p̄positione tu homo non es: negatur ly homo ab illo termino tu cū non sit predicatum negativae p̄positionis: igitur illa negatio negat illum terminū homo q̄d erat probandum. Cōquinto sequitur q̄ subiecta harū ppōnum nō stāt mobilitat̄: videlicet omne q̄ fuit est. omne q̄ erit ē: omne q̄ potest esse est: data falsitate eaz: quod t̄si ipsi negant: & cōsequētia p̄bo: in qualibet istarum signum v̄niversale determinat cōplexū & exponitur p̄ verba ampliativa alterius temporis q̄s expositi. igitur r̄c. p̄z cōsequētia cū maiorē & minorē p̄batur. Itā data falsitate istius omne q̄ fuit est: exponitur sic: aliquid quod fuit est & nihil fuit quin illud est. Similiter h̄ omne q̄ erit est: exponitur sic: aliquid q̄ erit est & nihil erit quin illud est. Et alia similiter: omne q̄ potest esse est exponitur sic: aliquid q̄ potest esse est: & nihil potest esse quin illud est. Et sic patet q̄ q̄libet illarum data eius falsitate exponitur p̄ alia verba saltz p̄ncipalia q̄s sit verbū principale expositi. Propter hec & alia multa argumenta que possent fieri dicit v̄ntis valēs & subtilis loycus q̄ i hac p̄positione. Tu incipis scire aliquā p̄positionē: ly ppōne stat cōfuse & distributive mobilitat̄: n̄ t̄si pro omni p̄positione: sed pro omni p̄positione quā nunc primo scis v̄l quā nūc vltimo nō scis. Ita q̄ nō sequitur. Tu incipis scire aliquā p̄positionē ista ē vel incipit

esse p̄positio: igitur tu incipis scire ista: sed bene sequit̄ tu incipis scire aliquā p̄positionem ista est p̄positio quā nunc primo scis: ergo incipis scire istaz. Similiter sequit̄ tu incipis scire aliquā p̄positionem ista est p̄positio v̄l incipit esse p̄positio quā nūc vltimo non scis: igitur tu incipis scire istam. Eodem modo dicit̄ de ly definit q̄ mobilitat̄ pro eo q̄ nūc. vltimo est: vel nūc primo non ē. Ita q̄ bene sequitur: tu definit scire aliquā p̄positionem: ista est p̄positio quā nunc vltimo scis: igitur definit scire istam. Etiam sequitur eadem conclusio cū tali medio ista p̄positionem nunc primo non scis r̄c. Et licet hec respōsio subtilis sit & probabilis non tamen videtur sufficiens quia per idem deberet concedi q̄ illi termini necessario: & contingenter confundunt mobilitat̄ terminū v̄mediate sequentem: quod tamen hec respōsio negat: et consequentia probatur eo q̄ predicti termini ita bene exponuntur & negationem includunt sicut hoc verbum differt vel aliquod aliud. Cōsecundo sequitur q̄ hec est ita bene concedenda omne aīal ē homo sicut hec omnis homo est animal: dicit̄ q̄ ly animal stat confuse & distributive p̄cise pro suppositis predicati. Sed ad istud secundum argumentum respondet iste valēs dando causam diversitatis: eo q̄ animal distribuitur respectu temporis presentis & respectu eiusdem cadit negatio in negativa exponente. Sed in ista p̄positione tu incipis scire aliquam p̄positionem & in qualibet simili distribuitur ly p̄positionem respectu temporis presentis & negatio cadit sup verbo preteriti temporis quare hec respōsio non tollit difficultatem. sumendo quālibet illarum in tali tempore q̄ non variantur verba quo ad tempus in exposita et exponētibus sic dicit̄: omne animal fuit homo vel est asinus. Tu incipisti scire aliquam p̄positionem vel defines scire aliquam p̄positionem r̄c. per hoc ergo patz q̄ ly incipit non cōfundit mobilitat̄ sicut nec ly necessario vel contingenter sed potius recurrendum est ad viam cōmunem: dicens vt prius q̄ huiusmodi verba. Incipit & definit cōfundunt terminū subsequētem cōfuse tantum. Et tunc ad argumenta in principio facta respondet ad primum nego consequentiam: sed oportet addere i minorē q̄ illud verbum incipit esset ita exponibile sicut h̄ verbum differt quod est falsum. vt postea patebit. Certum est enim q̄ termini officiales & dictiones alie multe ita bene includūt negatōez sicut hoc verbū differt & tamen non confundunt mobilitat̄ sicut ipsum. Cōsed quia posset fieri questio de isto termino necessario vel contingenter assignando minorem postulata. Ideo aliter respondeo negando consequentiam: vt prius: & ratio est. Itā quidam sunt termini exponibiles. non officiales: nec modales non potentes facere sensum compositum nec sensū divisū: vt sūt signa v̄lia affirmativa: dictiones exclusive note alietatis vel differentie. & termini graduum comparabiliter sumptorum. hi enim termini terminū cōmunes sequentē confundunt confuse & distributive nisi adderetur impedimentum prohibens. Sunt etiam alij termini qui sunt termini modales vel officiales facientes sensum compositum & sensum divisū. vt sunt termini cernentes actum mentis necessario: & contingenter: & hec verba. Incipit & definit. Hi enim termini ex sui naturali impositione habēt q̄ terminū imediate sequentem confundunt confuse tantum: per hoc ergo patet q̄ consequentia illa non valet: hoc verbum differt confundit cōfuse tantum. sed eque bene includit negationem ly incipit sicut ly differt. igitur eque bene confundit mobilitat̄. oportet enim q̄ esset cōsimilis nature vel cōsimilis officij quod non est verum. Cōet si quereretur quare huiusmodi termini exponibiles confundunt mobilitat̄ & non termini officiales cum eque bene includunt negationem. Cōad istam questionem non est aliter respondendum q̄ si quereretur quare tales vel tales termini sunt officiales vel modales & non exponibiles. aut quare ly homo significat primo hominem & non asinum. diceretur enim q̄ sic placuit primo instituenti ita debet dici in p̄posito.

Ad
ferior
gum
diabli
ergo
ly bon
aīal. E
ceden
ferit
cū ter
gnifica
nec eti
bom d
que no
vt si bo
ble en
feste it
lino et
sequit̄
ribile
ponēt
iposit
sensū
fact se
partē
cipit et
sumit
stans
Ex
cipit i
eodem
bonū
oīs bo
nollu
CS
sensū
dem
tra: v
esse q̄
currit
ē q̄
ra ē.
nō est
rere.
cūnt
quā
q̄ nō
aliqu
bene
tur t
aliqu
re oē
re. a.
nis i
quā
quā
tebit
desir
C
cor
supp
nūc
pla.
ritur
hūm

Ad secundum argumentum dicitur qd nō
 serior ad suum superius non distributum est bonum ar-
 gumentum. Et hoc quanda dicitur cum termino offi-
 ciali vel modali precedente. sicut b. Tu incipis esse alb⁹
 ergo incipis esse coloratus. Alibi etiam non sequitur. ut b
 ly homo significat primo hominem. igitur significat prio
 aial. Et per hoc patet responsio ad tertiu argumētū. con-
 cedendo qd non semp a superiori distributo ad suum in-
 ferius cum debito medio est bonum argumentum. Et b
 cū termino officiali vnde non sequitur. ly homo non si-
 gnificat primo animal. igitur non significat primo hominē
 nec etiam sequit ly omne aial significat prio oē aial. et oīs
 homo est. igitur significat primo oēs hominē. et sic d alijs
 que non valent. Unde cum nota cōdictōis nō sequitur.
 vti si homo currit risibile currit: igitur si animal currit risi-
 bile currit: cū aīa sit necessarium et pīs ipossibile mani-
 feste ituenti. Et nō solū si tenet hoc i terminis officialib⁹
 imo etiam nō sequitur i terminis exponibilib⁹: vnde non
 sequit sor. inq̄tū hō ē risibilis: igitur sor. iquātū animal ē
 risibile: cū antecedēs sit verū et pīs falsū rōne alterius ex-
 ponētis false: vti si aliquid ē aial illud ē risibile qd falsū ē et
 ipossibile et c. Et si queritur quō ly incipit et definit facit
 sensum compositū et sensū diuisiū dico qd aliqd illorum
 facit sensum diuisiū qm psonaliter sumitur determinans
 partē dicti et nō totū: vt tu incipis currere vel oīs homo in-
 cipit esse: tenetur at i sensu cōposito quando ipersonaliter
 sumitur vel totū dictum determinat: vt incipit esse qd oē i-
 stans est: vel incipit omnis homo currere.

Ex his infero duas cōclusiones: prima est
 qd a pōne de hoc verbo i-
 cipit in sensu diuiso ad propositionē de hoc vbo definit in
 eodem sensu subiecto cōsimili et determinabili opposito ē
 bonū argumētū: sicut sequitur: oīs homo incipit eē: igitur
 oīs homo definit nō esse: nullus hō incipit eē albus: igitur
 nullus hō definit nō eē albus: et sic de alijs consilib⁹.
 Secūda cōclusio. A ppositione de hoc verbo incipit in
 sensu cōposito ad propositionē de hoc verbo definit i eo-
 dem sensu cū dicto opposito est bonū argumētū et econ-
 tra: vbi gratia sequitur: iā incipit eē qd hoc ē igitur iā definit
 esse qd hoc nō ē et ecōtra. Similiter iā incipit esse qd hoc nō
 currit: ergo iā definit esse qd hoc currit. et ecōtra. Iā incipit
 eē qd nulla chymera ē: igitur iā definit eē qd aliqua chyme-
 ra ē. Iā incipit eē qd oīs homo est: igitur iā definit eē qd hō
 nō est: incipit oīs senex currere: igitur definit senex non cur-
 rere. Et sic vlt de alijs: tenet aut ista cōclusio p illā regulā
 cuiuslibet dictionis alterū ē verū: iō ad iceptionē vnus se-
 quitur definitio alterius quare et c. Ex prioribus dictis p
 qd nō sequit: tu incipis scire illam propositionem et illa est
 aliqua ppositio: igitur tu incipis scire aliquā ppositionē: sed
 bene sequitur qd aliquā ppositionē incipis scire. Nec seq-
 tur tu incipis scire omnē ppositionē: igitur incipis scire
 aliquā ppositionem. Similiter non sequitur tu incipis sci-
 re oēm ppositionem. a. est ppositio: igitur tu incipis sci-
 re. a. Item cum hoc verbo definit nō sequitur. Tu defi-
 nis scire decem ppositiones. igitur definit scire plures quā
 quinq; sed bñ sequit decē definitis videre: igitur plures quā
 quinq; definitis videre: qre aut iste psequētie nō valeāt pa-
 tebit i capitulo subsequēte in quo illorū verborū incipit et
 definit assignabuntur cause veritatis.

De incipit et definit.
 Iā modo pbandi propositiones illoꝝ vboꝝ
 incipit et definit diuersi diuersas sententias no-
 tant: dicit quidā qd nullus termin⁹ cōnotans
 indiuisibilitatē dī ingredi expōnes vlt pbatōes
 illoꝝ: sicut ly istas vel immediate q: nihil eis
 cōrūdet i re: sed loco talū ponēda sūt noīa p diuisibilitē
 supponētia: ut ly tps: cito: nūc: vel statim: sic dicendo: sor.
 nūc ē et nup ante nūc nō fuit: igitur sor. incipit eē. Similiter
 pla. nūc ē et stat post nūc nō erit: igitur pla. definit eē. Et si q
 ritur penes qd attenditur lōgitudō tpsis ipōtati p ly nuper
 statim: vel cito: debēt rīdere qd fm exigētā piodi v el sa-

tionis. Iā dicit qd ly cito multo mai⁹ ipōtat tēpus i ex-
 pōne illi⁹ pōnis h ciuitas incipit eē qd illius b dom⁹ incipit
 eē: sicut maius tps cōnotat ly statim i illa. Ille equ⁹ incipit
 eē: qd i illa musca definit esse. Et colorant pōne ex mō lo-
 quēdi: dicimus enim hec ciuitas incipit destrui h per annū
 nō destruetur: et dicim⁹ illū hoīem incipere moueri: licet p
 horā post hoc vnet. Et pp illū modū loquēdi ordinabāf
 diuersa aduerbia diuersimode tēpus cōnotare. qre et c.

Contra istam viam arguitur sic: primo
 probādo qd istans i
 diuisibile ē. Iā totū tps eternū a pte añ et a pte post ē con-
 tinuū cū tps sit de nūero p̄tinuoz p aristotelē i pdicanūis
 ergo ptes eius copulātur ad vnū terminū cōem: p̄ p̄na
 per aristotelē ibidē: qro ergo de illo termino cōi vtz sit dī-
 uisibile vel idiuisibile. Si idiuisibile hō ppositū cū nō pos-
 sit eē nisi istans. Si dicitur qd ē diuisibile sequitur immediate qd
 illud tps nō ē cōtinuū eo qd ptes ille nō sūt immediate: imo
 valde mediate p terminum diuisibile. Secūdo arguit
 sic. si ly ē i illa. Hoc ē. nō significaret istans h tps diuisibile
 sequitur talē p̄nam nō valere: hoc ē albu: igitur hoc nō ē nigrū
 et sic oppositū cōsequētis stabit cū ante vti hoc ē albu et b
 est nigrum. Sed tūc arguitur sic. hoc est nigrum. ergo b
 nō est albu p̄ p̄na: q: nigrū et nō albu cōuertūtur. Et tūc
 vltra hoc ē nō albu. igitur hoc nō ē albu: p̄ p̄na ab affirma-
 tina de predicato infinito ad negatiuā de predicato finito. Et
 sic cōcludit vitas hāz hoc ē albu et hoc nō ē albu. Tercio
 sequit qd hoc vbi ē: ē termin⁹ cōis qd ē falsū: cū sit vbnz
 supmū qd nō pōt p̄ari p aliqd suū superius. Et qd illud
 sequat p̄bo. Iā ipse hz istans supposita: igitur ē terminus
 cōis. p̄ p̄na et aīa similr. Iā ipsū supponit p quolibet
 tempore p̄nti p eos sed istans sūt tēpora p̄ntia q: quocūq;
 dato illud ē diuisibile in istans tēpora: igitur et c. Quarto
 sequitur ista cōclusio: qd iā ē filius natus cū mater iā ē vir-
 go: q: p illos ly iam denotat diuisibile. sit ergo annus ille
 cuius iā sit vltia hora in qua sit filius alicuius mulieris na-
 tus q mulier fuit isto āno vgo et sequitur propositum.
 Quinto arguit sic respectu diuersorū pōt idē tps tene-
 ri cito et nō cito. vt respectu medici et patientis temp⁹ cu-
 rationis. ergo et respectu diuersorū stat qd a non dece-
 ptis credant illa cōtradictōia: illa sanitas incipit esse illa sa-
 nitas nō incipit eē: q: respectu medici stat credi: illas expo-
 nētes eē veras. h sanitas nunc nō ē et nup post hoc erit. et
 similiter respectu patientis stat credi illas eē veras. h sani-
 tas nunc nō ē nec statim post hoc erit. Ex qua sequitur qd sa-
 nitas nō incipit esse. ergo cōclusio. Sexto sequitur qd in
 medio istius hore sor. incipiet currere. h p totā horā cur-
 ret. Et similiter qd sor. incipiet currere et pla. incipit currere
 et nenter illoꝝ currit. et quādo sor. currit plato sedebit. im-
 mo sequitur qd nō ē possibile qd sor. incipiat currere nisi infi-
 nitē incipiat currere et infinitē icepit currere et infinitē
 incipiet currere. Et p̄r sequit qd quicūq; icepit eē homo i
 finitē icepit eē homo et p̄ p̄ns bis ter quater. Et sic vlt
 tra icepit eē hō. et bis fuit homo qd istinet negāt i mul-
 tis locis. dicēdo qd ly bis dicit interruptionem tpsis et b bis
 fuit homo significat qd aliqui tu fuisti et postea nō fuisti hō
 Et itez: secundario post nō esse fuisti hō qd ē falsū. q: qd se-
 mel ē corruptum amplius regenerari nō pōt per p̄bum
 in secundo de generatione. Septimo sequitur qd tu inci-
 pis esse et definit esse supposito qd p̄cise p horā vtristi et p̄
 cise per horā vives. q: nunc tu es et nuper ante nunc non
 fuisti. igitur incipis esse. Similiter tu nunc es. et cito post
 nunc non eris. ergo definit esse. Et si ipsi concedēt con-
 clusionein. Arguitur tūc sic. Tu definit esse. igitur datur
 primum non esse tui et vltimum esse tui. p̄ consequentia
 eo qd ly definit et hoc disunctum primum non esse vel vl-
 timum esse conuertantur. Si datur primum non esse tui
 igitur tu non es ab exposita ad vnā suarū exponen-
 tium. consequens contra casum. ex quo etiam sequitur qd
 tu non incipis esse quod est contra alteram partem p̄clu-
 sōis. Si at dicit qd dat vltimū eē tui igitur alic. rei p̄ma-
 nētis vinctis dat vltimū eē qd ip̄met reputāt. p̄ icōueniēti
 Adulte alie p̄clusiones absurde sequuntur ex hac opi. que

omnes tenent propter divisionem tps ipotati p ly nup
 statim vel cito in eorum exponentibus. quare &c.
Secunda opinio ponit qdlibet pre-
 dicatorum verborum
 dupliciter exponitur. Nam hoc verbum incipit vno mo-
 do exponitur per positionem de presenti & remotionem de pre-
 terito: ut sor. incipit esse: exponitur sic. sor. nunc est & sor. i-
 mediate ante hoc non fuit. Secundo modo exponitur per
 remotionem de presenti & positionem de futuro. ut sor. in-
 cipit esse albus: sor. nunc est albus & imediate post hoc
 erit albus. Ita similiter propositio i qua ponitur hoc ver-
 bum definit dupliciter exponit. vno modo p negatiam
 de presenti & affirmatiam de preterito: ut sor. definit esse:
 sor. nunc non est & imediate ante hoc fuit. Secundo modo ex-
 ponitur per affirmatiam de presenti & negatiam de futu-
 ro: ut sor. definit esse. i. sor. nunc est & imediate post hoc
 fortis non erit.

Contra istum modum exponendi argu-
 tur sic: non seq-
 tur: sor. nunc est & imediate ante hoc sor. non fuit. igitur sor. i-
 cipit esse: & per consequens antecedens non exponit conse-
 quens. primo modo. Et qd pna non valet. proba. & po-
 no qd tu sis & fueris per centum annos precise & demon-
 stro p ly hoc instans initiatum illorum centum annorum: tunc p-
 vitas asitis cu falsitate pntis. Sz forte dicat qd requit de
 monstratio pntis & no pteriti ad hoc qd expositio sit bona.
 Sz certe adhuc h responsio non est sufficiens: qz volo
 demonstrare precise instans presens: & patet statim qd pse-
 quentia non valet: quia crastina die antecedens erit veru
 & consequens falsum. qz crastina die erit ita qd sor. nunc est
 & imediate ante hoc non fuit demonstrado instans quod
 est presens: supposito qd sor. in hoc instanti incipiat ee. Et si
 dicitur qd oportet qd cras demonstretur instans pro quo h
 verificabitur sor. nunc est. apparet qd hoc non sit veru: qa
 tunc esset aliud antecedens et no istud qd modo e. pro-
 pter alia & aliam demonstratone. Ad hoc. n. qd propositio
 antecedentis vel consequentis remaneat eadem requiritur p
 manentia sue significationis. & vbi oppositum fieret n re-
 maneret ide antecedens vel consequens. forte dicerent
 isti aliter qd h ppositio. Sor. incipit esse. exponitur sic. p-
 mo modo. Sor. in hoc instanti qd e presens e. & imediate
 an h istas qd e pns n fuit & sic de alijs correspondet: sz cer-
 te adhuc hoc non sufficit. quia non sequitur. fortis incipit
 ee. igitur sor. i hoc instanti qd est presens e & imediate an
 istas qd e presens no fuit: qz anis e veru & pns falsu: suppo-
 sito qd sor. incipiat ee p remotione de presenti & positione de
 futuro. Et si dicitur qd hoc e impossibile: dicatur qd no: quia
 hoc deus potest facere. Et si non sufficit h responsio assu-
 matur hec ppo. Ia incipit esse aliqd istius hore demonstra-
 do hore futura & p qd no sequit: ia incipit ee aliqd isti hore:
 igitur ia e aliqd isti hore & imediate an hoc istas: qd e p-
 sens no fuit aliqd isti hore. qz anis e veru & pns falsu pro
 prima parte. Sz secundo arguitur cōtra aliu modū expo-
 nendi eiusdē verbi. Nam no sequitur. Sor. nunc non est albus
 & imediate post hoc erit alb. ergo sor. incipit ee albus: & p
 pns anis no exponit pns secūdo mō. Et qd pna no valet:
 p3 supposito qd p ly hoc demonstretur istas post mille an-
 nos i quo incipies esse albus & no an. Etia no sequitur: tu
 incipies ee albus: igitur tu nunc non es alb & imediate post
 hoc istas qd e pns eris albus: supposito qd ia incipias esse
 albus: & cras sil r incipias ee albus: Isto posito p3 qd cō-
 sequētia no valet: qz cras erit anis veru & suū pns falsum:
 qz cras no erit ita qd hoc istas qd e pns e vel erit. demon-
 strado ide qd iam demonstratur: ergo cras erit hec falsa: i-
 mediate post hoc instans qd est presens eris albus eodez
 modo demonstrato. Et sicut arguitur de ista dictōe incipit
 Ita pot argui de ista dictōe definit. Sz adhuc forte
 dicerēt isti alii. qd pdicta verba no exponit p tales copula-
 tivas sz p vna pponē disunctivā cui ille copulativus sunt
 ptes principales: vbi gra. Sor. incipit ee alb? exponit sic: sor.
 i hoc istati e alb? & imediate an hoc no fuit alb? vel sor. in
 hoc istati no e alb? & imediate post hoc erit alb?. Similif

for. definit ee alb? exponit sic: sor. i h istati no e alb? & imediate
 ante hoc fuit albus: vel sor. i hoc istati e albus & imediate
 post hoc erit albus &c. Contra: ista consequētia no
 valet. sor. incipit esse albus: igitur sor. in hoc instanti e albus
 & imediate an hoc no fuit albus vel sor. i hoc instanti n e al-
 bus & imediate post hoc istas erit alb?: qz oppositū pntis
 stat cum ante: hec. n. stat simul: sor. incipit ee alb? & nō ē i
 hoc istati albus nec fuit ante hoc istas alb? nec erit post h
 istas albus: vt posito qd sor. incipiat ee alb?. Et demonstro
 p ly hoc istas pteritū p mille ānos āte qd sor. n fuit: tunc
 p3 qd sor. incipit esse p casum & tamen sor. non est i hoc in-
 stati: qz hoc istas nō ē: nec fuit an hoc istas p casu: nec erit
 post hoc istas: qz hoc istas nō ē: nec erit: imo etiā nō seqt.
 Tu incipies esse alb?: igitur tu es alb? i hoc istati qd e pns
 & imediate an hoc no fuisti alb? v l nō es albus i instanti qd
 est pns & imediate post hoc eris alb?: qz crastina die erit
 antecedens veru & consequens falsu: supposito qd cras incipies
 ee albus: nō enī erit cras veru qd tu es albus in hoc instanti
 qd e pns vel imediate post hoc eris albus demonstrato h
 istati qd e modo: cū nūqz ipm istas erit. Sz cū hoc vbo
 definit nō sequitur: tu definit ee albus: igitur tu non es al-
 bus i hoc istati: & imediate an hoc fuisti albus vel tu es al-
 bus i hoc istati & imediate post hoc nō eris alb?: qz oppo-
 situm pntis stat cum antecedente: hec enim stat sil. Tu
 definit esse albus: & tamen non es alb? in hoc instanti nec
 fuisti albus an hoc istas: nec eris alb? post hoc istas: sup-
 pono enim qd tu definas ee albus & qd per ly hoc demon-
 stretur instans futuz per mille annos post qd tu non eris
 tunc patet qd tu definit esse albus p casum: & tamē tu nō
 es in hoc instanti: qz hoc istas nō ē: nec fuisti āte hoc istas
 qz hoc istas nō ē. nec fuit: nec eris post hoc istas per casu.
 Et si dicitur qd op3 demonstrari istas pns adhuc nō va-
 let argumentū: qz cras erit antecedens veru & psequens fal-
 sum: supposito qd non sis nec fueris albus: tunc patet qd
 cras erit anis verum & pns falsu: quia cras non erit ita qd
 tu es alb? i hoc istati nec erit ita qd tu fuisti albus an hoc
 istas demonstrado semp istas qd e presens qre &c.

Propter hec et alia argumenta p-
 quosdam alios
 non bene dixisse qd ly incipit exponitur vno modo sic: sor.
 incipit esse. sor. nunc non est: & imediate ante instans p-
 sens non fuit. Et secundo modo sic: sor. nunc non est: & im-
 mediate post instans presens erit. Similiter sor. definit ee
 Sz primo modo sic exponitur: sor. nunc non est. & imediate
 an instans pns fuit. Et secundo modo sic: sor. nunc est & im-
 mediate post istas pns non erit. non obstat qd nō fiat de-
 terminatio p demonstrationē. Sumo enīz hanc ppositōe:
 tu incipies ee albus: & quero nūquid exponitur pmo vel se-
 cundo modo. Si primo modo. Contra ista consequētia
 nō valet: tu incipies ee albus: igitur tu nunc es albus & im-
 mediate ante presens instans non fuisti albus & per consequens
 non exponitur ly incipit primo modo. Et qd consequētia nō
 valeat p3 supposito qd tu incipias esse alb? per remotionē
 de presenti. Si at dicitur qd exponitur secūdo modo. Con-
 tra: ista pna nō valet. Tu incipies ee albus. igitur tu nō es al-
 bus & imediate post istas pns tu eris albus. Et si sic nō
 exponitur. Secūdo mō: & qd illa pna nō valet p3 suppo-
 sito qd tu incipias ee alb? p positionē de presenti. Sz forte h
 diceretur sicut quidā dicunt qd casus est impossibilis: dice-
 do qd si aliquid e albu prius fuit album. sicut si aliquid mo-
 netur prius mouebatur. Contra hoc arguitur sic. quicūqz
 aliquis hō incipit esse & ille est aliquo colore colorat? & ali-
 quando albus aliquādo niger vel aliquo alio colore: pon-
 tur: igitur qd tu incipias ee & sis albus tunc patet qd tu es
 albus & nūqz fuisti albus: quia nūqz fuisti ergo p3 pos-
 sibilitas casus. Item arguitur eodē modo qd aliquid mo-
 netur qd nūquā mouebat in eodē casu: qz tu moneris vt
 suppono & nūqz mouebaris. quia non fuisti. igitur &c. Et
 si dicitur negando qd moueris. sed bene imediate post
 hoc moueberis: pono igitur aliter qd sit vna mulier pre-
 gnans cum fetu aliquo in quo non sit adhuc introducta anima
 intellectiva. sz introducee i medio istati isti hore & moueat

hec in d...
 go in me...
 vel puel...
 nonqz an...
 intellectu...
 nentis in...
 moueba...
 se intelli...
 per se...
 tur qd p...
 tum mu...
 per se su...
 compos...
 terius o...
 ne date...
 monstra...
 do mod...
 valet: h...
 instans...
 nem de...
 tis cum...
 non exp...
 modo...
 esse: igit...
 sens fu...
 senti &...
 possibili...
 mum i...
 huc lig...
 patet q...
 ignis i...
 post h...
 ignis i...
 hoc co...
 istud t...
 rei ian...
 Et tūc...
 maner...
 anima...
 Aristo...
 Al...
 ex cop...
 nitur...
 vel h...
 Sed...
 medi...
 medi...
 bos...
 senti...
 defin...
 sequi...
 albu...
 nūc...
 veru...
 rum...
 veru...
 esse...
 est v...
 rum...
 tus...
 C...
 3 ali...
 nes...
 cipi...
 p re...
 duf...
 con...
 pis...
 pit...
 nō i...

hec in illa cum fetu per totam istam horam: finis erit
 in medio instanti. Et sequitur quod si mulier mouet. et puer
 vel puella eius que vel qui nunc mouebatur: mouet: quod
 nunc ante hoc fuit cum nunc primo sit introducta anima
 intellectiva. Et si dicitur quod tunc ad auctoritatem aristoteli
 ponentis in 4. et 6. philosophorum: quod omne quod mouetur prius
 mouebatur et omnem motum precessit motus. Hunc dicitur
 sic intelligitur omne quod per se mouetur vel cuiuslibet quod
 per se mouetur prius mouebatur. Et tunc in isto casu dicitur
 quod puer ille non mouetur per se. sed per accidens ad mo-
 tum mulieris. Et si per aliquam potentiam adhuc moueret
 per se sufficit quod aliquid eius prius mouebatur. et altera pars
 compositi vel aliquid aliud quod est pars eius. Et tunc
 terius ostenditur quod alie exponentes de definit non sunt be-
 ne date. quod capio hanc propositionem. hoc definit esse: de
 monstrato ligno. Et quero an exponatur primo vel secun-
 do modo. Si secundo modo. contra ista consequentia non
 valet: hoc definit esse: igitur hoc est et immediate post presens
 instans non erit: quod suppono quod hoc definit esse per remotio-
 nem de presenti: quo supposito patet veritas antecedentis
 cum falsitate consequentis. Et ideo ipsum consequens
 non exponit antecedens. Si vero dicitur quod exponit primo
 modo. Contra: ista consequentia non valet: hoc definit
 esse: igitur hoc non est et immediate ante instans quod est pre-
 sens fuit: quod nolo quod hoc definit esse per positionem de pre-
 senti et remotionem de futuro. Et si dicitur quod hoc non est
 possibile quia tunc alicuius rei permanentis daretur vlti-
 mum instans esse. Contra hoc arguitur sic. Et pono quod
 hunc ligno sit applicatus ignis iam primo dominans tunc
 patet quod iste ignis iam non agit: igitur hoc lignum est: et iste
 ignis immediate post hoc agat: igitur illud lignum immediate
 post hoc non erit: pro consequentiam. quia sequitur iste
 ignis immediate post hoc agat: igitur iste ignis immediate post
 hoc corumpet aliquam partem istius ligni: ergo immediate post hoc
 illud lignum non erit: patet consequentia quia ad cuiuscumque
 rei inanimate partis corruptionem sequitur corruptio totius
 Et tunc ad auctoritatem aristotelis dico concedendo quod rei per-
 manentis inanimate datur vltimum esse. Sed nullius rei
 inanimate datur vltimum esse simpliciter. Et sic intelligit
 Aristoteles etc.

Alia opinio

ponit quod hec verba incipit et de-
 finit exponitur per disiunctivas
 ex copulatiuis compositas: unde hec hoc incipit esse: expo-
 nitur sic: hoc est et immediate ante hoc non fuit ita quod hoc est
 vel hoc nunc non est et immediate post hoc erit ita quod hoc erit
 Sed hec: hoc definit esse exponitur sic: hoc nunc non est et im-
 mediate ante hoc fuit ita quod hoc est vel hoc nunc est et non im-
 mediate post hoc erit ita: quod hoc est. Et notate ponit hanc opinio-
 nem terminos. erit ita: fuit ita: adiectos orationibus de pre-
 senti: non ratione istius propositionis. hoc incipit esse vel hoc
 definit esse: sed ratione alterius ubi terminus communis
 sequitur hoc verbum incipit vel definit: ut hoc incipit esse
 album vel verum. Nam posito quod a. sit verum et quod conti-
 nue ante hoc fuit falsum tunc nunc ante hoc fuit ita quod hoc est
 verum: tamen a. fuit verum: quandoque fuit: quia hoc fuit ve-
 rum et hoc est. a. igitur. a. fuit verum: maior probatur: nam
 verum fuit hoc: igitur hoc fuit verum. Et sic patet quod a. incipit
 esse verum non obstante quod a. immediate ante hoc fuit verum et iam
 est verum. Sed non immediate ante hoc fuit ita quod hoc est ve-
 rum. quod simul cum illa de presenti sufficit pro veritate hu-
 ius a. incipit esse verum.

Contra istam viam

possunt deduci
 argumenta facta
 hanc opinio. sed precise hanc arguo inferendo plures conclusio-
 nes. Prima est quod omne quod incipit esse incipit esse: et tamen aliquid in-
 cipit esse quod non incipit esse: probatur et pono quod tu incipias esse
 per remotionem de presenti: quo posito patet prima pars con-
 clusionis per suas singulares exponentes et exclusivam secum
 convertibilem: sed secunda pars probatur. Nam tu inci-
 pis esse qui non incipis esse: et tu es aliquid: igitur aliquid inci-
 pit esse quod non incipit esse: patet: quia tu non es quod
 non incipis esse et immediate post hoc erit ita quod tu es quod non inci-

pis esse. igitur tu incipis esse qui non incipis esse: patet per opi-
 nis et maior: patet similiter: quod suum contradictorium est falsum: videli-
 cet tu es qui non incipis esse. Includit enim te esse et non in-
 cipere esse quorum quodlibet est contra casum. minor: pro-
 batur: sic arguendo. Tu es. et tu non incipis esse: igitur tu
 es qui non incipis esse: patet: quia eo quod ly qui non determina-
 tus per signum precedens non resoluitur in et. et ille. tunc sic: illa patet
 est bona et immediate post hoc erit ita sicut significatur per antea
 igitur immediate post hoc erit ita sicut significatur per antea. Et si
 cut deducitur hanc conclusio posset et hanc similiter deduci: omne quod
 definit esse: definit esse: et tamen aliquid definit esse quod non definit esse.
 probatur: et pono quod tu defines esse per remotionem de presenti.
 Isto posito patet prima pars. Et secunda probatur. quod tu
 defines esse quod non defines esse et tu es aliquid igitur etc. maior
 probatur. quod tu nunc non es quod non defines et immediate ante hoc fuit
 ita quod tu es quod non defines esse. igitur etc. maior: patet: quod suum oppo-
 situm est falsum: patet: quia tu es quod non defines esse. Includit. n. te esse et
 te non definire esse quod sunt contra casum. Secunda pars antea pro-
 batur sicut prius per vnam copulativam factam ex illis terminis.
 quare etc. Secunda conclusio est ista. Tu incipis esse postquam
 tu fuisti per mille annos et tamen tu non incipis esse: nec fuisti per mil-
 le annos: hanc conclusio probatur: et pono quod tu non fueris per
 mille annos: sed immediate post hoc erit ita quod tu fuisti per
 mille annos. Isto posito patet. Secunda pars conclusionis: et ma-
 iorem probatur. Nam tu non es postquam tu fuisti per mille annos: et
 immediate post hoc erit ita quod tu es postquam fuisti per mille
 annos: igitur etc. patet consequentia per opi. et minor: est casus: sed ma-
 ior probatur. quod suum contradictorium est falsum patet: quia tu es post-
 quam tu fuisti per mille annos quod est contra casum. Ex eadem
 conclusione sequitur. Tertia conclusio quod tu incipis esse homo
 qui diu fuit et tamen nunc fuisti homo: probatur: et pono quod tu
 incipias esse per positionem de presenti. Isto posito patet secun-
 da pars: sed prima probatur sic: tu nunc non es homo qui diu
 fuit et immediate post hoc erit ita quod tu es homo qui prius diu
 fuit: igitur tu incipis esse homo qui diu fuit. patet consequen-
 tia per opi. et maior: patet: quod suum oppositum est falsum. patet: quia tu
 es homo qui diu fuit: et minor: etiam patet: quod continue post hoc
 erit ita quod tu es preteritus etc. Quarta conclusio est ista: tu
 defines esse in instanti in quo es et tamen tu non es: probatur
 et pono quod tu defines esse per remotionem de presenti tunc patet
 secunda pars conclusionis. Sed prima probatur: quod tu non
 es in instanti in quo es: et immediate ante hoc fuit ita quod tu es
 in instanti in quo es: igitur etc. patet consequentia per opi. et mi-
 nor: sicut per casum: maior: vero patet: quod suum contradictorium est falsum
 Ex eodem etiam sequitur quod tu defines esse quando com-
 medis vel bibis et tamen tu non comedis nec bibis. Tu in-
 cipis esse in instanti in quo arguis vel respondes et tamen
 tu non arguis nec respondes: imo nec loqueris: pro pri-
 ma ponitur quod tu non sis: sed immediate ante hoc fuisti co-
 medens vel bibens. pro secunda ponitur quod tu non sis sed
 immediate post hoc eris arguens vel respondens. Quia
 conclusio sequens ex his est ista: tu incipis esse qui nunc
 es qui immediate ante hoc fuisti et qui immediate post
 hoc eris et tamen tu non es nec fuisti. Isto conclusio pro-
 batur et pono quod tu incipias esse per remotionem de pre-
 senti: quo posito: patet secunda pars. Et primam probatur:
 nam tu non es qui nunc es qui immediate ante hoc fuisti
 et qui immediate post hoc eris: et immediate post hoc
 erit ita quod tu es qui nunc es qui immediate ante hoc fuisti
 et qui immediate post hoc eris igitur etc. patet consequen-
 tia per opi. et quilibet premissarum per prius dicta.
 Ex eadem conclusione sequitur etiam quod tu defines esse
 antequam sortes definit esse et tamen tu et sortes simul definitis
 esse: probatur: et pono secundam partem per casum remotionem de pre-
 senti. quo posito patet quod tu defines esse: antequam sortes defi-
 net esse: quia tu non es antequam sortes definit esse et immedia-
 te ante hoc fuit ita quod tu es antequam sortes definit esse: igitur etc.
 patet consequentia per opi. et antecedens similiter per
 prius dicta. Similiter sortes nunc non est antequam tu defi-
 nis esse et immediate ante hoc fuit ita quod sortes nunc est an-
 tequam tu defines esse. igitur sortes de finet esse antequam tu
 defines esse. patet consequentia cum antecedente ut prius

Item sequitur qd tu incipis esse postq̄ incepisti esse & ta-
me nūq̄ incepisti esse. Tu desinis esse anteq̄ tu desines
eē & tamen nūq̄ desines esse. Tu desinis esse qui eris et
tamen nūq̄ eris. Tu incipis pugnare cum sorte qui est &
fuit fortior te: valentior te: & pulchrior te: & tamen nullus
vestrum est nec fuit & sic de infinitis alijs que pias anres
offendunt & rationi repugnant quas nunc dimitto gratia
brevitatis. **C** Justa istas conclusiones adduco tale argu-
mentum. & pono qd sor. incipiat dividere unum corpus
vel partem eius & qd ipse dividet per totam istā horā. Ita
qd in ultimo instanti hoc corpus erit primo divisum: tūc as-
signo superficies immediatā agēti per .a. & ultimam ex alio la-
tere per .b. tūc p̄ qd sor. incipit dividere .a. superficiem & ta-
mē iā non dividit .a. superficiem nec immediate aſi hoc fuit ita
qd dividit .a. superficiē: nec immediate post hoc erit ita qd divi-
dit .a. superficiē: qz continue post hoc erit ita qd .a. superfi-
cies est divisa: imo & infinite post .a. sunt divise: quare patz
qd ly incipit: nō recte exponitur per illas exponentes. Si-
militer finis in fine hore & sequitur qd sor. desinit divide-
dere .b. superficiem & tamē iā non dividit .b. superficiem:
nec immediate post hoc erit ita qd dividit .b. superficiem: qz
tam est divisa: nec immediate ante hoc fuit ita qd sor. dividit
.a. superficiem: quia continue ante hoc fuit ita qd sor. divi-
dit .b. superficiē: qre p̄ qd exponentes iste non exponunt
expositam. Item solet cōter concedi qd spericus incipien-
do super planum incipit esse super duo puncta. vel tria
lineis plani: & qd tu incipis esse in duobus instantibus: imo
incipis pertransire infinitas partes proportionales: q̄ oīa es-
sent falsa s̄m illum modum exponendi: vt ergo h̄ incon-
venientia non sequantur placeat culibet hanc opinionem
dimittere quare &c.

De incipit & desinit.

Propositio ergo respectu huius verbi. In ci-
pit vel desinit exponi non habet: sed h̄z cau-
sas veritatis quarum quelibet propositionē
de incipit vel desinit potest inferre: & disjunc-
ctiva ex eisdem cum ipsa propositione con-
vertitur: unde h̄ propositio. hoc incipit esse: h̄z duas cas-
veritatis: quarum vna est copulativa duarum demon-
stratarum vnus de presenti affirmative & relique de p̄-
terito negative cum determinatione huius dictionis: ime-
diate: vt hoc nunc est & hoc immediate ante instans qd est
presens non fuit. Secunda causa veritatis eiusdem ē vna
copulativa talium duarum vnus de presenti negative &
alterius de futuro affirmative cum consimili determina-
tione: vt hoc nunc non est & hoc immediate post instans qd
est presens erit. Similiter h̄ propositio hoc desinit eē h̄t
duas copulativas causas veritatis quarum vna compo-
nitur ex duabus categoricis: vna de presenti negative: et
alia de preterito affirmative: cū hac determinatione ime-
diate: vt h̄ nunc non ē & hoc immediate ante instans qd ē p̄-
sens fuit. Secunda causa veritatis ipsius est vna copula-
tiva composita ex duabus talibus: quarum vna est affir-
mativa de presenti & reliqua negativa de futuro cum si-
mili determinatione: vt hoc nūc est & hoc immediate post
instans qd est presens non erit. **U**el si tibi placet potes
dare causas veritatis cum p̄oribus cōvertibiles brevio-
res: vt si hoc nunc ē & immediate ante nunc non fuit hoc in-
cipit esse. & si tu nō es albus & immediate post nūc eris al-
bus: tu incipis eē albus. Eodē modo dico d̄ ly desinit qd si
tu nō es homo & immediate ante nūc fuisti qd tu desinis eē
homo: & si es homo & immediate post nunc non eris ho-
mo tu desinis esse homo: & sic consequenter dicendum ē
in omnibus alijs si adhuc infinita p̄ponerent. Et non cre-
datur qd hic recipiatur ly nūc prout cōvertitur cuz ly hoc
instans presens: sed sumitur pro vno termino cōi conner-
tibili cum hoc termino instans presens vel instans qd ē p̄-
sens: vñ quancūq̄ tu eris: erit ita qd tu es nūc: sicut erit
ita qd tu es i instanti presenti licet tunc non erit ita qd tu es in
hoc instanti quod est presens: vel in hoc instanti presenti.
Et sicut probantur iste hoc incipit esse vel hoc desinit
esse. Ita debent alie probari siue sint in terminis compo-

stis siue in terminis simplicibus siue enim verbo substan-
tivo siue cum verbo adiectivo: ut tu incipis vel desinis eē
albus. Tu incipis vel desinis esse tantus sicut fuit plato.
Tu incipis vel desinis videre aliquem hominem vel se-
re aliquā propositionem. Incipit esse omnis homo: inci-
pit esse omne qd est. & sic de alijs &c. **E**x quibz potest
clare videri quare dico qd huiusmodi. Verba incipit & de-
sinit non h̄nt exponentes: sed causas veritatis cū ex nulla
istaz hoc incipit eē: hoc desinit esse: sequatur aliqua suarū
copulatarum: ut probatum est in capitulo precedente.
Nec potest dici qd disjunctiva facta ex illis copulativis
sit exponens alicuius illorum. **P**rimo quia exponere
pertinet ad copulativam & non ad disjunctivam: ut patet
in omnibus alijs terminis exponibilibus: puta exclusivis
exceptivis: reduplicativis: univerialibz affirmativis: & ter-
minis graduum. ac etiam notis alietatum vel differentie.
nūq̄ enim aliquis bene diceret qd hec tū homo currit ex-
poneretur per disjunctivam secum convertibilem cōpo-
sitam ex suis causis veritatis. **S**ecundo omnis expo-
nens alicuius requirit veritatem omniū suaz p̄tiū ut patz
in copulativa exponēte exclusivā: in copulativa exponēte
univerialem affirmativam: & sic de alijs: sed certum ē qd
cōmuniter in disjunctiva predicta partes adinvicem re-
pugnant cum nūq̄ sit possibile ambas copulativas simul
esse veras: igitur illa disjunctiva non exponit propositionē
de incipit vel desinit. **T**ertio ab exposita ad quālibet par-
tem sue exponentis est bonum argumentum ut patet in
omnibus dictis superius. Sed a propositione inceptionis
vel definitionis ad aliquam illarum partium non est bo-
num argumentum: ut deductum est superius: ergo illa
disjunctiva non exponit propositionem de incipit & desin-
it. **N**ec oportet dicere qd propositio de incipit vel desin-
it non habet nisi unam exponentem puta illam disjunc-
tivam sed alie propositiones de dictionibus exclusivis
& reduplicativis: & sic de alijs habent plures exponentes
sed certe hoc est falsum: quia nulla propositio exponibilis
in toto mundo habet nisi unam exponentem: unde hec illi
tū homo currit habet istam copulativam pro exponen-
te. homo currit: & nihil non homo currit: cum neutra illarū
categoricarum sit exponens illius: quia a nulla illarū
ad ipsum expositum est bona consequentia. Et si
ego vel alius diceret qd ille sunt exponentes illius male di-
ceret nisi ad istam intellectum qd ille due exponunt illam
exclusivam ex quo non sequitur postea qd ille sunt exponen-
tes: sed una exponens. Similiter a nulla parte exponen-
tis ad expositum est bonum argumentum: sed tamen a qua-
libet parte illius disjunctive ad propositionem de incipit
vel desinit est bonum argumentum: igitur &c. Sed ē ad-
vertendum qd propositio inceptionis & definitionis de p̄-
terito vel futuro non probatur sicut de presenti: requiruntur
enim omnes cause veritatis i eodē tpe cū exposito. vñ
h̄ propositio in .a. instanti tu incepisti esse h̄z. h̄z has cas veritatis
i .a. instanti tu fuisti h̄z & immediate ante .a. istas nō fui-
sti homo: vel in .a. instanti nō fuisti h̄z & immediate post .a. in-
stans fuisti homo. Item hec propositio in .b. instanti tu in-
cipies eē albus h̄z has cas veritatis in .b. instanti tu eris al-
bus & immediate ante .b. instans non eris albus: vel in .b.
instanti tu non eris albus & immediate post .b. instans tu
eris albus. Eodem modo dico de hoc verbo desinit: cau-
se veritatis illius. In .c. instanti tu desinebas currere. sunt
iste. In .c. instanti tu non cucurristi & immediate ante .c. in-
stans tu cucurristi: vel in .c. instanti tu cucurristi & imme-
diate post .c. instans tu non cucurristi. Similiter in .d. in-
stanti tu desines moveri habet has veritates. In .d. in-
stanti non moveberis & immediate ante .d. instans mo-
veberis vel .d. instanti moveberis & immediate post .d.
instans non moveberis. **E**t si queritur quare in huius-
modi propositionibus continue ponis instantaneam de-
terminationem dico qd propter istā causam: quia si nō po-
neretur non haberent propositiones veritates: s̄z resoluē-
tes: ut ille propositiones tu incepisti esse: tu incipies esse.
Tu desisti esse. Tu desines esse non habent veritates:

sed hab
tunc aut
nebas e
dū quae
ponend
correspo
desinit e
nit eē tal
positio
In
quale ip
le. **C**S
ipsum a
le. **C**T
quand
tu regul
fuit ipso
probatu
qro vtr
Si sic:
tis. Si
albus:
duo tēp
quero
.a. non
dicatur
te post
q in .a
gula p
LO
plato &
nec in
sequer
q̄tati
ter au
q̄tita
istās i
posito
& non
to: con
citra tr
bit pla
erit pl
lis & c
incipi
pis pa
te pol
proba
a. sit v
strū e
gnitu
.b. tu
tātus
bac. i
maior
eris t
post.
qz sig
q̄ tu
cut er
p̄trā
incipi
q̄ p̄
trāst
vitas
fire a
imo a
i ulth
tūc t
te an

sed habet resoluti p demonstrativa istatis vel temporis. vt tunc aut i. a. istati vel i. b. instanti incepisti ee: incipies ee: definibas ee: vel defines ee. Et sic pñr e i oibus alijs obserua di quass nuc dimittit to gfa breuitatis. Juxta huc modu ex ponendi adduco regulas coes me iceptionis et definitois correspondetes: primo supponedo q omne q incipit vel definit esse aliquale ipsum in aliquo instanti incipit vel defi nit ee tale. Et similiter de p: eterito et de futuro: hec sup/ positio potest reduci ex superius dictis.

Isto supposito sit hec. **Prima regu/** la: quaecuq; erit aliquid quale ipsum iam non est ipsum incipit vel incipiet esse ta/ le. **Secunda regula** quaecuq; e vel fuit aliquid quale ipsum aliquando non fuit ipsum incipit vel incipiet esse ta/ le. **Tertia regula** quaecuq; e aliquid quale ipsum ali/ quando no erit ipsum definit vel definit ee tale. **Quar/ ta regula** quaecuq; aliquid non est quale ipse aliquando fuit ipsum definit vel definebat ee tale. **Prima regula** probatur: et pono q tu non sis albus: sed eris albus: tuc qro vtram imediate post istas q e pñs eris albus vl no si sic: sequitur q iam incipis ee albus p vna cam verita/ tis. Si non. signo ergo totum illud tempus p q non eris albus: et totum tepus p quod eris albus: et notuz e q illa duo tepora copulantur ad istas mediu qd sit. a. Et iteru quero an in. a. eris albus vel no: si sic. Et cu imediate ste a. non fuisti sequitur q in. a. instanti incipies ee albus. Si dicatur q in. a. instanti tu non eris albus et tamen imedia te post. a. eris albus seqt iteruz per aliam causam vitatis q in. a. instanti incipies esse albus. Et sicut ia pbat illa re gula potest et quelibet aliarum probari.

Contra primam regulam arguitur sic: tu eris tantus sicut erit plato et iam non es tantus: sicut erit pla. et tu no incipis nec incipies ee tantus qtus erit plato. igitur regula falsa: co/ sequentia p3 et ans probatur. Et pono q tu sis pedalis qtitatis et plato bipedalis et q vterq; vestrum vniformi ter augmetetur per totam istam horam ita q tripedalis qtitas sit minima qua nenter vestruz hebit. Et q vltimu istas istius hore sit primu no esse tam tui qz platonis: quo posito arguitur sic. Tu hebis tata qtitate qta hebit plato et non maiorem et ecotra: igitur tu eris tantus sicut erit pla to: consequentia patet et antecedens probatur. oem qtitate circa tripedale tu hebis et no maiore et tatan precise habe bit plato: igitur et. Secuda pars: scz q tu no es tantus sic erit plato: q tu es pise pedalis qtitatis et plato bipeda/ lis et crescet sine diminuet. Tertia ps pbat. v3 q tu non incipis nec incipies ee tantus sicut erit plato: q tu non inci/ pis patet: q tu nuc no es tantus sicut erit plato nec imedia te post hoc eris tantus sicut erit plato. Et q tu no incipies probat: q si sic: vel ergo in. a. vel post. a. vel an. a. dato q a. sit vltimu istas hore: no in. a. nec post. a. q: tuc null? ve/ stru erit. Nec etia an. a. q: si sic. sit igitur q in. b. Et tuc ar guitur sic. In. b. tu incipies ee tantus sicut erit plato: igitur in .b. tu eris tantus sicut erit plato. vel imediate post. b. eris tantus sicut erit plato: patet cosequentia sed pñs e falsum: p bat: na q i. b. tu no eris tantus sicut erit pla: p3: q: pla. erit maior post. b. q tu eris i. b. Et q no imediate post. b. tu eris tantus sicut erit plato: probatur: q: aliquod erit istas post. b. inter quod et. b. tu non eris tantus sicut erit plato q: signo. c. iter. a. et. b. et sequit q pla. erit maio: post. c. q tu eris an. c. Et p coseques iter. c. et. b. tu no eris tat? si cut erit pla. **Secudo arguit sic.** Ista pñs no valet. Tu pñsibis. a. spatii et ia no pñsibis. a. spatii: igitur incipis vl incipies pertrāsire. a. spatium: et per pñs e regula falsa. et q pñs si v3. pbo: et pono q ia no pñsibis. a. spatii. s3 p/ trāsibis ipm adequate in tota hora futura. Isto posito p3 vitas anis. Et q pñs sit falsu: pbo. Na tu no incipis pñs fire a spatii ut p3: q: no imediate post hoc pñsibis ipmz lmo adequate i hac hora: nec incipies pñsire ipm: q: non i vltimo: nec post: nec an: q no post p3: nec i vltimo: quia tuc tu no pñsibis ipm: imo erit tuc pñsibis: nec imedia te an pñsibis ipm: q: no imediate an pñsibis primam

medietate: nec secuda scde nec sic de alijs. Ex quo pñr se/ quit q an. a. tu no incipies pñsire. a. spatii: q: i nullo ista ti pñsibis illud: sed totu i tota hora et pte i parte hore.

Tertio arguit p eade regula sic creas istu anxpim ali/ quando erit et tu creas anxpim no incipit nec incipiet ee. igitur regula falsa: p3 pñs et ans silt p pñs pte: q: suu pñs: tu e falsu. v3 oē creans anxpim e: ex quo anxpms no e nec deus creat ipsum vt suppono. **Secunda pars etia patet:** eo de? aliqn creabit anxpms g? creas anxpms: aliqn erit qre et.

Ad hec respondendo pmitto qd/ dam regu/ las declaratiuas aliarum in superius positaz: quaru prima est ista. Ex copulatiua duaru demonstratiuaru vnus de p seti negative. Et alterius de futuro affirmatine regretis i/ stas p sui vificatione. seqt iceptio de pñs vel de futuro: ita q sequitur tu eris albus et ia no es albus: igitur incipis vel incipies esse albus: quia affirmatiua illa de futuro re/ quirat instans pro sui vificatione: sequitur enim tu eris albus: igitur in aliquo instanti tu eris alb?. **Secuda re/ gula** e ista. Ex copulatiua facta ex duabus demonstrati/ uis vna de presenti vel de pterito affirmatiua requirente istas pro sui vificatione et altera de pterito negativa seq/ tur iceptio de presenti: vel preterito. ita q sequitur: tu es vel fuisti aliquatus et aliquado no fuisti aliquatus: igitur i cipis vel incipisti ee aliquatus: et hoc q: affirmatiua de pre/ senti vel preterito requirit istas pro sui vicatione. Sequit eni tu es vel fuisti aliquatus. igitur in aliquo instanti es vl fuisti tantus. **Tertia regula** est. Ex copulatiua duaru demonstratiuaru vni? de presenti negative et alterius de pte/ rito affirmatine requirētis istas p sui vificatione seqt de/ finitio vel de presenti vel de preterito. Ita q sequit. tu cu/ curristi et iam no curris. igitur definis vel definebas curre/ re. Et hoc e q: affirmatiua de presenti pro sui vificatione requirit istas. seqt. n. tu cucurristi. igitur i aliquo istati cucur/ risti. **Quarta regula.** Ex copulatiua cui? ptes pncipales snt due demonstratiue vna de futuro negativa et alia de p senti vel futuro affirmatiua regretis istas p sui vificatio/ ne sequit definitio de presenti vel futuro. Ita q sequitur tu aliquado no moueberis et ia moueris. igitur definis vel defines moueri. b. a. ia e imediatu huic istati vel erit ime diatu eidē. et aliquado no erit imediatu. igitur definit vel de finet ee imediatu eidē. Et hoc contingit q: affirmatiue ille si possunt verificari nisi p instati. Sequit. n. Tu moueris vel moueberis. igitur i aliquo instanti: Similit sequit. a. est vel erit imediatu huic istanti. igitur i aliquo istanti e vel erit imediatu. Et sic de alijs. bis ergo pmissis respōdeo. **Ad primu argumētū** negando pñs p illa pte tu eris tant? sicut erit plato. eo q requirit instans p sui vificatione Sequit. n. tu eris tantus sicut erit plato. igitur i aliquo in stanti. Adodo h est falsu eo q i nullo instanti tu eris tantus sicut erit pla. vt argumētū deducebat. Et tuc ad pbatio/ ne. nego illam pñam. tu hebis tantaz qtitate qtam hebit plato et no maiorem et ecotra. igitur tu eris tant? sicut erit plato. q: ans no requirit instans p sui vificatioe s3 pñs bñ requirit instans. Ex illo. n. ante seqtur. pise q qntuq; tu eris tantus erit plato. vel qtus tu eris tantus erit pla/ to. Ex quo postea non sequitur q tu eris tantus sicut erit plato. eo q ly eris in antecedente stat confuse tantum et in consequente determinate. Similiter nego q tu et plato eritis equales. eo q in nullo instanti. ex quo sequitur q no imediate ante finem hore tu eris tantus sicut imediate an te finem hore erit plato. quia ante finem hore tu non eris tantus sicut imediate ante finem hore erit plato. Item co cedo q quandocunq; tu eris. tu eris minor qz erit plato i/ mediate ante finem hore. Et quandocunq; plato erit ipse erit minor qua tu eris imediate ante finem ho/ re. et tamen ipse nunq; erit minor te sed continue ma/ ior. patet ergo q ita consequentia est bona. Tu eris tan/ tus sicut erit plato. et iam non es tantus sicut erit plato. igitur incipis vel incipies esse tantus sicut erit plato. Etiam sequitur. sotes erit ita albus sicut erit plato. et iaz non est ita albus sicut erit plato: ergo incipit vel inci/

piet eē ita albus sicut erit plato. Etia sequitur: tu eris ita bonus sicut erit plato ante .a. vel post .a. et iam non es ita bonus: igitur incipis vel incipies esse ita bonus sicut erit plato ante .a. vel post .a. Similiter sequitur: tu eris per totam .a. horam et iam non es per totam .a. horam: igitur incipis vel incipies eē per totam .a. horam. Etiam sequitur tu eris ab .a. vsq; ad .b. et iam non es ab .a. vsq; ad .b. ergo incipis vel incipies esse ab .a. vsq; ad .b. Et sic cōsequēter i omnibus alijs talis de futuro requirit instans pro sui verificatione. Sicut cōtingit in oib; pdictis cōsequētis. Et sicut dico de futuro respectu huius verbi incipit eodē modo potest dici de preterito respectu eiusde; unde nō sequitur: sor. est tantus vel fuit tantus sicut fuit plato: et ali quando non fuit tantus sicut fuit plato: igitur incipit vel incipiet esse tantus sicut fuit plato. Similiter sequitur cu; b. verbo definit: vt tu non es ita sanus: sicut tu fuisti. et fuisti ita sanus sicut fuisti: igitur definis vel definebas esse ita sanus sicut fuisti. Etiam de futuro sequit: tu es vel eris rome per totam hanc diē et aliquādo non eris rome per totam hanc diē: igitur definis vel defines eē rome per totam hanc diē. Et sic de alijs consimilibus infinitis. Ad secundum argumētum nego consequentiam illā. Tu pertransibis .a. spatium et iam non pertransis illud: igitur incipis vel incipies pertransire .a. spatium. Et hoc contingit: quia illa affirmativa de futuro non requirit instans pro sui verificatione sed tēpus respicit limitatum. unde nō sequitur. Tu pertransibis .a. spatium: igitur in aliquo instanti pertransibis illud: sed bene sequitur q; in aliquo tempore. Similiter non sequit: sor. sciet .a. et .b. propositiones et iā nō scit .a. et .b. propositiones: igitur incipit vel incipiet scire .a. et .b. propositiones: supposito q; sor. sciat .a. et .b. propositiones successiue quas nūq; simul sciet nec simul erūt. Isto posito p; q; illa psequētia non valet. Et causa est q; ista de futuro. sor. sciet .a. et .b. non requirit instans pro sui verificatione: unde non sequit sor. sciet .a. et .b. igitur in aliquo instanti sciet .a. et .b. Etia non sequitur. Tu facies .b. domum et iam non facies eam: igitur incipis vel incipies facere eam. Tu cantabis missam: et iam non cantas eā: igitur incipis vel incipies cantare ipsam. Sor. induet se tuni cam et iā non induit eandem igitur incipit vel incipiet et cetera. Et causa ē q; iste de futuro nullo modo sūt verificabiles pro instanti sed tempus respiciunt limitatū. Vbi tamē affirmativa illa nō sit verificabilis pro instanti et cum hoc nō respiciat limitatum tempus bene sequitur inceptio: vñ sequitur: tu pertransibis aliquā partem .b. spatij: et iam non pertransis aliquam eiusdem: igitur incipis vel incipies pertransire aliquā partem .b. spatij. Etia sequitur de preterito. Tu diuidebas aliquā partē .a. lineę et nō eternaliter diuidebas eam: ergo incipis vel incepisti diuidere eā. Itē cum hoc verbo definit sequitur: tu facies aliquā partē .a. domus et aliquādo non facies eam: igitur definis vel defines facere aliquā partem .a. domus. Etiam sequitur tu iam non intendis aliquem motū et aliquādo intendebas aliquem motum: igitur definis vel definebas intendere aliquem motū. Et hoc cōiter contingit vbi tales affirmatiue cum hoc q; non requirunt instans pro sui verificatione nec etiam respiciunt limitatum tempus. vbi tamen fieret oppositum consequentia non valeret: unde non sequitur: tu non intendis aliquem motū ab .a. vsq; ad .b. et ali quando intendes vel aliquādo intēdebas aliquē motū ab .a. vsq; ad .b. ergo incipis vel incipies: definis vel defines intendere aliquem motum ab .a. vsq; ad .b. Et sic de alijs vbi affirmativa illa respicit limitatum tempus: et non est verificabilis pro instanti.

Et vt solutio istius primi et secundi argumēti melius intelligatur pono tres regulas quibus apparebit que sunt propositiones pro instanti verificabiles et que non. Prima regula ē ista quelibet p:opositio de presenti cuiuscūq; verbi respectu cuiuscūq; appositū v; de preterito aut de futuro. Primo termino probabilis carente appposito: est pro instanti verificabilis: ita q; sequitur: tu es vel curris: igitur in aliquo in-

stanti es vel curris. Tu es tantus sicut tu fuisti vel sic erit plato: igitur in aliquo instanti et cetera. Etia sequitur: tu pertransis vel diuidis aliquam lineam: ergo in aliquo instanti pertransis vel diuidis illam et sic de alijs quibuscūq;. Idem sequitur de preterito vel futuro cuiuscūq; verbi carente appposito. Sequitur enim tu eris vel curris: igitur in aliquo instanti tu eris vel curris: tu pertransibis: numerabis vel diuides: ergo in aliquo instanti tu pertransibis numerabis vel diuides. Similiter sequitur de preterito. tu currebas vel sedebas: igitur in aliquo instanti: tu pertransi fuisti numerasti vel diuidebas: igitur in aliquo instanti sic fecisti. Et sic de infinitis consimilibus. Et dicitur primo termino probabilis: quia non sequit: ois homo currit vel cur rebat: igitur in aliquo instanti et cetera.

Secunda regula ē ista: quilibet p:opositio de preterito v; futuro verbo substantiuo p:io termino probabilis respectu cuiuscūq; appositū: est pro instanti verificabilis nisi determinetur per terminum significatē fluxum: ita q; sequitur sicut prius dicebat tu eris albus vel fuisti niger: ergo in aliquo instanti: similiter sequitur: tu eris tantus sicut erit plato: vel tu fuisti ita albus sicut tu fuisti: igitur in aliquo instanti. Et sic consequenter sequitur respectu cuiuscūq; appositū siue fuerit terminus compositus siue terminus simplex. Et notandū dicitur primo termino probabilis: quia vbi verbum substantiuum prederet alius terminus p:us probabilis non sequeretur verificatio pro instanti. Unde non sequitur: omnis homo erit albus: vel omnis homo fuit albus: ergo in aliquo instanti omnis homo erit albus v; omnis homo fuit albus. Similiter non sequitur: Iste numerus vel iste populus erit: igitur in aliquo instanti. Iste numerus v; iste populus erit: unde assignatis duobus instantibus futuris p; q; iste numerus erit: quia ista duo erunt: et tamen in nullo instanti: iste numerus erit: q; i nullo instanti duo ista erūt. Sic assignata p:egregatiōe hoium existētū et aduentū. vsq; ad mille ānos i hac ciuitate p; q; iste p:plis erit: quia ista erunt et tñ in nullo instanti iste p:plis erit: q; i nullo instanti ista duo erunt: hec enim p:opositio iste numerus erit nō habet probari respectu huius verbi erit: sed respectu huius termini iste numerus: resolutōne sic: ista erunt et ista sunt vel erunt iste numerus: igitur iste numerus erit. Et tunc quelibet pars antecedentis est probanda per suum singulare: vt hoc erit et hoc erit ista: igitur ista erūt: q; non sequitur: ista erunt: igitur i aliquo instanti ista erūt cu; verbum futuri temporis non sit primus terminus probabilis: sed ly ista pluralis numeri. Et sicut dico de isto termino numerus ita dico de illo termino populus: et de quocūq; termino de quo non verificatur ly aliquid in singulari: sed in plurali: vt domus aceruus lapidū vel lignorum. et sic de alijs. Addebatur vltimo in regula: nisi terminet per terminū significatē fluxum: q; nō sequitur: hec hora vel h dies erit: ergo in aliquo instanti h hora vel h dies erit. Etiam non sequitur. Iste motus vel h diuisio erit. igitur in aliquo instanti: hec pertransitio. vel hec ascensio erit. igitur in aliquo instanti. et sic in alijs terminis habentibus fluxum p:io significato. Et voco terminū significare fluxum qui significat durationem aliquā cuius partes non possūt esse simul. que quidem duratio non est nisi fluxus. et accidens fundatum in suo subiecto. vbi tamen q; vellet sustinere motum esse rem mobilem diuisionem eē rem diuisam vel diuidendam. tempus primum mobile. pertransitionem esse rem pertransitam vel pertranscundam. non oportet ponere illam particulam in regula: quia tūc bñ sequeretur hec hora erit: ergo in aliquo instanti h hora erit sicut sequitur primum mobile erit: igitur in aliquo instanti primum mobile erit. Etiam sequitur iste motus erit. igitur in aliquo instanti iste motus erit. sicut sequitur hoc mobile erit. igitur in aliquo instanti hoc mobile erit. Et sic consequenter in alijs que nō oportet explicare. s; ab his exemplis sumantur.

Tertia regula est ista p:opositio de verbo adiectiuo appposito preteriti

vel futuri temporis non exponibili: officibili: vel habere causas ve ritatis: non e pro instanti verificabilis: nisi forte gratia materie: v3 quando actus vbi respectu appositu pot pinstati pcedere. Sequitur. n. bene: tu tages sorte. igit i aliquo istati: tu videbis platonem: ergo i aliquo istati. Curres i mote bello. igit i aliquo istati. Sed non sequitur tu tanges sor. & platonem: igitur in aliquo instanti tanges illos: tu videbis sor. & platonem: ergo in aliquo instanti videbis illos. Tu curres moneberis vl ambulabis ab hic vsq romā: igitur i aliquo istati. Etia non sequitur. Tu p trāsibis. a. spatium. igitur i aliquo istati: tu dividebas a lineam. igitur in aliquo istati. dividebas illā: Similiter non sequitur tu numerasti vel numerabis. a. numerus vl ptē eius. igitur i aliquo istati. Et sic discurredo p alia vba adie ctua: nō valēt. huiusmodi forme nisi forte gratia materie: vt dicebatur. dico enim in regula apposito: quia vbi n̄ haberet appositū & esset primus terminus probabilis pro sui verificatione reqreret istās vt dicebatur i prima regula. Et dicit nō exponibili: officibili: vel hñte cās veritatis e pro istati verificabilis. Sequit enim tu differs vel differebas a sorte & a platone: ergo i aliquo istati differs vel differebas ab eis. Et hoc: qz ly differs e terminus exponibilis. Similiter sequit: tu icipies vel defines scire. a. & b. ppōnes ergo i aliquo istati: tu icipisti vl definebas videre sor. & platonem: igitur i aliquo instanti. Etia sequit tu potuisti vel poteras esse in duobus instantibus. igitur i aliquo instanti. Et cōsequēter i alijs cū quocūqz appposito. Et hoc est qz ly incipit & delinit sūt verba habētia causas veritatis & ly possum potes pōt e verbū officiat. ile. Et si dē non sequit tu dubitabis vel scies. a. & b. ppōnes: igitur i aliquo istati & tamen ly dubitabis & scies sūt verba officabilia. Et respōdeo cōcedēdo cōsequētia factaz sed nego q illa sunt h officabilia: imo debent describi vel probari p copulatiuā qz cadūt super icōplexū: sed quando cadūt sup cōplexū tunc bñ sūt officabilia. vt h: tu scis. a. ppositiones esse veram. Ideo bene sequitur: tu scies vel dubitabis. a. & b. ppōnes esse veras: igitur i aliquo istati &c. Juxta p̄ dicta p3 qz h cōsequētia nō valet. tu scies. a. & b. ppositio nes: igitur eris scies. a. & b. ppositiones vel aliquādo erit ita qz tu scis. a. & b. ppositiones: qz añs nō requirit instās & consequens sic. Similiter non sequitur: tu tanges vel videbis sor. & platonem: igitur tu eris tages: vl videns: sor. & plato. vel aliquādo erit ita qz tu tages vel vides sor: & platonem. Verūtānē bene sequitur i singulari numero siue copulato vel equialente. Sequitur enim tu p trāsibis. a. spatium: igitur tu eris p trāsies. a. spatium. Et aliquādo erit ita qz tu pertransis. a. spatium: nō obstāte qz cōsequens requirit istans & añs nō: eo ipso. n. qz tu p trāsibis aliqd spatium in aliquo tempore in quolibet instanti illius temporis erit ita qz tu pertransis illud & es ptransiens illud: ppter rea non sequitur. In quolibet instanti istius hore tu eris ptransiens. a. spatium: igitur in quolibet instanti istius hore tu pertransibis. a. spatium. Istud enim consequens significat qz in quolibet instanti istius hore adequate & cōplete per trāsibis. a. spatium qd e impossibile. Sillr etiā seqt: tu dividēs a. lineā: igitur tu eris dividēs. a. lineā. vl aliquādo erit ita qz tu dividis. a. lineā: & tñ nō seqt in quolibet instanti istius hore tu dividēs. a. lineā: ergo i quolibet instanti istius hore tu dividēs. a. lineam quare autem dictum est. Sed nō sequitur tu numerabis numerum infinitum: igitur tu eris numerans numerum infinitum: vel aliquādo erit ita qz tu numeras numerum infinitum. Et hoc quia ly numerabis determinat terminū equalentem vni de copulato vel de plarij cū nō possit de illo termino aliquid i singulari verificari sumendo numerum pprie. Similr non sequit pp eādē cām: tu videbis istū pplm: igitur tu eris videns istū populū. Vel aliquādo erit ita qz tu vides istū populū supposito qz successiue videbis illos hoies & non simul. Et si arguit pbādo illā p̄nam. Tu nūerabis numerum infinitū. igitur tu eris numerās numerū infinitum: quia oē vbum adiecatum d3 resolui in sum es est: & i suū participium. dico qz verū e i ppositione verificabili pro i

stanti sed i ppositione non verificabili pro instanti non o3. Et si iteram queritur quomodo cōuertitur h tu numerabis numerū infinitū dico qz sic. Aliquid quod numerabit numerum infinitū e vel erit tu. Et si dicitur qz non fit de p̄dicato subiectū: dico qz h tu numerabis numerum infinitū nō habet p̄dicatū explicatū: s3 suū p̄dicatū subitel lectum e istud aliquid qz nūerabit numerū infinitū qz recte ponit p subiecto i cōuertēte qre &c. Ad tertiu argumētū pncipale qñ arguebat qz nō sequit. creās istū añxp̄z is nō e & creās istū añxp̄m aliqñ erit. igit creās istū añxp̄m icipit vel icipiet esse. cōcedo qz nō sequit: sed nō concluditur cōtra illā. primo qz non dicit regula qz qualecūqz erit aliqd quale ipm iam nō e qz icipit vel incipiet esse tale. Jō lz non sequatur cōsequēs illatū: tamen bene sequitur: igit creās istū añxp̄m icipit vel incipiet eē creās illū añxp̄z ita qz ille terminus tale stat pro oī denominatione. Et scūdo quia oporteret qz copulatiua illa fieret ex demōstratiuis: sed iam i p̄posito fit ex indefinitis: sed bene sequeretur hoc nūc nō e demōstrādo deū creāre añxp̄m & hoc aliquādo erit. igitur hoc incipit vel incipiet eē: cōsequētia e bona: sed maior e falsa: imo si argueretur cū termino discreto composito nō valeret argumētū: vñ nō sequitur: h creās añxp̄m is nō e: & hoc creās añxp̄m aliquādo erit igitur hoc creās añxp̄m icipit vel icipiet eē. Sicut nō seqt h homo nūc nō e & h hō aliqñ erit: igit h hō icipit vel incipiet eē: ponatur qz secūda psona dīna is nō sit hō sed aliqñ erit homo: p3 qz h hō is nō e demōstrādo ipsū verbum: qz suū oppositū e falsum: hic hō e: cū nō sit hō p casū & aliqñ erit hō p positū & tñ hic homo non icipit nec icipiet eē: qz nullus deus incipit nec incipiet esse: sed hic homo est vel erit deus. igit &c. Sillr non sequit hoc albu is nō e sor. & hoc album aliqñ erit sor. igit hoc albu icipit vel icipiet eē sor. vt posito qz sor. iam nō sit albus sed aliquādo erit alb⁹ & qz ipse sit vl fuerit p lōgū tempus: isto posito p3 veritas añtis. Et qz cōsequēs sit falsū. probō: qz sequit. hoc albu icipit vel icipiet eē sor. igitur aliqd icipit vel icipiet esse sor. p̄na tenet ab inferiori ad sumū superius sine impedimento pcedēte: & p̄ns e falsum: qz nec sor. nec aliqd a sor. icipit vel icipiet eē sor. Unde e notandū qz ex copulatiua p̄dicta non sequitur icēptio vel definitio nisi ppositio habeat p̄bari ratione icēptionis vel definitionis. hec enī ppositio: album incipit eē sor. vel homo: nō sequitur ex aliqua tali copulatiua qz nō habet exponi nec hēt causas veritatis. s3 resolui sic. videlicet hoc icipit eē sor. vel hō & hoc e album vel icipit eē album. igitur album icipit eē sor. Propterea maledicunt qdam sic exponēdo illaz: albu nunc nō e sor. & album qd nō p̄ns fuit sor. imediate post hoc erit sor. qz non sequitur: album icipit eē sor. igit album nunc n̄ e sor. & album qz nō p̄ns fuit sor: imediate post hoc erit sor. & ideo cōsequēs nō exponit antecēdēs. qd nō sequit p3 quia pono qz sor. nunc primo sit. & sit oē album. isto posito antecēdēs est verum: album incipit esse sor. quia hoc incipit esse sor. & hoc est album vel incipit eē album. igit &c. Et qz consequēs sit falsum. p3 quia oē album e sor. p casum. Similiter ecōtra non sequitur ut sic arguēdo. album nunc non e sor. & album qz nō p̄ns fuit sor. imediate post erit sor. igitur album icipit eē sor. posito qz sor. sit & icipiet eē albus post unum annum. isto posito patet veritas antecēdētis. videlicet album nunc non e sor. quia suum oppositum e falsum. omne album nunc e sor. & album qz n̄ p̄ns fuit sor. imediate post hoc erit sor. probatur hec imediate post hoc erit sor. demonstrando sor. & hoc e album qz non p̄ns fuit sor. vel erit album quod non p̄ns fuit sor. ergo: patet consequētia. cum sit sillogismus expositorius. Et qz consequens sit falsum patet. qualitercūqz resoluator: cum nihil qz e albu icipit eē sor. nec aliquid qd incipit esse album incipit esse sor. ut suppono &c. Aliter dicit unus alius ualens docto: qz h p̄positio. album icipit esse sor. exponitur per unam talem disiectiuam. aliqd album est sor. & nullum album p̄ns fuit sor. vel nullū album est sor. nec aliquid qd erit albu est sor. & imediate post in ans p̄sens sor. erit aliquod album. Et sicut ex